

Gerze halkı termik santrale karşı nöbet tutuyor

Talanın açık adresi olan Anadolu Grubu, Sinop-Gerze'nin Yaykıl köyünde devlet desteğinde terör estiriyor. Köylüler kurdukları direniş çadırı ile nöbet tutuyor. Şirketin kolluk kuvvetlerinin baskınlarında köylüler tüm güçleri ile direndiler. Özgür Gelecek gazetesi olarak Yaykıl köyündeki direniş çadırını ziyaret ettik. **Sayfa 28-29**

"Devlet, Sayın Öcalan'a esir gibi davranıyor"

İmralı'daki tecrit uygulaması, Kürt gündeminde yaşanan en küçük bir gelişmeden doğrudan etkileniyor. Yedi haftayı aşkın bir süredir avukatları ve yakınları ile görüştürülmeyen Öcalan'ın tutulduğu İmralı adasındaki infaz sistemini Asrın Hukuk Bürosu'ndan **İbrahim Bilmez** ve Açılım Hukuk Bürosu'ndan **Gül Altay**'a sorduk. **Sayfa 25**

Özgür gelecek

Sayı: 16 Yaygın süreli

23 Eylül-4 Ekim 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

www.ozgurgelecek.net

Kürt sokağında zulüm dersleri:

İran ve Irak ile ortak bir kara harekâtına hazırlanan TC devleti, bir yandan sınır içi-ötesi operasyonlarını yoğunlaştırırken bir yandan da yapılan tüm eylemlere saldırıyor, yüzlerce insanı gözaltına alıyor, ev baskınları düzenliyor, tutukluyor, işkence uyguluyor ve katlediyor. Özellikle Kürt illerinde OHAL uygulamalarının artması ile köyler boşalıyor, ormanlar yakılıyor, linçler düzenleniyor.

AKP "Bıçak kemiğe dayandı", "Safınızı belirleyin", "Terörle mücadelede yeni dönem", "Tepeleline ineceğiz, artık bitireceğiz" gibi söylemlerle Kürt sokağına zulüm yağdırıyor. Kürt sokağından TC'ye yanıt ise gecikmiyor: "Döktüğün kanda boğulacaksın!"

Arap sokağında demokrasi dersleri:

Kürt sokağında çıkmazda olan AKP, emperyalizmin güdümünde Arap ülkelere "açıldı"! Bir yandan katil-siyonist İsrail'e "efelenerek" hem Arap halklarının gözünü boyama hem de füze kalkınının İsrail'e kalkan olacağı gerçeğini gizleme çabasında olan TC Başbakanı Erdoğan Tunus, Mısır ve Libya'ya gitti! Arap sokaklarını "demokrasi" nutuklarına boğan Erdoğan, Kürt sokağındaki zulümüne bakmadan kendisini "mazlumların kahramanı" ve "değişimin aktörü" ilan etti bile!

gündemler

İzmir Savranoğlu işçileri ile söyleşi

Menemen'de bulunan Savranoğlu Deri Fabrikası'nda, patronun oyunlarına rağmen direnişlerini sürdüren işçilerle röportaj yaptık. **Sayfa 4**

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi ile söyleşi

Dersim'in Nazımiye ilçesinde bulunan Peri Suyu üzerindeki baraj yapımına karşı direnişe geçen köylülerle görüştük. **Sayfa 6**

Jin Jiyan Azadî

Sınır içi-ötesi operasyonlara, Öcalan'a yönelik tecrit saldırısına karşı biraraya gelen ve çatışmalı ortamın son bulmasını isteyen binlerce kadın Ankara'da buluştu. Yeni Demokrat Kadın da kendi rengiyle oradaydı. **Sayfa 14**

Yıkım ve direniş

İstanbul Tuzla'da bulunan emekçi Konaşlı ve Orhanlı mahalleleri yıkım tehdidi altında. Mahalle halkı ile yıkım üzerine röportaj yaptık. **Sayfa 19**

Buna kaza mı diyebilirsiniz?

16 Eylül günü İstanbul'dan Van'a tutuklu götürülen ring aracının alev almasının ardından araçta bulunan 5 tutsak yanarak yaşamını yitirdi. Haber bu! Peki biz bu katliama kaza diyebilir miyiz? **Sayfa 20**

Özgür gelecek'ten Kolektif örgütleyici olarak YAYINLARIMIZ **Sayfa 2**

Sınıfsal Yaklaşım Tarihsel kavşaklar, tarihte kalmak, tarih yazmak **Sayfa 3**

Emekçinin Gündemi Muş'ta 280, Çankırı'da 320, Antalya'da 500, İstanbul'da 700 TL... **Sayfa 5**

Göğün Yarısı KURUMSALLAŞMA ayakların (doğru) yere basmasıdır **Sayfa 12**

Evrensel Bakış İt iti ısırılmaz **Sayfa 22**

Pusula Komiteleşme örgütlü çalışmada ilk adımdır **Sayfa 26**

Kolektif örgütleyici olarak YAYINLARIMIZ...

Yayınlarımızın bizim için anlamı ve nasıl ele alınması gerektiği konusunu tartışmak sürekli bir ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır. Yayınlarımızın, bugün için faaliyetimizde oldukça önemli bir yer kapladığına şüphe yoktur. Faaliyetimizin niteliği ve biçimi değiştikçe yayınlarımız üzerine yeniden tartışmak da kaçınılmaz olacaktır. Çünkü **yayınlarımızla faaliyetimiz arasında kopmaz bir bağ bulunmaktadır** ve böyle olması da doğru olandır.

Yayınlarımız, kolektif ajitator, propagandist ve örgütleyici özelliklere sahiptir. Tartışmamızın bizim açımızdan güncel olan yönü, yayının kolektif örgütleyici niteliğidir. Bu konuya geçmeden tartışmanın üzerinde yükseliyeceği zemini tarif etmek doğru olacaktır. **Yayınının misyonu nedir** sorusuna vereceğimiz yanıt söz konusu alanı tarif edecektir. Kuşku yok ki yayınlarımız, siyasetimizin, ideolojimizin yığınlara sistematik olarak taşındığı araçlardır. Bu yanıyla da **kitlelere seslenen kürsümüz**, onlarla **iletişim kanallarımızdır**. Ne ki yayınlarımızın ikili bir görev yüklenmediği de açıktır.

Biri dışı-kitleye dönük iken diğeri ise içe-örgüte, faaliyetçilere, militanlara yöneliktir. Yayınlarımız **vücudumuzdaki kan dolaşımına** benzer.

Organlar arasında mineral ve vitamin ihtiyacını karşılar, gerekli bilgi akışını sağlar ve vücudun bir bütün olarak hareketi için vazgeçilmezdir. Yayınlarımız **faaliyetçilerin, militanların birbirleriyle görüş alışverişinde buldukları, canlı siyasal tartışmalar yürüttüğü**, hayata dair ne varsa paylaştığı ve böylece **ortak bir duygu dünyasının yaratıldığı araçlardır**. Faaliyetçiler ve militanlar için yol göstericidir. Bir parçadaki deneyimlerin tüm örgüt bünyesine kazandırılmasına hizmet eder ve tek bir insan refleksinin gelişimine büyük katkı sağlar.

Öyleyse yayınlarımızın hem kitleye dönük faaliyetlerimizde hem de içe dönük çalışmalarımızda belirleyici düzeyde bir etkisi olduğunu söyleyebiliriz. Kolektif örgütleyicilik özelliği tam da bu zemin üzerinde yükselmektedir.

Yayının bugün için özellikle de örgütleyici yanı zayıf kalmaktadır. Yayınlarımızın, faaliyetimizin gelişmesinde, alanda örgütlülüklerin oluşturulmasında ve sorunlara müdahale edilmesinde oynayacağı rolün daha etkin hale getirilmesi gerekmektedir. Bir semtte, alanda yürütülen yayın faaliyeti doğrudan bir örgütlenme faaliyetidir. Yayın üzerinden kurulan her ilişki daha ileri taşınacak, örgütlenecek bir potansiyel taşımaktadır.

Tam da burada faaliyetimizde ortaya çıkan iki temel ele alış üzerinde durmak gerekmektedir.

İlkinde yayının kitlelere ulaştırılması **amaç** olarak ele alınır. Faaliyet, yayının dağıtılmasına endekslenmekte, **örgütlenme-örgütlenme ayağı eksik** kalmaktadır. İletişim kurduğumuz yığınların örgütlenmesi sorumluluğu kuşkusuz bize aittir. Bunun için yayının örgütleyici misyonu üzerinde yoğunlaşmak faydalı olacaktır. **Yayın, faaliyetimizin bir faktörüdür ve alanın sorunlarına müdahale, örgütlenme-örgütlenme hedefine bağlıdır, buna hizmet etmelidir.**

Kitleleri örgütleyecek olan yayınları etkili bir şekilde değerlendiren bizler olacağız. Kuşkusuz yayınlar ulaştığı kitle üzerinde belli bir etki yaratacağına ne ki bunu örgütlü bir güç haline dönüştürecek olan müdahalemiz olacaktır.

Bir diğer anlayış ise alanda yürütülen **faaliyete yayın dağıtımının dâhil edilmemesi, eksik bırakılmasıdır**. Bu anlayış, alanda yürütülen faaliyeti yayın dağıtımının karşısına koyar. Yayın dağıtımını olmadan faaliyet yürümekte, kitlelere gidilmektedir. Oysa alanda yürütülen çalışmaların yayına taşınması ve bunun üzerinden kitleye gidilmesi doğrudan bu faaliyeti güçlendirecek, zenginleştirilecektir.

Farz edelim ki; yıkımlara karşı örülen bir çalışma için değişik araçlarla (bildiri dağıtımı, halk toplantıları, kahve konuşmaları, ev ziyaretleri) bir çalışma örüldü. Bu **faaliyetin yayına taşınması**, konuya dair **araştırma-inceleme yazılarının hazırlanması**, bölge insanının **mektuplarına** yer verilmesi ve dağıtımının yapılması kuşku yok ki faaliyet katkı sağlayacaktır. Faaliyet yürüttüğümüz alanda yayınlarımızı takip eden okurlarımızla daha **yakından ilgilenmek, dağıtım komiteleri** oluşturmaya çalışmak, **yayını beslemek** üzere çeşitli görevler belirlemek toplamda alandaki faaliyete katkı sunacaktır.

Veya tersinden alanda böyle bir sorun varken çalışmayı yayını ulaştırmakla, dağıtımını yapmakla sınırlamak doğru olmayacaktır. **Faaliyetimizin amacı, yığınların baskı, sömürü ve zorbalığa karşı örgütlü mücadele etmesidir.** Yayınlarımız da tıpkı diğer tüm araçlarımız gibi bu amaca hizmet etmelidir. Bu hedefin, yığınları değişik biçim ve düzeylerdeki örgütlülüklerde örgütlenmesi ile gerçekleştirebileceği açıktır. Yayınlarımız tam da buna hizmet etmelidir. Yığınlarla daha yaygın ilişkiler kurmaya ve onların örgütlenmesine hizmet etmelidir.

ATİK kurucularından Bedi Avcı'yı kaybettik!

Uzun süredir yakalandığı amansız hastalıkla mücadele eden sevgili arkadaşımız **Bedi Avcı (Cafer)**, 06.09.2011 sabahı yaşam mücadele-

sinde yenik düştü.

1956 yılında Hatay'da Arap halkına mensup bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Bedi, 1972'de Almanya Stuttgart'a işçi olarak gelir. 1970'lerin ortalarında ATİF çevresi ile tanışarak siyasal yaşama atılır ve kısa sürede kendisini geliştirerek öne çıkar.

1986'da Avrupa Türkiyeli İşçiler Konfederasyonu'nun (ATİK) kuruluşuna önderlik edenler arasında yerini aldı ve 1986'da yapılan ilk ATİK kongresinde başkanlığa seçildi. ATİK ve ATİK'e bağlı federasyon ve derneklerin yaratılmasında etkili ve yaratıcı bir rol oynadı.

Bedi, yürüttüğü çalışmaların hepsinde araştıran, siyasal-politik sorunların çözümlenmesinde diyalektik ve materyalist bakış açısına bağlı kalan, halkın içinde sergilediği örnek tavır ve davranışları ile kitle içerisinde saygı duyulan biri idi.

Seni unutmayacağız ve ATİK saflarında, mücadele bayrağını hep daha ileriye taşıyabilmek için var gücümüzle çalışacağız sevgili Bedi. Seni mücadelemizde yaşatacağız, rahat uyu!

Acımız büyük! ATİK ailesine, dostlarına, ailesine ve yakınlarına başsağlığı diliyoruz.

ATİK 21. Genel Konseyi

YURDAL'A

Henüz on beş yaşındaydı
dağları kucaklarken
Gencecik bir fidandı
Karadeniz dağlarında
düşenlerin bayrağını devralırken
Ufacık ürkek yüreğiyle
adımlarken patika yolu
karşılık gözetmiyordu
o mazlum yüreği
Ezilen halkın sesiydi
Dersim dağlarında Muharrem
Bitimsiz değil yoldaş
bitecektir bir gün acılar
Kurulacaktır parça parça iktidar
Vurdular kör gecenin
kahpe karanlığında seni
Gözün arkada kalmasın
Bıraktığın bayrak bayrağımız
Boşalan mevzii mevziimiz
Sahipsiz kalan silahın
silahımız olacaktır.
(Dersim'den bir Partizan)

Toplu gazete dağıtımını gerçekleştirdik!

Sarıgazi İnönü Mahallesi'nde toplu gazete dağıtımında evlerin kapısını tek tek çalarak gazetemiz Özgür Gelecek'in tanıtımı yapıldı. Dağıtım esnasında gazetemizle ilgili halkın düşüncelerini sorduk

ve yereldeki faaliyetlerimizi anlattık. Olumlu tepkilerle karşılaştık. "Kadın olduğumuz için erkeğin her türlü şiddetine boyun eğmek kaderimiz haline getirilmeye çalışılıyor. Adeta kadın olmak bir

suçmuş gibi bize kadın olmanın/doğmanın cezası çektiriliyor" gibi ajitasyon konuşmalarıyla mahallede dağıtım yaptık. Önceden gazetemizi ulaştıramadığımız ailelerle irtibata geçtik.

(Sarıgazi Partizan)

Yaygın süreli **Umut Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.**
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR
Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 445 16 15 Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd.
Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 Erzurum: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18 Bursa: Selçuk Hatun Mh.
Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98 Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel: (0428) 212 27 50
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

TARİHSEL KAVŞAKLAR, TARİHTE KALMAK, TARİH YAZMAK

★ **12 Eylül**, Türkiye’de birçok alan ve cepheyi kavrayarak yükselen sınıf mücadelesinin ürünü olduğu kadar emperyalistlerin 24 Ocak kararlarıyla açmak istediği sürecin selameti bakımından da işlev taşıyordu.

Tarihi kavşakların, kilometre taşı olarak nitelenen günlerin yıldönümünde, kafa karışıklığı yaşayanlar ile kafa karışıklığı yaratmaya çalışanların bulunduğu bir manzaraya tanıklık etmeye devam ediyoruz. Hemen birçok olayda görülebilen durum, sınıf mücadelesine genel bakıştaki sorunlardan, bir başka deyişle olguların düz ve sığ yorumlanışından kaynaklanıyor. Özne yaklaşımın, sınıfsal bir içerikle yoğrulduğunu belirtmeye elbette gerek yok.

Oysa hemen her döneme damga vuran birden fazla etken var ve eğer bunlardan birisi yanlış yere öne çıkarılırsa durum bambaşka bir pencereden resmedilmiş olmaktadır. **12 Eylül**, Türkiye’de birçok alan ve cepheyi kavrayarak yükselen sınıf mücadelesinin ürünü olduğu kadar emperyalistlerin 24 Ocak kararlarıyla açmak istediği sürecin selameti bakımından da işlev taşıyordu. Her ikisinin çakıştığı kavşakta o günkü yöntemin (dünya ölçeğindeki diğer örneklerle beraber) askeri müdahale olması kaçınılmaz hale gelmişti.

Arap Baharı olarak nitelenen bölgedeki isyanlar ve bunlara emperyalistlerin müdahalesi de bir yönüyle yoksulluğa, işsizliğe, geleceksizlik ve koyu zulüm rejimlerine halkın öfkesi iken diğer boyutuyla bölgeye emperyalistlerce verilmek istenen **“yeni nizam”** bağlamındaki (GOP) hamlenin iç içe geçtiği bir süreci tanımlamaktadır. Gelişmelerin yalnızca bir yönü üzerinden yapılacak değerlendirmenin ne kadar yanıltıcı ve saptırıcı olduğu bugün daha iyi görülmektedir. Böyle olmadığı takdirde at izi it izine karışmakta ve bundan hiç kuşku yok ki karşı-devrimci sınıflar, emperyalist-kapitalist sistem yararlanmaktadır.

Aynı durum giderek daha girift hale getirilen ve tam bir bilgi kirliliğine yol açan **11 Eylül** değerlendirmelerinde de kendini göstermektedir. Burada ve tabii ki diğerlerinde de çoğu kez çıkış noktasına takılıp kalmanın durumu açıklamak için son derece yanıltıcı ve çelici olduğunu unutmamak gerekecektir. Zira iyi bilinmelidir ki hemen her türlü olay ve süreç kaçınılmaz olarak çok çeşitli güçler (ve sınıflar) tarafından bir yoruma tabi tutulmakta, oradan çıkarak bir mevzilenme ve harekete geçiş vesilesi olmaktadır.

Aksi koşullarda, geçmişte Çavuşesku, Saddam vd. örneklerde olduğu gibi birileri Kaddafi’nin dostluk nişane-

sini Tayyip’in elinden devralmaya kalkacak, birileri bütün 12 Eylül “mağdurlarını” aynı torbaya dolduracak, birileri de ikiz kuleler önündeki yas törenleriyle hüznülenebilecektir. Daha dar manada ideolojik, çeşitlendiği boyutta ise politik bir dizi çizgi vardır ve bunların her biri kendi sahip olduğu eksen ve yönelim doğrultusunda, yaşanan her gelişmeye bir açıklama getirmek zorundadır. Dolayısıyla, bir süre sonra (ya da baştan beri) nesnel gerçeklikle ilişkisine bakma kaygısı taşınmadan her gelişme, pragmatizm eşliğinde “tutturulan” çizgiye uyum bakımından sorgulanır olmakta ama bu **“tutarlılık”** halinin yakalanma şansı da bulunmadığından, yalpalama, **“acınası”** bir görünüm almaktadır.

Dünyanın neresine ait yorum ve değerlendirme yapılırsa yapılsın bunun anlam ifade ettiği asıl yer elbette ki çizgilerin üzerinde durdukları zemin yani **“yerel”** platformdur. Ayakların asıl suya erdiği yerdeki konumlan-

★ Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki “yeniden” paylaşım ve yağmada iri kemik kapmaya çalışan Tayyip’in “muzaffer” komutan/sultan edalarıyla yaratmaya çalıştığı havanın içerde estireceği rüzgârın çok daha gerçekçi olduğu bilinmektedir.

şın eğer hala çözülememiş yanları varsa, bu tercihler açıklayıcı rol oynamaktadır. Bugün (ve hatırı sayılır bir zamandır) için ülkemizdeki gündemin hangi **“esaslı”** sorun etrafında şekillendiği açıktır. Bu sorunu teğet geçenler, görmezden gelenler ya da çarpık bir yaklaşım sunanların buluşma noktası enteresan olmalıdır. Buradan doğan değil, burada kendini gösteren bir akrabalık hali, uyarıcı mesajlar yaymaktadır.

Zira kimler tarafından hangi amaçla getirilir ve hangi hesaplar yapılırsa yapılsın, devrim/halk güçleri cephesinde çeşitli ittifak ve güç birliği tartışmaları gündemdedir. Yalnızca ülkeyi ilgilendiren değil daha geniş bir coğrafyayı kapsayan boyutuyla, bu konjonktürde komünist ve devrimcilerin aktif birer **özne** rolü üstlenmesi gerekmektedir. Karşı-devrimin bütün kurumlarıyla kendini açıktan dayatması durumunun ciddiyeti açısından yeterince açıklayıcıdır. Savaşma, saflaştırma denilen **“açık savaş”** politikası, 11 Eylül’le yeni bir ivme kazanmıştır. Bunun en rafine uygulama alanlarının başında Türkiye’nin gelmesi de şaşırtıcı olmalıdır.

AP (Associated Press) ajansının 11 Eylül sonrası için dünya nüfusunun yüzde **70**’ini oluşturan 66 ülkede yaptığı araştırmada, 2001’den 2009’a kadar “terör” suçundan hüküm giyen **35 bin 117** kişiden (dünya çapında İslamcı hareketlere karşı bir süre avının düzenlendiği koşullarda) **12 bin 897**’sinin Türkiye vatandaşı olmasının çok çarpıcı biçimde anlattığı bir durum vardır ve bunu anlamamak, bunun önemini kavramamak için ancak “art niyetli” ya da **“yeminli”** olmak gerekir. Bu durum, “terörle mücadele” adına 11 Eylül’den en çok feyz alan, en uyumlu ve fanatik bir uygulayıcı konumda yer alan faşist Türk devletinin **“ihtiyaç”** seviyesini açıklamaktadır.

Bu ihtiyaç, bir derdi halletmek, bir sorunu defetmekten öte rejimi kurtarmaya çalışmaktan kaynaklanmaktadır. Sorun böyle algılandığı takdirde, Kürt meselesi ile ilişkilenenin taşıdığı anlam daha fazla netleşmiş olacaktır. Sistemin bunu gizlemek, sıradan, değersiz bir pozisyon vermek için yürüttüğü çabalar boşunadır. Hemen her şeyini buna endeksleyen hali, tasfiye için en **“umutlu”** olduğu anda bizzat en yetkili ağızlarından **“öncelikli sorun”** tarzındaki kabulü vardır.

Kuzey Afrika ve Ortadoğu’daki “yeniden” paylaşım ve yağmada iri kemik kapmaya çalışan Tayyip’in “muzaffer” komutan/sultan edalarıyla yaratmaya çalıştığı havanın içerde estireceği rüzgârın çok daha gerçekçi olduğu bilinmektedir. ABD’nin sadık köpekliğini yapan, onun ve fedaisi Siyonist rejimin korunması için kendi topraklarını **“füze kalkanı”**na açan Türk devletinin İsrail diklenmesinin ucuz bir parodi olduğu, Arap dünyasında sanıldığından daha net algılanmaktadır. Bölgede kartların yeniden dağıtılması beklenirken eldekilerin en önemlisi Kürt kartıdır ve onu yitirmek doğaldır ki **öncelikli** kaygı halini almaktadır. Ama kozların değişmesi halinde eldeki kartın değersizleşme olasılığı da güçlüdür ve bunun için “içerdeki” hesabın hacmi büyümektedir. Altından kalkılamayacak bir süreç bölgedeki taşların

da yerinden oynamasıyla işlemeye başlamış, geri dönüş yolları kapanmıştır.

Tayyip’in Kahire’de yaptığı konuşmada sarf ettiği, **“Daha fazla özgürlük, demokrasi, insan hakları hepimizin ortak şiarı olmalı. Halklarımızın geleceğe ümitle bakmayı hak etmediğini kimse iddia edemez. Halklarımızın meşru taleplerini mutlaka ama mutlaka meşru yollarla ve meşru yöntemlerle karşılamaya mecburuz. Meşru talepleri gayrimişru yöntemlerle, güç kullanarak bastırmaya çalışanlar, bugün değilse yarın büyük bir yanlış içinde olduklarını anlayacaklardır”** (14.09) şeklindeki sözleri **“şaka”** gibidir ve bu tavrı iki yüzlülükle yüz-süzlüğün harmanlaması olarak okumak gerekir.

Tam da bu durumda saldırganlığın tavan yapması, azgınlığın sınırsız bir hal alması **kaçınılmazdır** ve kozların etkin kullanımı böylelikle gerçeklik kazanacaktır. Bu nedenle, sorunu değil Ulusal Hareketi çözme amaçlı geliştirilen “açılım” sürecinin, şimdi belgeleriyle açığa çıkan her düzeydeki görüşmelerle yol alan boyutuyla beraber, giderek yoğunlaşan bir **“topyekûn saldırı”** aşamasına gelmesi **“çelişkili”** bir durum yaşadığını göstermez. Sorun, bizim cephede, bu durumun egemen sınıflar (ve emperyalistler) için ne kadar zorlu biçimde seyrettiği ve derin bir açmaz içerdiğinin görülmesi ve kavranmasındadır. Zira çözücü olacak, devrime doğru yönelim kazanacak adımlar için öncelik, nesnel durum ve bunun içinde yer alan aktörlerin hareket tarzının doğru bir analize tabi tutulmasıdır.

Bunun yalnız başına hiçbir anlam ifade etmediğini söylediğimizde savaşın **tam ortasında** bulunma gereği ortaya çıkar ki silahlı mücadelenin diğer tüm mücadele biçimleriyle ve savaş arenasının diğer tüm alanlarla kombinasyon içerisine girmesi için, koşullar davetiye çıkarmaksızın bizi **kuşatmış** demektir. Bu şartlarda, oyalanma, bekle-gör tavrına girme, ucuz hesaplar ve kaygılarla seyirci kalma karşısında, tarihin hükmü, hesap sormaya değer görmeyecek denli **açıklık ve acımasızlıkla** işleyecektir. Zira ortada zaten kendini başkalarına gerek kalmayacak biçimde cezalandırmış ve toparlanma şansı bulunmayanlar kategorisine intikal etmiş kalıntılardan ibaret bir küme kalmış demektir.

★ Sorun, bizim cephede, bu durumun egemen sınıflar (ve emperyalistler) için ne kadar zorlu biçimde seyrettiği ve derin bir açmaz içerdiğinin görülmesi ve kavranmasındadır.

HUKUK KÖŞESİ

Taşeronlaştırma

Taşeronlaştırma; bir fabrika ya da kurum içerisindeki mal ve hizmet üretiminin bölünebilir asıl işverene bağlı bir veya birden fazla alt işverenler (yani taşeronlar) tarafından yapılması/yaptırılmasıdır. Taşeronlaştırma; aynı iş için çalışan emekçilerin farklı koşullar altında çalıştırılması ve farklı işverenlere bağlı olması anlamına da gelmektedir. Fabrikalardan hastanelere, okullardan belediyelere, tersanelerden madenlere kadar özel ya da kamu fark etmeksizin taşeron işçi çalıştırma uygulamaları son yıllarda büyük bir artış göstermiştir.

Taşeron uygulaması, esasında bir istisnadır. Kural olan, işverenin işyerinde işlerini kendi istihdam ettiği işçiler vasıtasıyla yürütmesidir. Ancak özellikle son yıllarda gerek dünyada gerek ülkemizde taşeron uygulaması hem kamu sektöründe hem özel sektörde giderek yaygınlaşmıştır. İstisna olmaktan çıkmış, adeta kural haline gelmiş ve gerek ücretlerin düşük olmasında gerekse de sosyal hakların kısıtlanmasında bir araç olarak kullanılmaktadır.

Taşeron çalışma sistemi, işçilerin işlerini kaybetmemek için düşük ücret, ağır çalışma koşulları ve hak ihlallerine razı olmasını sağlamayı hedefler.

Taşeron işçiler aynı işyerinde çalışıyor olmalarına rağmen, asıl işverenin işçilerinin sahip olduğu haklara sahip olmadıklarından iş yerinde bir bölünme yaşanmaktadır.

Sistem yalnızca taşeron şirketlerde çalışan işçilerin haklarını gasp etmekte kalmaz. Aynı zamanda taşeronda çalışmayan işçiler açısından da bir tehdit unsurudur. İşverenler bu işçilere "taşeronda çalışan işçilerin durumunu göstererek" hallerine şükretmelerini ister. İşçiler haklarını istediklerinde işverenler işçileri taşeronlaştırma ile tehdit etmektedir.

Taşeron firma aracılığıyla yapılan işlerde tasarruf olduğu iddia edilmekte ancak bu tasarruf, işçiye daha düşük ücret, çalışma koşullarının kötüleşmesi, sigortasız çalışma olarak fatura edilmektedir. Taşeron firmada işler her yıl ihale edildiği için, işçiyle yapılan sözleşmeler 1 yılı aşmamakta, bu süre içerisinde de işçinin örgütlenebilmesi mümkün olamamaktadır. Asıl işveren bu süreçte örgütlenme çalışmasının yapıldığını farkettiğinde de bir sonraki yıl aynı firmaya ihale vermemektedir. Bu da sendikalaşma oranının hayli düşük olmasına yol açmaktadır.

Taşeronlaşma, işçi sağlığı ve iş güvenliği açısından iş yeri hekimi bulundurma, iş sağlığı ve güvenliği kurumları oluşturma gibi düzenlemelerde yasanın aradığı işçi sayısını aşağıya çekmek için de kullanılmakta, böylece yasal düzenlemelerin etki alanı dışına kolaylıkla çıkılabilmektedir.

Savranoglu'nda bir hayalet dolaşıyor...

İzmir: Menemen'de bulunan Savranoglu Deri Fabrikası'nda direniş; patronun tüm ayak oyunlarına rağmen sürüyor. Sağlıksız ve güvencesiz çalışmaya zorlanan üç Savranoglu işçisi, 3 Ağustos'tan bu yana fabrika önünde direniyor. Direnişin başlangıcını ve geldiği aşamayı, fabrikadaki çalışma koşullarını ve sendikal örgütlenme sürecini öğrenmek üzere direnişte olan işçilerle konuştuk.

ÖG: Kendinizden ve fabrikadaki işinizden bahsedermisiniz?

Aydın: Üç senedir Savranoglu Deri Fabrikası'nda depo sorumlusu olarak görev yapıyorum. Sabah saat 8.00'de işe başlar, akşam 10.00-12.00'ye kadar çalışırdım. Sendikaya üye olduktan 3 gün sonra asılsız bir söylemden dolayı yaklaşık üç ay önce işten atıldım. Şu anda 45 gündür direnişteyim.

- Direnişe neden çıkartılınca başlamadınız?

- O sıralar fabrika örgütlenme süreci içerisindeydi, benim direnişe geçmem sürece zarar verebilirdi, o yüzden direnişe geçmedim.

- Savranoglu'nun örgütlenme sürecinden bahsedebilir misiniz?

- Burada 3 taşeron firma var, bu üç firmada çoğunluğun örgütlenmesi gerekiyordu ve patronun vekilleri de bizimle çalışıyor. Sudan sebeplerden dolayı işçiye kızıyor, işten çıkarmakla tehdit ediyordu. Bu yüzden örgütlenme biraz zor oldu. Çalışma 4 ay kadar sürdü. Fabrikada idari kadroyla beraber toplamda 102 kişi var, bunların 96'sı işçi ve şu anda 65 işçi sendika üyesi. Üç taşeron firmanın üçünde de çoğunluğu aldık.

Ama bu kolay olmadı, işçiler tek tek örgütlendi. Öyle ki aynı ekipte çalışan

iki kişi sendikaya üye; ancak birbirlerinden haberleri yok. İşçiler kimseye sendikal olduğunu söylemiyordu hatta eşlerine, çocuklarına dahi söylemediler, çünkü Menemen küçük bir yer, haber hemen yayılabilir, patrona kadar gelebilirdi. Sonunda işçiler sendikal kimliğiyle tanıştıklarında herkes çok şaşırmıştı, şakayla birbirlerine "sen de mi sendikalydın? Sen de mi? Niye söylemedin?" diyerek kızıyor, şakalaşıyorlardı?

Gece 11.00'lerde 12.00'lerde işçilerle görüşmeler oldu. Saatlerce tartışıldı. Biz ilk direnişe başlayıp fabrikanın önünde basın açıklaması yaptığımızda içeriden sendikal arkadaşlarımız sloganlarla yanımıza geldi, patron o anda sendikal olduğumuzu anladı ve çok

şaşırdı. Çünkü bizim örgütlendiğimizden kimsenin haberi yoktu.

- Çalışma koşullarından bahsedebilir misiniz?

- Çok kötü, sağlıksız bir ortamda çalışıyoruz. Savranoglu'nda arıtma sistemi var ancak çalışmıyor; çalışsa da yeterli değil. Kimyasal maddelerin olduğu bir ortamda çalışıyoruz, havalandırma çok zayıf. Kaç defa arkadaşların bayıldığını biliyorum. Ve her seferinde biz müdahale ettik, sağlık ekibi diye bir şey de yok. Bu maddelerden dolayı % 25-30 oranında astım hastalığı başladı. Arkadaşlarımızın çoğu astım ilaçları kullanıyor.

Yine bu maddeler yüzünden çalışan işçilerin çocuk yapabilmek için tedavi görmesi gerekiyor. Ve bu oran bugün % 20. Fabrikanın verdiği zarar sadece çalışanlara da değil. İçerisinde kimyasalların olduğu atıklar fabrikanın önünden geçen kanaldan aşağıdaki Roman mahallesine kadar gidiyor. Hatta kanalizasyon yoluyla denize kadar gidiyor.

Sağlık açısından verdiği zarar sadece bunlar değil elbette. Çoğu zaman mesaiye kalmak zorunda bırakıyoruz, gece saat 12.00'ye kadar çalışıyoruz. Yorgunluğun da getirdiği sağlık sorunlarının yanısıra sosyal hayattan tamamen kopuyoruz. İş yerinin servisi yok. Saat 12.00'de işten çıkıp eve gitmek için 6-7 km yürümemiz gerekiyor. Doğal olarak yorgunlukla hemen uyuyoruz, sabah uyanır uyanmaz da hemen işe geliyoruz. Bu yüzden ne gazete ne de kitap okuyabiliyoruz. Ne bir dostumuzu ziyaret edebiliyoruz ne de bir akrabamızı. Üstelik mesai parası da alamıyoruz.

Şu anda arkadaşlarımız dört aydır fazla mesai ücretlerini alamıyorlar. Patron bize bordro imzalatmak istiyor ancak bizim mesai ücretlerimizin yarısı kadar. Örneğin 1300 TL mesai yapmışız 500-600 TL'lik bordro imzalatmak istiyor. Geri kalan parayı da elden vererek vergi kaçırmak istiyor. Bu yüzden biz de bordroları imzalamıyoruz. Maaşımız yetmediği için ekonomik sorunlar da yaşıyoruz.

- Şu an çalışan işçilerle ilişkiniz ve patronun tavrından bahsedermisiniz?

- Sendikal işçiler olarak ilişkilerimiz çok iyi, arkadaşlarımız her gün bir saatlik öğlen arasında ve akşam iş bitiminde hemen yanımıza geliyorlar, cumartesi günleri eylem yapıyoruz.

Menemen halkı, çeşitli örgütler ve sendikalar da destek veriyor. Sendikal olmadan önce arkadaşlar arasında sadece bir selam vardı ama şimdi daha iyi, herkes örgütlü olmanın yanında çalışan iş arkadaşına güvenin mutluluğunu yaşıyor.

Patrona gelince o da eylemleri kırmak için önce cumartesi günlerini tatil yaptı, sonra fabrikayı "30 Eylül'de İstanbul'a taşıyacağım, gelecek kişiler altı iş günü içinde dilekçe yazsın" dedi. Biz de 65 üye olarak geleceğimizi söyledik. Şimdi de kapatacağımızı söylüyor. Ancak çabası nafile, tüm bunları direnişimizi kırmak için yapıyor. Biz direneceğiz ve kazanacağız.

- Son olarak gazetemiz aracılığıyla söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- İşçi sınıfının tek yolu var o da örgütlenmek! Bu sadece işçiler için değil öğrenciler, köylüler, kadınlar, tüm ezilenler için de geçerli.

Sendika çalışanı işe dönemiyor

Geçtiğimiz günlerde Tek Gıda-İş Sendikasının Genel Kurulunda bir konuşma yapan Mustafa Türkel "işçi sınıfının birliğini ve bütünlüğünü korumalıyız. Ancak bu şekilde işten atmalara, Torba Yasa gibi işçilerin haklarını gasp eden yasalara karşı koyabiliriz" dedi.

Ancak 2009 yılında Tek Gıda-İş Sendikası yönetimi 18 yıllık çalışanı engelli Uğur Doğan'ı "sendikanın mali durumu çok kötü" diyerek işten atmıştı. Sendika önünde direnişe geçen Uğur Doğan'ın mahkemesi 30 Mart günü sonuçlandı ve mahkeme Uğur Doğan'ın işe alınmasına ya da 9 aylık ücretinin faiziyle birlikte ödenmesine karar verdi. Sendika ise karar tem-

yize gönderdi ve Yargıtay kararı onadı.

Doğan'ın avukatına sendika tarafından gönderilen ihtarnamede ise Doğan'ın işe başlaması için sendikaya başvurması gerektiği belirtildi. İşe iade için sendikaya giden Doğan yaşananları şu şekilde anlatıyor: "Sendikaya gittiğimde idare amiri bana yöneticiler gelene kadar beklememi söyledi. O sırada sendika başkanı Mustafa Türkel geldi. Beni kapıda gördü ve 'kim aldı bunu içeri, çıkarın bu üçkâğıtçıyı dışarı' diye bağırdı. Ben de ona mahkeme kararı olduğunu ve işbaşı yapmak için geldiğimi söyledim. Bana hakaret etti, bunun üzerine korumalar beni dışarı çıkardılar. Ben de 155'i aradım, daha sonra da karakola giderek hakkında şikâyetçi oldum."

Emekçinin gündemi

Muş'ta 280 TL, Çankırı'da 320 TL, Antalya'da 500 TL, İstanbul'da 700 TL...

Yukarıdaki rakamlar, eğer yasalarsa, 2012'den itibaren ülkemizde asgari ücretlerin bölgelere göre dağılımını örneklemektedir. Mevcut asgari ücret işçi sınıfını sefalet şartlarında çalışmaya mecbur bırakırken ve birçok sanayi bölgesinde işçilere asgari ücreti dahi ödememek için binbir türlü çaba harcanırken buna dahi rahmet okutacak bir tablo dayatılmaktadır. Hükümetin gündeminde yer alan ve ulusal istihdam stratejisinin en temel konularından olan bölgesel asgari ücret uygulamasına geçildiğinde sömürünün daha da katmerleneceğini, yoksulluğun daha da derinleşeceğini göreceğiz.

Bununla yetiniyor mu sistem ve sermaye? Hayır. Ülkenin ucuz emek cennetinden köle cennetine dönüştürülmesi projesi hayata uygulanıyor. Ülkemizde artık maaşlar dahi ödenmemektedir. Fabrika ve işletmelerin önemli bir kısmında işçiler aylarca maaşlarını alamamakta veya eksik almaktadır. Peki üretim bitiyor mu, sipariş bitiyor mu? Hayır, ama kârı azaltmamak, rekabet içinde büyümek ve kâr iştahı işçilerin örgütsüzlüğü ve sessizliği ile birleşince bu tablo açığa çıkmaktadır.

Kıdem tazminatı da bu dönemde gündemde. Maaşlar ödenmiyorken ve asgari ücret, sefalet ücreti olmuşken kıdem tazminatına tahammül etmeleri mümkün değil zaten. Bu nedenle birkaç ay bir konu gündemleştirilmekte, kamuoyu alıştırılmaya çalışılmakta ve işbirlikçi sendikaların ve medyanın da katkısıyla **"bari elimizde ne kalırsa ona razı olalım"** anlayışı benimsetilmeye çalışılmaktadır. Kıdem tazminatı fonu, Avusturya modeli gibi yaldızlı laflar gerçeği karartmamalıdır.

Buna karşı işçi sınıfı kabına sığmayan bir öfkeyi, tepkiyi içinde barındırmaktadır. Ciddi bir örgütlenme talebi söz konusudur. Güvencesizliğe, kötü çalışma şartlarına karşı tepki büyümektedir. Fabrika havzalarında bir arayış vardır. Sendikaların geneli bu çağrılara cevap olmamak için özel çaba göstermekte, patronlar sürekli tetikte işçileri denetlemek ve sendika "bela"sına geçit vermemek için çaba göstermekte, işçilerin hareketliliği engellenemediğinde ise polis-jandarma devreye girmektedir. Mücadele eden az sayıda sendika ise ülke içinde ve uluslararası alanda güçlü bir desteğe büyük ihtiyaç duymaktadır.

Hak gasplarının arttığı, saldırıların yoğunlaştığı ve işçilerin arayış ve taleplerini artırdığı bir dönemde biz devrimcilerin üzerine büyük görevler düşmektedir. İşçi sınıfının örgütsüzlüğü doğal olarak örgüt bilincinin oldukça zayıf olmasına neden olmaktadır. Sendikalara hem sendikaların pratikleri hem de sistemin karşı-propagandası ile ciddi bir güvensizlik mevcuttur. İşçiler uzun süre kendilerine dayatılan insanlık dışı koşullara, maddi ve manevi baskılara karşı sessiz kaldıktan sonra patlamalar halinde tutum almakta, öncü-bilinçli işçiler varsa sendikaya gidilmekte veya toplu halde iş bırakılmakta, makinelerle çeşitli zararlar verilmektedir. Sendikal çalışmanın başladığı fabrikalarda ise işçiler hızlı sonuç almak istemekte, kısa sürede başarıya ulaşmayı, işçileri seferber etmeyi, koşulları düzeltmeyi yoksa işi bırakmayı düşünmektedir. Bu bir yandan uzun, sabırlı ve oldukça dikkatli, gizli çalışmayı bilmediğinden ve buna sabrı olmadığından kısa sürede açığa çıkıp patronun saldırısına uğramakta, eğer saldırı sonucu işçilerin tepkisi bastırılırsa fabrika içindeki, hatta çevreki işyerlerindeki işçilerin moral ve motivasyonunu daha da bozmakta veya bir şekilde sendikal çalışma patrona kabul ettirebilse dahi çoğunluğa ulaşmak için düzenli olarak patron ve yandaşlarının dolaylı ve doğrudan baskı ve tehditleri nedeniyle harekete geçmede kararsız olan, korkan ve çekinen işçi çoğunluğu ile "sendikacı" işçiler arasında huzursuzluk ve gerginlik yaşanarak patron lehine sorunlar açığa çıkmaktadır. Fabrikada kurulu olan hiyerarşi, patron-müdür-amir-ustaların kendi aralarında ve işçilerle kurdukları ilişkiler ve hiç ara verilmeden sürdürülen gözetim örgütlenme çalışmalarının bilinç, sabır ve deneyimli bir rehberliğe-öncülüğe ihtiyaç duyduğunu göstermektedir.

Bizler proleter devrimciler olarak, sınıfın devrimcileri olarak hem sistemin hem de sermayenin saldırılarına karşı bulunduğumuz her alanda, çalıştığımız fabrika veya işyerinde, mahallemizde farklı işyerlerinde çalışan işçi ve emekçiler arasında sürekli olarak 40 yılı bulan muazzam deneyimlerimizden ve ideolojimize-politikalarımıza-sınıfa ve halka olan güvenimizden aldığımız güçle işçileri bir araya getirme, örgütlenme ve mücadele ettirme görevimizi günün her anına yayabilmeliyiz.

Ülkemizde sendikal harekete uluslararası

destek

Tüm dünyada sendikaların üyesi oldukları uluslararası sendikalar ve ülkemizdeki üyeleri **8-9 Eylül** tarihlerinde İstanbul'da **biraraya** gelerek ülkemizde sendikal hareketin önündeki engelleri tartıştılar, deneyimlerini paylaştılar ve önümüzdeki döneme dair bir program ortaya koydular.

Uluslararası Metal İşçileri Birliği, Uluslararası Tekstil, Hazır Giyim ve Deri İşçileri Federasyonu, Uluslararası Ağaç ve İnşaat İşçileri Federasyonu, Uluslararası Taşımacılık İşçileri Federasyonu, Eğitim Enternasyonalı'nın aralarında olduğu Uluslararası çatı örgütleri ile aralarında Deri-İş, Belediye-İş, TÜMTİS, Hava-İş, Birleşik Metal İş, Koop-İş gibi Türk-İş, DİSK ve KESK'ten 27 sendika toplantıda yer aldılar.

Toplantının ilk gününde ulusal istihdam stratejisi, sendikalar yasa-sı ve güvencesizlik konuları işlendi ve ardından çeşitli sendikalar örgütlenme deneyimlerini ve örgütlenme kampanyalarında uluslararası destekten nasıl yararlandıklarını ayrıntılarıyla açıkladılar. UPS, Tekel, DESA, IKEA, Yataş gibi uluslararası kampanyalar eşliğinde süren örgütlenme ve direnişlerin aldıkları mesafe anlatıldı.

İkinci gün ise uluslararası sendikaların temsilcileri farklı ülkelerdeki kampanya deneyimlerini, internet üzerinden yapılan çalışmaları ve dünya sendikal hareketi üzerine düşüncelerini aktardılar. Sonrasında Türkiye'deki sendikacılar ve uluslararası konuklar ayrı çalışma grupları oluşturarak birbirlerinden beklentilerini netleştirdiler ve ardından çalışma gruplarının sonuç-

ları ortak şekilde tartışıldı. Bu sayede hem uluslararası örgütler hem de Türkiye'deki sendikalar birbirlerine yönelik eleştiri ve önerileri anlamış oldu.

Son yıllarda ülkemizde başarı kazanan işçi direnişlerinin çoğunluğunda uluslararası kampanyaların etkisinin olduğunu anlaşılmaya başlandı. Türkiye'deki sendikaların üst örgütlerine ve bu tür toplantılara ilgileri artmıştır. Enternasyonal dayanışma konusunda güzel örnekler sunan üst örgütlerin temsilcileri ile Türkiye'de örgütlenme çalışması yapan sendikaların ilişkilerinin gelişmesi ve çok uluslu şirketler ve tedarikçilerinde örgütlenme çalışmalarını güçlendirmek için bu toplantı önemli olanaklar sunmuştur. Verimli tartışmaların olduğu, işçileri örgütlenme derdi olan sendika yöneticileri ve uzmanların birbirleriyle tanışıp ortak çalışma konusunda kararlar aldığı bu toplantıdan çıkan en önemli sonuç Türk-İş, DİSK ve KESK'ten sendikaların önümüzdeki dönemde örgütlenme özgürlüğünün önündeki engellerin kaldırılması amaçlı ortak çalışma yapma ve mücadele ve direnişleri birlikte sahiplenme kararı almaları ve bu doğrultuda görev bölüşümü yapmaları oldu. **Bir DDSB'li**

İşten atılmalara karşı protesto

Oyak Renault fabrikasından atılan işçiler ve İşçi Hakları Derneği 13 Eylül günü fabrika önünde **"İş Güvencesi Örgütlü Mücadele İle Kazanılır"** İşçi Hakları Derneği imzalı pankart açarak işten atılmaları protesto etti. Açıklamayı okuyan dernek başkanı **Rahim Dede** "Oyak Renault işvereni 2009'un Ocak ayında krizi gerekçe göstererek 160 kişinin iş akdini feshetti. O dönemde ülkemizde ve dünyada kriz olsa dahi Oyak Renault ve Tofaş gibi büyük şirketler kâr oranları kamuoyunca malumumuzdur. Biz İşçi Hakları Derneği olarak kâr eden bir kurumun kriz gerekçesiyle işçileri işten atamayacağını, işçilere iade davalarını açmalarını söyledik. Ve 48 işçi dava açtı. Bu işçilerin sözde sendikaları ve işveren taraftarı kişiler ise 'tazminatımızı aldınız, dava açmayın, kaybedersiniz' diye telkinde bulundular" dedi.

Çıkarılan işçilerden 48 kişi açtıkları bu davayı kazandı, fakat patron kendi hukukunu da çiğneyerek bu işçileri işe almıyor. Hatta geçmişten ders çıkarttığı için bu sefer 70'e yakın işçiyi senelik izin-

lerindeyken işten çıkarttı. Açıklamaya devam eden Dede, AKP ve patronların emekçilere yönelik saldırılarını kıdem tazminatını kaldırarak, olmazsa fona devrederek veya süresini azaltarak devam ettirdiğini belirtti.

İşten atılan işçiler de hem pat-

rona hem de Renault fabrikasında örgütlü olan Türk Metal-İş sendikasına tepkilerini şöyle ifade ettiler; "Biz senelik izin deyken sudan sebeplerle iş akıterimiz feshedildi. Bunu sendika yetkililerine ifade ettiğimizde ise sendika üyesi olan bizleri savunması gerekirken patronun savunuculuğunu yaptı."

Bir başka işçi de kendisinin astım hastası olduğunu ve raporu olduğu halde işten atıldığını ve kendisi gibi birçok arkadaşının da bu sebeplerden dolayı işten atıldığını belirtti. Konuşmasına devam eden işçi, aylık 2000 TL ilaç gideri olduğunu, işsiz birisinin bunu karşılayamayacağını da ekledi.

İşçilere bayram hediyesi!!!

Mersin: Mersin Büyükşehir Belediyesi Park ve Bahçeler Müdürlüğü'ne bağlı 200 işçi, bayram tatilinin ardından işten çıkarıldı. Bayram dönüşü işlerine gitmek isteyen işçiler, ihaleyi başka bir taşeron firmanın alması nedeniyle 5 Eylül Pazartesi günü işten çıkarıldıklarını öğrendiler.

İmar İnşaat Bünyesi'nde bulunan 200 taşeron işçi işten kovulmalarını Atatürk Parkı'nda protesto etti. Burada DİSK Genel İş Mersin Şubesi yöneticilerinin belediye ile görüşme çabaları da sonuçsuz kaldı. Belediyeye karşılaştıkları durumu anlatan Şube Sekreteri **Samı Deniz** "biz 200 işçinin akabeti ile ilgili Başkan Vekili Kemal Sığırçıkoğlu ile görüşmek istedik, fakat Sığırçıkoğlu görüşmeye gerek olmadığını ve ihale sürecini bekleyeceklerini sekreteri yoluyla bize ilettiler" dedi.

10 soruda "10 sendika hareketi"-2

6- Bu hareketten şubelerin, tabanın haberi yok mu?

Devrimci ve demokrat kamuoyunda bu yönlü haberler çıkmakta, sorular sorulmaktadır. Elbette genel sendikal yapı baştan aşağı sorunludur. Tabanından kopuk olan, bürokrat, işçi örgütlenme niyeti olmayan sendikalarda genel merkezler bu haldeyken onların desteğiyle ayakta duran şubelerin de sürece kayıtsız kalması veya gündemleştirilmesi doğaldır. Ancak bu tespit bir açıdan haksızdır. Çünkü Deri-İş, Belediye İş, Hava-İş, TÜMTİS, Tez Koop-İş gibi sendikalarda şubelerde, temsilciler kurulunda, işçiler arasında bu konu tartışılmaya başlanmıştır ve heyecan da yaratmaktadır. Zaten bahsini ettiğimiz sendikalar yalnızca şube yönetimlerinin çağrıldığı toplantılara dahi direnişçi işçilerini getirerek onların da gözlemlenmelerini sağlamaktadır.

Bahsi edilen olumsuz örnekleri dahi bu toplantılara gelmeye, kamuoyu önünde açıklama yapmaya ve genel başkanlarından talimat almaya zorlayan da zaten diğer sendikaların ve hareketin çabasıdır.

Bir hareketi incelerken yalnızca görünürde olanı, teşhir olanı ve olumsuz olanı incelemek böylesi hareketlerin neden ortaya çıktığını anlamaya engel olacak, hareketin esas dinamiklerini ve sebeplerini görmemeyi sağlayacak ve doğru bilgiye ulaşmayı mümkün kılmayacaktır.

7- Taban harekete geçecek mi, nasıl bir kampanya hattı izlenecek?

Yukarıda bahsini ettiğimiz hareketi pasifize etme çabalarına karşı devrimci ve demokrat şubelerin ve sendikacıların müdahalesi olmuştur. Bunun sonucunda Eylül sonuna belirlenen bazı kararlar erkene alınmıştır. Genel kurul vb. bahaneler geçersiz kılınmıştır. İçinden geçtiğimiz sürede İstanbul'da sendika şubeleri düzeyinde platformun oluşması ve buna genel merkezlerinin imza atmadığı mücadeleciler, ilerici sendikaların da katılımı için çaba gösterilmektedir. Bu birlikteliğin oluşmasına paralel eylemler bir sürecin kararı alınacaktır. Bir başka hedef de Eylül sonlarına doğru sendikaların üyelerinin katılacağı ve emekten yana herkesin davet edileceği büyük bir toplantı örgütlemektir. Bu dönemde diğer bölgelerde de şube toplantıları örgütlenip şubeler platformları oluşturulacaktır. Yine konuyu kamuoyunda gündemleştirmek için platform sözcüsü sendika başkanlarının çabaları olacaktır.

Kampanya Türk-İş yönetiminin eleştirisi ile sınırlı olmamalıdır. İki esas talep üzerinde durulacaktır. İlki ulusal istihdam stratejisi başlığı al-

tında kıdem tazminatının fona devredilmesi, bölgesel asgari ücret, kiralık işçilik gibi saldırıların teşhir edilmesi ve ikinci talep olarak da sendikal örgütlenmenin önündeki engellerin (işkolu barajı, işyeri barajı, noter şartı gibi) kaldırılmasıdır. Hükümetin bazı engelleri kaldırma karşılığında istihdam stratejisini uygulamaya sendikaları razı etme çabaları ancak bu yönde yaratılacak kitle hareketi ile boşa çıkarılabilir.

8- Diğer konfederasyonlardan sendikalara yönelik politikası olacak mı?

Bahsini ettiğimiz iki temel talep doğrultusunda yapılacak eylem ve etkinlikler Türk-İş Kongresiyle sınırlı olmadığı için platformun çağrısına her konfederasyondan sendikaların, DİSK'ten, KESK'ten işçi ve emekçilerin katılması ve emekten yana her kesimin dahil olabilmesi mümkün olabilecektir. Amaç "10 sendika" ile sınırlı kalmamaktır.

9- Bu hareket ülkedeki genel sendikal hareketin krizini aşabilir mi?

Hayır. Ama bu krizi aşmak sınıf bilinçli proleterlerin, devrimci, demokrat, emekten yana herkesin gündeminde olmalıdır ve uzun bir mücadeleyi şart koşmaktadır. İşçi sınıfının örgütsüzlüğünü aşmak için sınıfın kitle örgütlerine-öz örgütlerine ihtiyacımız vardır. Sınıfın ekonomik-demokratik mücadelesi bir okul olarak değerlendirilmek zorundadır. Ülkemizde bunun için nesnel şartlar olgunlaşmaktadır. Yaşam ve çalışma koşullarının kötülüğü karşısında örgütlenmeye dönük ciddi bir istek vardır ancak örgütlenme taleplerine cevap veren sendika-örgüt sayısı azdır ve mevcut çabaların da büyük kısmı başarıya ulaşamamaktadır. Bu sorunun aşılması derdi birlikteliği şart koşmaktadır.

Nesnel şartlar TEKEL direnişinden, 2011 1 Mayıs'ına, bu yıl metal ve kimya işkolunda gerçekleşen grevler-

den artan işyeri örgütlenme mücadelelerine ve direnişlerine bir dizi pratikte kendisini göstermektedir. Kamuoyuna yansıyanların mevcut mücadelelerin küçük bir bölümü olduğu açıktır. Bu temelde şu ana kadar birçok başarısız olsa da örgütlenme talebinin gün geçtikçe artması, bu mücadelelerde başarılı olmak ve sınıf mücadelesini geliştirmek için sendikal hareketin krizinin aşılması şarttır. Bunun için bilinçte ve örgütlenmede bir kopuşun yaşanması gereklidir, mevcut sendikal bürokrasinin gücü, devletle ilişkisi, maddi kuvveti bellidir ve iç-demokratik yollarla dönüşümü oldukça güçtür.

Ancak bir kopuşun yaşanması, mücadelenin ilerlemesi için belirli ön birikimin oluşması gereklidir. Bu anlamda hedefi dar olsa da nesnel şartların eylemlerle bir kongre hazırlık sürecini dayattığı bu sendikaların kamuoyuna sendikal hareketi tartışmaya açan, sendika içi demokrasiyi gündemleştiren, hak talep eden, mücadeleyi ve sokağı işaret eden bir harekete imza atmaları önemli bir adımdır. Bu yönde bir belge hazırlamada emek veren ve eylemlerle bir süreç örgütlemek için çaba gösteren devrimci ve demokrat işçiler gözardı edilmemelidir.

İşçi sınıfının eylemleri, sınıftan yana sendikaların çabası, sınıfı örgütlemeye denenen çeşitli yöntemler (örneğin bir firmada taşeronu örgütlemek için farklı işçi ve memur konfederasyonlarının birlikte çalışması gibi) ve bu hareket gibi girişimler ve tartışmalar şartların olgunlaşmasına imkan sağlayacaktır.

10- Devrimciler bu harekete nasıl yaklaşmalı?

Mevcut hareketleri doğru okumak, eleştirelilik ve kuşkuculuk adına süreçlerin dışına düşmemek ve her an işçi kitlelerine ulaşip onları harekete geçirmeye çalışmak oldukça önemlidir. Saldırıları püskürtmek, çeşitli haklar koparmak ve yeni işyerlerinde örgütlenmek, mümkün olan her fabrikada sınıf bilinçli proleterlerden komitelerin oluşması ciddi ve yoğun bir emeği şart koşmaktadır.

Bu temelde pratik bir görev olarak söz konusu harekete geçen sendikaları desteklemek ve 10 sendikaların başlattığı hareketin ileriye çıkması, pasifize olmaması için, aynı zamanda sürecin önünü açmak ve radikalleş-tirmek için sınıf içinde faaliyet yürüten devrimci ve demokrat kitle örgütlerinin ortak bir platform oluşturması gereklidir. Bu yönde genel merkezlerden şubelere oluşan platformlara paralel şekilde devrimcilerin sürece kendi renkleriyle açıktan müdahale etmelerinde bu yönlü bir ittifakın yararı oldukça fazla olacaktır.

(Bitti)

Sendikal Güç Birliği, Lüleburgaz toplantısı

Türk-İş içinde 10 sendikaların öncülüğünde başlatılan Sendikal Güçbirliği Platformu kampanyasının ilk bölümünde aldığı kararlara uygun olarak bölgesel işçitemsilci toplantıları düzenleyerek görüşlerini işçilerle paylaşmakta, eleştiri ve önerileri dinlemekte ve Ekim-Kasım-Aralık ayında yapılacak eylem ve etkinliklere işçilerin güçlü katılım göstermesi için hazırlık yapmaktadır.

13 Eylül günü Kristal-İş'in ev sahipliğinde yapılan toplantıya Deri-İş, TÜMTİS, Hava-İş, Tek Gıda İş, Kristal İş genel başkanları ve Belediye-İş Genel Sekreteri katıldı. Sendika üyelerinin yanı sıra hareket içinde olmayan sendikaların üyelerinin de yer aldığı ve yaklaşık 400 işçinin katıldığı toplantıdaki genel kanı bu hareketin gerekli ve geç kalınmış bir girişim olduğu ve saldırılara karşı ortak eylemler düzenlemenin gerekliliği oldu.

DESA'da ırkçı propagandaya protesto

Kartal: DESA Deri Fabrikasında örgütlenme çalışması yürüten Deri-İş Sendikası, patronun hukuksuz uygulamalarını ve ırkçı propagandasını protesto etmek amacıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. 14 Eylül günü öğlen saatlerinde DESA'nın Düzce'de bulunan fabrikası önünde direnişteki işçilerle bir eylem gerçekleştiren Deri-İş sendikası, DESA patronuna "sendikal haklara saygılı ol" çağrısı yaptı.

Eylemde konuşan Deri-İş Sendikası Genel Başkanı **Musa Servi**; DESA İdari Müdürü ve aynı zamanda eski emekli yarıbay olan Can Aybar'ın ırkçı yöntemlere başvurmasına tepki göstererek, "Bu yöntemi kullanarak toplam 10 işçiyi istifaya zorlayıp işlerinden ettiler. Bu ırkçı yöntemlerle yapılan baskıları durduracağız" diyerek, DESA patronunun 24 Ağustos 2009'da imzalanan protokolü ihlal ettiğini belirtti.

İşçiler kıdem tazminatına sahip çıkıyor

İstanbul: DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası, hükümetin işçi ve emekçilerin kıdem tazminatını kaldırmak istemesini protesto etti.

15 Eylül günü öğlen saatlerinde Beşiktaş Belediyesi önünde biraraya gelen işçiler buradan AKP Beşiktaş İlçe Örgütü önüne yürüdü. "Kıdem tazminatı güvencemizdir, güvencemizi yok ettirmeyeceğiz" yazılı pankartın açıldığı eylem boyunca işçiler sık sık "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" sloganını haykırdı.

Burada işçiler adına konuşan Genel-İş Sendikası 1 No'lu Şube Başkanı **Hikmet Aygün**, AKP hükümetinin kıdem tazminatını kaldırarak yerine "fon" oluşturmaya çalıştığını söyleyerek buna izin vermeyeceklerini dile getirdi. Genel-İş sendikası aynı gün Ankara Yenışehir Postanesi önünde de bir basın açıklaması yaparak AKP hükümetini protesto etti.

Tarıma bir darbe daha; ama bitmedi...

H. Merkezi: Her ne kadar tarımda bir istikrarın yakalandığı söylene de bunun yanlışlığını görmek için köylünün ekonomik durumuna bakmak yeterli.

Yakalandığı iddia edilen istikrarın bir saldırı dalgası olduğunu 12 Haziran seçimlerinden bu yana farklı biçimlerde yansıtmaya çalıştık gazetemizde. Şimdilerde AKP hükümeti, çıkardığı kanun hükmünde kararname (KHK) ile meralardan sonra tarım arazilerini de yapılaşmaya açacak bir düzenlemeye gitti. Bunun sonucunda özellikle kıyı şeridindeki nitelikli tarım arazilerinin üzerine rahatça lüks konut ve turistik tesis ku-

rulabilecek.

AKP, 7 Ağustos'ta yürürlüğe soktuğu, çok tartışılan 648 sayılı KHK ile mera, yaylak ve kışlaklardan sonra tüm tarım arazilerini yapılaşmaya açacak bir düzenleme getirdi. Hükümet, imar yetkisini belediyelerden alıp yeni kurulan Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'na verdi ve koruma kurullarını kaldırdığı için çok tartışılan 648 sayılı KHK'de tarım arazilerini de yapılaşmaya açacak bir düzenleme yaptı.

KHK ile 3194 sayılı İmar Yasası'nın 27. maddesi değiştirilerek "Köylerde yapılacak yapılar ve uyulacak esaslar" başlığı altında "Köy yerleşik alan

sınırı içerisinde 5403 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu hükümleri uygulanmaz. Köy yerleşik alan sınırlarının parselleri bölmesi durumunda yerleşik alan sınırı 5403 sayılı kanun hükümlerine tabi olmaksızın ifraz hattı olarak kabul edilir" hükmü getirildi.

Değişikliği Ege Üniversitesi'nden Prof. Dr. **Mustafa Kaymakçı** "Bu değişikliğin Türkçesi şu: Köy yerleşim alanı sınırları içinde tarım arazisinin niteliği dikkate alınmadan her türlü yapılanma gerçekleştirilebilir" şeklinde yorumlarken Ziraat Mühendisleri Odası Başkanı **Turhan Tuncer** ise, "köylerde yapılacak yapılarla ilgili olarak daha önce sadece köy nüfusuna kayıtlı ve köyde sürekli oturanlar için sağlanan istisnaların yapılan değişikliklerle herkese tanınması, tarım arazilerinin hızlı bir şekilde tahribine yol açacak uygulamaların başlangıcını oluşturacaktır. Özellikle kıyı şeridindeki köy yerleşim alanları ve çevreleri, tarım arazilerinin özellikleri dikkate alınmaksızın tümüyle ranta açılacak; nitelikli tarım arazilerinin üzerine serbestçe lüks konutlar ve turistik tesisler kurulabilecektir" dedi.

Fındık-Sen fındık fiyatlarıyla ilgili açıklama yaptı

İstanbul: Hemen her yıl tefeci ve tüccar elinde can çekişen fındık üreticisi, üretmemeye duruma geldi. Her ne kadar devlet destekli odalar ve kuruluşlar bu durumu üreticinin bilgisizliği olarak yorumlasa da yaşananların bir devlet politikası olduğu ortada. Fındıkta belirlenen fiyatların üreticinin maliyetini karşılamaması üreticinin iflas etmesinin birinci sebepleri arasında geliyor.

Fındık üreticilerinin gelir dağılımı ve harcamaları göz önünde bulundurularak belirlenmesi gereken fındık fiyatları 2011 yılı itibarı ile Fındık-Sen tarafından açıklandı. Fındık-Sen yaptığı yazılı açıklamada "Referans fiyatın hesaplamasında dünyada yetişen diğer ürünlerin fiyatları nasıl hesaplanıyorsa aynı kriterleri esas aldık. Yani fındık maliyet fiyatı üzerine % 25 kâr payı ve onun da üzerine dört kişilik çekirdek ailenin yaşam standardını esas alan % 20'lik insanca yaşama payı ekleyerek fındık fiyatını hesapladık. Fındık rekoltesinin oldukça düşük olması sebebiyle hasat giderlerini azaltarak ve AKP Hükümetinin enflasyon hedeflerini baz alarak hesaplamalarımızı yaptık. Hal böyleyken bile 1 kg fındığın ortalama çıplak maliyeti 5.81 TL olarak çıkmaktadır. Çıkan bu maliyet fiyatının üzerine % 25 kâr payı + % 20 insanca yaşama payını eklediğimizde; 1 kg fındığın referans fiyatı 8.75 TL olmalıdır. Fındık üreticileri 1.50 TL'sini destekleme kapsamında aldıklarından piyasada oluşacak fiyat en az 7.25 TL olmalıdır" dedi.

Trabzon Solaklı'da HES felaketi

Toplam 36 HES projesi ile gündeme gelen Trabzon'un Çaykara ilçesine bağlı Solaklı Vadisi'nin yan kollarından olan **Balkondu** ve **Divren** dereleri üzerinde Okan Holding'e ait BTA Enerji firması tarafından yapımı tamamlanarak deneme üretimine geçen **Balkondu-1 HES** projesinin su iletim tünelleri patladı. Basınçlı su köyün içerisinde heyelana neden olurken, köylülerin ekip biçtiği tarla ve bahçeler büyük hasar gördü. Heyelan nedeniyle köyün 3 mahallesi-nin yolları ile yayla yolu ulaşımına kapandı. Yaklaşık 1.5 kilometrelik mesafede oluşan heyelan nedeniyle 4 ev de zarar gördü, enerji iletim hatları ile trafolar da yıkıldı.

Uzuntarla (Alifinoz) Köyü sakinleri, "Gündüzleri çocuklar ve kadınlar köyümüzün içerisinde geçen ırmağın kenarında çalışıp serinliyor. Gündüz olmuş olsaydı çok can kaybı verirdik.

Ancak, ekili tarla ve bahçelerimiz mahvoldu. Aşağı mahalledeki 3-4 ev oturulamaz halde. Basınçlı su ne bulduysa sürükledi ve mahallenin önünde büyük bir gölet oluşturdu. Yollarımız kapalı. Şimdiye kadar ne gelen oldu ne de giden. Bağımız bahçemiz sular altında kaldı, sele gitti. Şimdi çıkıp bize, 'kusura bakmayın, bir yanlışlık oldu, bir hata oldu' diyecekler. Artık burada hiçbir şey olmaz. Biz bu halde köyümüzde ne yapacağız? Buralarda artık hiçbir şey olmaz. Bu tehlikenin karşısında buralarda kimse durmaz. Yetkililerden bir an önce önlem almalarını ve derhal bu santrallerdeki çalışmalara son vermelerini istiyoruz" şeklinde tepkilerini dile getirdiler.

Konuyla ilgili incelemelerde bulunan Derelerin Kardeşliği Platformu Yürütme Kurulu Başkanı **Mehmet**

Gürkan yaptığı açıklamada bölgede çok ciddi bir felaket yaşanmasına ramak kaldığına dikkat çekerek, "Karadeniz'de HES patlaması yaşanıyordu! Ne yazık ki bu patlama gerçeğe döndü. HES'lerin doğal yaşam alanlarımıza verdiği zararın bir başka canlı örneğini daha yaşadık. Can kaybı olmaması sevindirici! Artık bir an önce, benzeri şekilde felaket ve katliam yaşanmadan, HES projeleri durdurulmalı, üretim lisansları ve su kullanım anlaşmaları iptal edilmelidir" dedi.

Tuzla'da örnek karar

Kartal: Tuzla Tersanesinde kurulu bulunan Desan Tersanesi'nde yasalara aykırı bir şekilde taşeron firma kurulmuştu. **Nihat Öztürk** adlı taşeron işçinin açtığı işe iade davasında ortaya çıkan taşeron firma, iki dönem önce AKP'den İstanbul milletvekili seçilerek TBMM'ye giren **Cengiz Kaptanoğlu**'na ait Desan Tersanesi'nde, yasalara aykırı biçimde, sırf yasal yükümlülükten kaçmak için hileli şekilde kurulmuş. Mahkeme, Öztürk'ün

de taşeron firmanın değil, asıl işveren olan Desan kadrosunda sayılmasına karar verdi.

2008'de işe başlayan Nihat Öztürk 2010 yılında "performans düşüklüğü" gerekçesiyle işten atıldı. Öztürk, Kartal 1. İş Mahkemesi'nde işe iade davası açtı. Avukatları, verdikleri dilekçede her ne kadar müvekkilleri **Pruva** adlı taşeronda çalışsa da asıl işveren olan Desan'ın kadrosunda sayılması gerektiğini savundu. Desan

ise aynı nedenle itiraz etti. Desan'a göre, davanın muhatabı kendileri değil, Pruva adlı taşeron şirketti.

Desan Tersanesinde yaşanan iş kazaları;

2007 yılında 41 yaşındaki **Bekir Özmen** elektrik çarpması sonucu hayatını kaybetti. 2008'de 26 yaşındaki **Mikail Kavak** yine elektrikten, 31 yaşındaki **Murat Çalışkan** ise düşerek yaşamını yitirdi. 30 Eylül 2009'da meydana gelen kazada ise 26 yaşındaki **Halil Daş** hayatını kaybetti.

TC-İran-İrak çemberinde

KARA HAREKATI

TC ile PKK arasında çatışmaların yoğunlaştığı son süreç, artan faşist saldırılarla sürerken sözleşmeli er statüsüyle oluşturulan profesyonel komando tugaylarının sınır bölgelerine konuşlandırılması ile TC'nin kara hareketine dönük son hazırlıkların tamamlanmaya çalıştığını görüyoruz. Asker ve polis cenazelerinde yaşanan artış, "Sözün bittiği yerdeyiz" ve "Bıçak kemige dayandı" türünden söylemlerle karşılayan egemen sınıf sözcüleri, böylelikle faşist saldırıların kendilerince meşru zeminini sağlamaya çalışıyor ve daha kanlı bir sürece doğru yol aldıkları mesajını veriyordu.

Keza 13 Eylül tarihinde ANKA'ya açıklama yapan Başbakan Yardımcısı (ve yalnızca hükümetin değil, devletin en azılı "terörle mücadele uzmanlarından" olan) **Beşir Atalay** sınır ötesi bir kara operasyonu düzenlediklerinde bölgedeki Kürt hükümeti karşı çıksa dahi kendilerini engel olunamayacağını söyleyerek bunu kanıtlıyordu. "Kimse bir şey diyemez, bir 'terör' varsa, herkes bu konuda anlayış göstermek durumundadır. Bizim buradan yapacağımız her tür müdahale de, sınır ötesi müdahale de bu konuda meşruiyet zeminindedir" sözleri süreci özetliyor ve TC'nin kara hareketi noktasındaki "kararlılığını" gösteriyor aslında.

TC'nin Irak Kürdistanı üzerinden Kandil'e düzenleyeceği kara hareketi, son günlerde, haber programlarından köşe yazılarına kadar, burjuva-feodal medyanın gündemine oturan konuların başında geliyor. Kimi "**PKK nefes alamayacak**", "**Teröre tam saha pres**" gibi manşetler atarak kanlı bir hevesle harekete geçiyor. Kimi de "**Aaa ne oldu ki şimdi? Ne güzel açıla açıla gidiyorduk**" diyerek "açılım" balonunun patlamasının yarattığı şaşkınlıktan sıyrılmaya çalışıyor ve satır aralarında kara hareketi ile kazanılamayacak bir savaşa girildiğine vurgu yapıyordu.

İran neyi hedefliyor?

Temmuz ortasından itibaren Kandil ve Kandil'in kuzey ve güney bölgelerinde yer alan Zele, Xala Diza ve Xi-

ner'e saldıran İran, TC ile işbirliği içerisinde gerçekleştirdiği operasyonlarını sürdürüyor. Bir yandan da TC'nin bölgedeki etkinliğini artırmasından ve Türkiye'ye kurulması düşünülen füze kalkan projesinden de "rahatsız" olan İran'ın, PJAK ve PKK ile çatışmalı ortamı sürdürmesinin altında tam da bu "rahatsızlıkları" yatıyor.

İraklı KDP Genel Sekreter Yardımcısı Neçirwan Barzani'ye en yakın isimlerden olan Hesên Ahmet Mustafa'nın Ağustos ayı sonunda bir radyo kanalında TC'nin hazırlığını sürdürdüğü kara hareketi için emperyalist ABD'den icazet aldığı ve ABD'nin TC'ye 2 ay müddet tanıdığı açıklaması, TC'nin Irak'taki varlığını ABD desteği ile bu süreçte etkinleştireceğini gösteriyor. İran'ın Kandil dışında Irak Kürdistanı'na da arada saldırılar düzenleyerek, aynı zamanda bu durumdan duyduğu "rahatsızlığı" ortaya koyuyor ve bölgeye "ben de buradayım" mesajı veriyor.

Her ne kadar TC'nin düzenleyeceği kara hareketinde en büyük işbirlikçi İran devleti gözükse de, bu durum, İran'ın şimdilerde Malatya-Kürecik'e kurulmasına karar verilen füze kalkana dönük tepkisini açıktan dile getirmesine engel değil. Hatta PJAK ve PKK ile yaşanan çatışmalı sürecin önemli bir aktörü-işbirlikçisi haline gelen İran'ın, bu konumunu ve PKK ile ilişkilerini bu dönemde bir koz olarak kullanma ihtimali var.

Aslında İran'ın bugünkü durumu, gerek halk direnişlerinin gerekse de direnişleri kendi çıkarları doğrultusunda kanalize etme çabasında olan emperyalist devletlerin etkisiyle değişen Ortadoğu'da etkin bir yer edinme çabasına denk düşüyor. Tabii yaşanan halk direnişlerinin -özellikle de komşu devleti olan Suriye'deki- gelişmelerin yarattığı korkuyu da buna eklemek gerekir.

"İrak bize engel değil destek olmalı!"

Kara hareketinin ayrıntıları netleşirken, süreçte en öne çıkan konu bölgedeki Irak ve Kürt yönetiminin kara hareketini destekleyip desteklemeyeceği konusu oldu. İran'ın Kandil'e yönelik başlatmış olduğu operasyon sonrası TC de bölgeye yönelik hava saldırılarıyla devam etti. Operasyonların başlangıcında KDP, İran'ın askeri hareketliliğinden oldukça rahatsız ve tedirgindi. Saldırılarda kendi-

lerinin de hedeflendiğini kısık sesle de olsa dile getiriyordu.

Ancak Eylül ayı başında gerek İran gerekse TC ile yapılan açık ve gizli görüşmelerin ardından KDP'nin operasyonlara yaklaşımında farklılıklar oluşmaya başladı. Görüşmelerin ardından çatışmalardan PKK ve PJAK'ı sorumlu tuttuğunu açıklayan KDP, sonrasında yaptığı tüm açıklamalarda ve tabanı içerisinde bu tutumunu devam ettirerek, PKK'ye silah bırakma çağrısında bulundu/bulunuyor. KDP'nin Türkiye ve İran'ın operasyonlarına karşı yapılan protesto gösterilerine yönelik saldırıları arttı. Eylemliklerin gelişmemesi için kendine yakın tüm sivil kurum ve kişilere yapılacak protesto gösterilerine katılmama talimatı verdi.

Görünen o ki; esas olarak İran ve TC tarafından ortak yapılacak kara hareketine Irak ve Kürt yönetiminin "katkısı", PKK'nin sınırlarını kapatarak lojistik destek, cephane vb. ihtiyaçların akışını engellemeye dönük olacak. Ayrıca TC'nin bölgede 2 üs istediği biliniyor. Erbil'deki Kürt yönetiminin böylesi bir harekatta direkt olarak operasyonlara katılması beklenemez.

Ancak işe KDP açısından baktığımızda tek meselenin savaşa lojistik desteğin engellenmesi ve toprakların TC tanklarına açılması olmadığını görmek gerekir. Irak Kürdistanı'nda oldukça etkili olan ve Kürt Ulusal Hareketi'nin önemseydiği KDP'nin yaklaşımları aynı zamanda işin psikolojik ayağına dönük bir işleve de sahip. Kürt Ulusal Hareketi'nin uzun zamandır tüm Kürt kesimleri biraraya getirmeye dönük girişimlerinde hatırlı bir yeri olan KDP'nin söylemlerinin Kürt hareketi açısından önemli olduğu açık. Keza düzenli olarak PKK'ye "silah bırakma" çağrısında bulunan KDP'nin, bu süreçte TC ve İran'ın hava-kara operasyonlarıyla sürdürdüğü tasfiye saldırısının "öteki" ayağını oluşturduğu görülüyor. Gerek Talabani gerekse de Barzani'nin "Dönemin silahlı mücadele ve zorbalık ile hak elde etme dönemi olmadığını, dönemin diyalog ve siyaset ile sorunları çözme dönemi olduğunu" belirten açıklamaları bu açıdan değerlendirilebilir.

TC, "Bunların kafalarına vurulacak, tepelerine indirilecek. Az kaldı, bitecek. Bunun hiçbir çıkışı yok. Yani bir pis fare, aslanla oynayamaz. Bunu oynatmayacağız" (TC İçişleri Bakanı İ.N. Şahin-14 Eylül-Radikal); İran, "Mesajımız İran sınırlarında hiçbir 'terörist' grubun varlığına izin vermeyeceği ve onlarla savaşa çağdır" (İran 'Devrim' Muhafızları'nın iki numaralı ismi General Hüseyin Selami-14 Eylül-Radikal) söylemleriyle ilerlediği bir süreçte bu haksız savaşın diğer tarafı olan PKK ile iletişimi sağlayacak "ara rol"e de uygun düşünüyor Kürt yönetimi...

Ne ilk yenilgidir bu ne de son olacak!

Düzenlenecek kara hareketinin yalnızca gerillaya dönük olmadığı ve Kürt halkına da bu süreçte saldırıların yoğunlaşacağı açıktır. En son 11 Eylül akşamında Şemdinli'de PKK ile asker arasında yaşanan çatışmaların ardından askerin ilçeyi top atışına tutması, 4 kişiyi katletmesi ve sonrasında Şemdinli köylerini boşaltması bunun bir göstergesidir. BDP'ye, Kürt siyasetçilere, 1 Eylül Dünya Barış günü eylemleri dahil son süreçteki tüm eylemleri, cenaze törenlerini kana, gaza ve dumana boğan ordu gibi silahlandırılmış kolluk kuvvetleri önümüzdeki günlerde saldırılarında daha da pervasızlaşacaktır.

Bu kara hareketi ilk değildir, son da olmayacaktır. 2007-2008 yıllarında da benzer operasyonlar düzenlenmiş, TC ordusu gerilla karşısında Zap gibi bölgelerde yenilgi alarak geri çekilmek zorunda kalmıştır. Her ne kadar "**100, hayır hayır 200 'teröristi' etkisiz hale getirdik**" gibi suni zaferler yaratsalar da aldıkları yenilgileri (Işık Koşaner'in ses kayıtları gibi) kendi ağızlarından da ifade etmekte.

"Açılım" balonunun şişirildiği ilk dönemlerden itibaren Kürt meselesine "güvenlik sorunu" olarak yaklaşan ve Kürt Ulusal Hareketi'nin tasfiyesine çabalayan egemenler de, yenilgi korkusunu yanlarında taşıyorlar elbette. Nasıl taşınacaklar? Karşılarında gerillasını, şehidini, dilini TC'nin kırmızıçizgilerini ve sınırlarını aşarak sahiplenilen bir Kürt gerçekliği, direnişi var.

Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi ile söyleşi

Bilindiği gibi Dersim coğrafyası üzerinde yapılan ve yapılması planlanan onlarca baraj ve HES hala can yakıcı bir sorun olarak karşımızda duruyor. Yıllardır kamuoyu yaratılmasına, çeşitli eylemler yapılmasına ve çeşitli bedeller verilmesine rağmen, baraj yapımları hala egemenlerin gündeminde!

Biz de Partizan okurları olarak **Peri Suyu** üzerindeki baraj yapımına karşı ciddi bir direniş gerçekleştiren ve şantiye önünde direniş çadırı kuran **Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi** ile bir söyleşi gerçekleştirdik.

- Barajın yapımı ne zaman başladı ve halk nasıl tepki verdi?

- Yaklaşık 25-26 yıldır buraya baraj yapılacağı söyleniyordu. Tabii o dönemki karışık atmosferde baraj yapımı gerçekleştirilemedi ve bırakıp kaçmışlardı. Bu vadede 6 baraj yapılması planlanıyor. Burası ayrıca konum olarak 3 ili birbirine bağlayan stratejik bir konumda. Geçen sene barajın yapımı başladığında halktan tepki yoktu. Çünkü özellikle dışarıda yaşayanlar "ben nasıl bundan faydalanırım, ne kadar para alırım?" gibi bir teslimiyete düşmüşlerdi.

- Neden eylemliklerinize çevre dernekleriyle, Dersim dernekleriyle veya devrimci kurumlarla değil de ayrı bir inisiyatif olarak başladınız?

- Biz daha önce DEDEF toplantılarında, çevre dernekleri toplantılarında, Nazımiyeliler dernekleri toplantılarında, bu vadiyi çok dile getirdik ama gündemine alan hiçbir kurum olmadı. Biz de dedik o zaman hiçbir kurumu beklemeden biz bu işi köylüler olarak başlatalım. Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi de bu şekilde oluşmuş oldu.

Bize Uzunçayır barajını örnek gösterdiler. Buradan şunu da söylemeliyiz ki Uzunçayır baraj eylemlerinin öncüleri

halka özeleştirme vermelidir. Buradaki köylülere sadece kum için bile evler, paralar teklif edildi. Uzunçayır barajı yapımı sırasında o dönemki dernek yöneticilerinin dahi istimlak parası aldığını biliyoruz. Baraj eyleminde en ön safta yürüyen eylem öncülerinin hangi maske altında para aldıklarını bizlere açıklaması gerekiyor. Bizim verdiğimiz bu mücadeleden dosta-düşmana ders olacak nitelikte olduğunu da düşünüyoruz.

- Sizin ne gibi eylemlerinizi oldu ve halk barajlara tepki göstermeye başladı?

- İlk eylemimiz bir basın açıklaması olmuştu. Yeterince çalışma yapılmamasına rağmen başlattığımız hareketlilik umut vaat ediyordu. Bildiğiniz gibi bu tür şirketler halkın ekonomik zaafalarını kullanarak 3-5 kuruşa topraklarını istimlak ettiriyorlar. Bu süreçte karşımıza çıkarıcı insanlar da çıktı ama biz bunları zamanla değiştirip, dönüştürürüz umuduyla yola çıktık.

Özellikle Uzunçayır barajının su tutmasıyla birlikte, bölgede barajlara karşı kazanımların pratik örneği pek olmadığı için köylülerde ciddi bir direnç kırıklığı vardı. Aynı zamanda baraj yapımında çalışan işçiler de bölge halkından olduğu için bu seviye daha alt sınırdıydı. Baraj şantiyesinden köylüler istediği zaman kum, beton, çakıl alabiliyordu. Bu şekilde karşılıklı bir çıkar ilişkisi vardı. Ancak ikinci eylemimizle bazı şeyler gün yüzüne çıkmış oldu. İhtiyacımız olan kamuoyu yaratmaktı.

İkinci eylemi ev ev dolaşarak köylülere ve ilçelere de yaydık ve biraz daha etkinlik tarzında yapmak istedik. O dönem bölgede olan bazı sanatçılarla görüştük. Ahmet Aslan ve Erdoğan Emir ile görüştüğümüzde ilk etapta olumlu bakımlarına rağmen daha sonra gereksiz olduğunu açıkladılar ve son anda eyleme katılmadılar. Biz de onları kınadık. Hava koşulları dahi bizim

yanımızda olmamasına rağmen ciddi bir katılım vardı. Şantiyeye kadar yürüyüp bir basın açıklaması yaptık. Kendi müzik gruplarımızla, tiyatro ekibimizle de etkinliğimizi tamamladık. Daha sonra köyde genel bir toplantı aldık. Ve bu toplantıya **Karadeniz İsyandadır Platformu**, Suyun Ticarileşmesine Hayır Platformu, **Partizan**, DHF ve **Yeditepe Üniversitesi**'nden bir arkadaşımız katıldı. Toplantıda halkın kafasında ciddi bilinç açıklığı yaşandı. Özellikle hukuksal boyutta ve daha önce bu şekilde iptal edilen baraj çalışmalarının pratik örneğinin olup olmaması konusundaki örnekler bizde ciddi bir moral kaynağı oluşturdu. Toplantıda bir arkadaşımızın önerisiyle sürecimize yeni bir evre kattık ve şantiyenin ilk gireceği yere, karakol ve şantiyenin tam karşısına direniş çadırımızı kurduk. Çadırın kurulduğu yer 20 yıldır kimsenin girmedığı, yasaklı ve devletin bir sürü oyununun döndüğü bir yerdir. Haliyle köy halkı gelip gitmekte sıkıntı yaşıyor. Ama biz bunları aşacağımıza inanıyoruz. Bizim dedelerimiz burada bir parça toprak için darağacına gitti. Devletle yüzyıllardır savaştı. Bundan sonraki süreçte de üç kuruş için toprağımızı, doğamızı satmayız.

- Bundan sonraki süreçte neler yapacaksınız?

- Çadırı kurduğumuz bölgede devletin iki ateşi arasındayız. Böyle bir bölgede çadır kurmak kararlılık ve irade istiyor aynı zamanda. Köylüler ilk etapta endişeliydi. Bizim başımıza bir şeylerin gelmesinden korkuyordu. Bu bölgede yıllarca devletin zulmüne yakından tanık olan bölge halkı, yavaş yavaş endişesini atacak bizim yanımızda olacaktır.

Çadırı kurduğumuz yer şantiyenin bir

sonraki gireceği yer. Dolayısıyla bir sonraki aşamada ister istemez fiili müdahale edeceğiz. Ve bu aşamada Türkiye'deki bütün kurumlara, kendine insanım diyen herkese ihtiyacımız var. Çevreciler için doğa kazanımı olsun, Aleviler için inanç yerlerimiz sular altında kalmamasın, devrimciler için burada verilmiş bedellerin sular altına girmemesi olsun.

Sonuçta burada başta Orhan Bakır'ın mezarı olmak üzere birçok devrimci önderin mezarları da su altında kalacaktır. Ki Orhan Bakır bölgede mücadelenin sembolleşmiş bir isimdir. Bölgede o dönem doğan çocuklara Orhan isminin verildiği biliyoruz. Devrimcilerden, çevrecilerden, kendine insanım diyen herkesten destek bekliyoruz. Bizi bu topraklardan asla çıkaramayacaklar. Gelirler bizi ya vururlar ya da içeri atarlar ama bu direnişi bitirmeyeceğimizi bilmenizi isteriz. Gördüğünüz gibi yukarıda karakol var. Onların uzun namlulu silahları, panzerleri, msket bombaları var. Bizim ise bir çiftimiz var. Dedik en azından bizi gâfil avlamasınlar.

24 Eylül Cumartesi günü geniş çaplı bir toplantı yapmayı düşünüyoruz. 3 ilin (Elazığ-Bingöl-Dersim) bölge muhtarları, belediye başkanları, encümenleri, federasyonlar, devrimci kurumlar ve bölge insanının katılacağı bir toplantı gerçekleştireceğiz. Bu toplantı belki de ciddi kararların çıkacağı bir toplantı olacak. Bu yüzden tüm kurumlara buradan da çağrımız olsun diyoruz. **(Dersim Partizan)**

"Onurun temsilcisiyiz, direnişin safındayız!"

BDP 2. Olağan Kongresini 4 Eylül'de Ankara'da gerçekleştirdi. Yoğun katılımın olduğu kongreye sürecin kızgınlığı ve militanlığı damgasını vurdu. Sarı, kırmızı, yeşil renklerin salona sirayeti coşkunun katlanarak büyümesini sağladı.

Kongre, devrim, demokrasi ve özgürlük mücadelesinde şehit düşenlerin anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. TC'nin Kandil'e düzenlediği hava hareketine karşı sınıra yürüyüp canlı kalkan eylemi düzenleyen ve devletin açtığı ateşle katledilen BDP Wan il başkanı **Yıldırım Ayhan**'a atfedilen kongrede Kürtçe, Türkçe ve Süryanice pankartlar salonun her yerine asıldı. "Demokratik Özerklik" vurgusunun tek bir ağızdan sık sık haykırıldığı kongreye bu talep damgasını vurdu.

Demokratik özerklik talebi tüzüğe girerek resmi bir statüye kavuşturuldu. Selahattin Demirtaş ve Gülten Kışanak konuşmalarında demokratik özerklik talebinin yanı sıra müzakere sürecinin başlatılması isteğinde bulundu. Abdullah Öcalan'ın muhabiyetinin tartışma götürmez bir gerçeklik olduğu

iki vekil tarafından da defalarca ifade edildi. Salonda ise Öcalan'dan her bahsedildiğinde kopan alkış tufanı bu ifadenin gerçekliğini kanıtlar nitelikteydi.

Yine özellikle yapılan konuşmalarda emek vurgusunun sık sık dillendirilmesi, birlikte mücadele zemini olarak çatı partisine verilen önemin ifade edilmesi büyük anlam taşıyordu. Selahattin Demirtaş'ın konuşmasında "bizleri yok edemezsiniz, çünkü biz Mahirler, Denizleriz, Diyarbakir zindanlarında ser verip sır vermeyerek insanlığın onurunu temsil eden İbrahimleriz, Mazlumlarız" demesi hem salondaki coşku-

nun katlanarak büyümesini sağlaması hem de ortak mücadele geleneğindeki değerlere gösterilen vefa niteliği taşıması itibarıyla büyük bir anlam taşıyordu. Kongre, Kışanak ve Demirtaş'ın konuşmalarının ardından görece bir dağılma durumu yaşasa bile özellikle Türkiye Kürdistanı'ndan gelenlerin Kongre salonunun dışına taşıdığı görüntüler görülmeye değerdi.

Demirtaş'ın "taze Ergenekoncular" diyerek hedef gösterdiği hükümetiyle, yargısıyla, koluğuyla bütünen devletin kendisidir. Ve görünen şudur ki Ulusal Hareket bu tasfiye tehlikesine karşı direnişte ısrar kararlılığıyla yoluna devam etmektedir. Egemenlerin saldırılarını bu denli yoğunlaştırdığı bir süreçte BDP olağan kongresi, bu kongrede tartışılanlar, kongreye hakim olan direniş vurgusu önümüzdeki süreç için gerçekten iyi şeylerin olacağını düşünmemizi sağlıyor. Bu noktada bizlere düşen ise yaratılan bu hesaplaşma alanında aktif bir tavır ile kendimizi var etmektir. Süreç eskinin anlayışıyla göğüslenilecek gibi değildir. Kan taşımamız gereken demokrasi ve devrim mücadelemizin bizatihi kendisidir. Ve bu mücadele ulusal sorundan ayrı bir kulvarda kendiliğinden akıp gitmemektedir.

BDP Kongresine soruşturma

Ankara: Demokratik özerklik, Kandil'e yönelik saldırılar, anadil ve daha birçok konunun ele alındığı, **Gülten Kışanak** tarafından 8 maddelik bir protokolün sunulduğu kongreye Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma açıldı. Kongrede atılan sloganlar, asılan pankartlar vs. birçok şey "**terör örgütü propagandası yapıldığı**" iddiasıyla soruşturulacak. BDP'nin 1. Kongresine de benzer iddialarla soruşturma açılmıştı. Yine DTP de kongrelerinden hemen sonra soruşturulmuş, kongre ile ilgili davalar açılmıştı. Kürt ulusunun iradesine açıktan vurulmak istenen darbenin örnekleri olan bu soruşturmalar, davalar artık bir "gelecek" haline gelmiştir.

Sınır üçgeninde savaş, ateşkes ve “kimsesizler”

İran devleti kendisine yönelik kurulacak füze kalkanlarının nereye kurulacağı tartışmaları arasında 16 Temmuz'dan beridir yaklaşık bir ay boyunca Kandil Dağı çevresini top atışına tuttu. Savaş olgusunun bütün yakıcılığıyla kendisini hissettirdiği bu topraklarda yedi sivil insan, sayısı net olmakla birlikte onlarca gerilla ve İran askeri yaşamını yitirdi.

PJAK – HRK güçlerinin hâlihazırda İran Kürdistanı içlerinde konuşlanmış olmasına rağmen İran devletinin sınır hattından ötesinde ısrarcı olmasının muhakkak ki, dış koşullarla ilişkisi bulunmaktadır. Keza Ortadoğu gibi kaynayan kazan benzetmesinin her daim yapıldığı bir bölgede dengelerin dış koşullarla kopmaz bağlar sergilediği, bu itibarla dış koşulların tamamen iç mesele haline geldiği göz ardı edilemeyecek bir gerçekliktir. Bu yüzden İran saldırısının tek muhatabı PJAK olmaktan çıkmakta, mesele Irak Kürdistanı, Suriye, Türkiye ve ABD'yi doğrudan ilgilendirir bir hale gelmektedir.

Uzun zamandır Türkiye'nin gerçekleştirmesi beklenen sınır ötesi kara hareketinin İran'la ortaklaşacağı iddiası gündemdedi. Ne var ki, İran saldırıları, PJAK'ın 5 Eylül'de ilan ettiği ateşkes kararından sonra top atışlarıyla devam etse de şimdilik durulmuştur. TC tek başına saldırıya geçmek için hazırlıklarını tamamlamış, saldırı için uygun zamanı beklemeye başlamıştır.

İran'ın gerçekleştirdiği hava saldırıları TC saldırılarıyla eş zamanlı gerçekleştirilmişti. Karadan saldırı eş za-

manlı olmasa da **eşgüdümlü** bir nite-lik arz etmektedir. Kürdistanı ilhak eden bu iki güç, en çok da bu konuda anlaşma yapabilmektedir. Kürtler, onlar için ortak düşmandır.

Ancak Türk devletinin ABD'ye uşaklıkta AKP ile birlikte ustalık mertebesine erişmesi ve hatta bununla bağlantılı olarak, Arap dünyasındaki yönetim değişikliklerine paralel yenden “model” olabilme ve hatta İsrail'den daha sadık ve etkili olabilme ihtimali, İran için bir tehdit durumunu da koşullamaktadır. Şüphesiz bu tehdidin en güncel karşılığı NATO (ABD)'nin Türkiye'de kuracağı füze kalkanlarıdır.

İran, tamamen ABD güdümündeki Türkiye dışında başka bir uşak devletle daha komşudur: **Irak Kürdistanı**. O halde İran'ın PJAK'a saldırısı, İran Kürtlerini siyasal bir statüden alıkoymayı temin etmekten öte bu devletlerle ilişkileriyle de doğrudan bir alakaya sahiptir. PJAK'a saldırırken TC'ye göz kırıp cilveleşen hali, Irak Kürdistanı'na yönelmiş “dikkatli olun, yamabaşınızdayız” tehdidinde denk düşmektedir. Zira Türkiye'nin doğrudan karşı cepheye konulması İran için bir yarar getirmeyecektir.

Saldırının İran – Suriye arasında bir dostluk koridoru oluşturmaya yönelmiş olduğu iddiası, PJAK direnişinin kırılmaması karşısında gerçek dışı kalmaktadır. Böyle bir hede-

fin varlığı sabit olsa dahi ulaşılamayacak bir hedef olarak kalmıştır.

İran, şansını denemiş, olmayınca yaşam alanlarını topa tutmakta bulunmuşur çareyi. Oysa gerçekleşmesi bakımından eşyanın tabiatına aykırı olsa da İran için en hayırlısı ilhak ettiği alanlardaki “kimsesizlere”, Kürtlere haklarını tanımamasından geçmektedir. Dağı taşı topa tutmakla eline geçecek hiçbir şeyin esassı bir kıymeti olmayacaktır.

Ancak bu toprakların kanunu çok serttir ve savaş hep güncel bir gerçektir bu topraklarda. Bu topraklar I. Dünya Savaşı'ndan beridir böyle. Paylaşılması başka bir savaşa bırakıldı her defasında. Her defasında mazlumlar biraz daha mazlumlaştı. Zalimler gelip geçti, sonraki öncekini arattı. Emperyalizmin kirli elleri en çok burada kana bulandı. Burada ölüm ve yaşam arasındaki mesafe kâinatın başkaca herhangi bir yerindeki mesafeden çok daha kısa. Burada çocuklar, yaşayamaz çocukluğunu. Ya da çocuklar, hep çocuk kalır. Burası Kürdistan, burası Ortadoğu...

Andrea Wolf'un bulunduğu toplu mezara yasak!

Van'ın Çatak İlçesi'nde Alman İnsan Hakları Savunusu ve Sosyolog Andrea Wolf'un da aralarında bulunduğu 41 PKK gerillasına ait toplu mezara gitmek isteyen ve aralarında Almanya'dan gelen 36 kişilik delegasyonunun da bulunduğu heyet engellendi.

16 Eylül günü Andrea Wolf, Hozan Hogir posterleri ile toplu mezarda bulunan PKK gerillalarının fotoğrafları ve isim listesinin bulunduğu “**Sizleri unutmadık**” yazılı afişlerin bulunduğu araç konvoyu asker barikatına takıldı. İlçeden 15 kilometre uzaklıkta bulunan Narlı Köyü girişinde Jandarma Karakolu askerleri tarafından durdurulan heyete Valiliğin talimatıyla “güvenlik” gerekçesi ile izin verilmedi. Heyette 36 kişilik Alman delegasyonu ile birlikte, MEYADER, Barış Anneleri İnisyatifi, Van Kadın Derneği üyeleri de bulunuyordu.

“AKP, bu kanda boğulacaksınız!”

“Sözün bittiği yerdeyiz” diyordu başbakan R.T. Erdoğan; “*Bıçak kemiğe dayandı!*” Oysa bıçak Erdoğan ve temsil ettiği zalimler sınıfının değil, katliama uğrayan Kürt halkının kemiğine dayandı! Ve sözün bittiği yer; Erdoğan'ın bulunduğu yer değil, evlerinden köylerinden göç emek zorunda olan Kürt halkının bulunduğu yer oldu. Yani **Şemdinli!**

11 Eylül akşamı HPG gerillalarının Hakkari'nin Şemdinli İlçesi'nde Emniyet Müdürlüğü ile Jandarma Komutanlığı'na yönelik eylemleri ile başlayan çatışmaların ardından devlet bölgeyi adeta öç almak için savaş alanına çevirdi. Otomatik silahlar ve roketatarlarla Emniyet Müdürlüğü ile Jandarma Komutanlığı'nın çevresindeki bölgeler, köyler tarandı. İlçe günlerce top atışına tutuldu. Olaylarda 1 HPG gerillası çatışmada, yaralanan 1 HPG gerillası da el bombasını üzerinde patlatarak şehit düştü; 1 asker ve 1 polis öldü-

rüldü. Bu saldırılarda çatışmalardan kilometrelerce uzakta olmalarına rağmen askerinin attığı havan topu yüzünden Necdet ve Tayyar Güreli kardeşler ve o sıra belediye bahçesinde düğünde ailesi ile eğlenmekte olan 14 yaşındaki Osman Erbaş isimli çocuk da yaşamını yitirdi. Özellikle Osman Erbaş, yaralandıktan sonra jandarma tarafından ambulansla hastaneye götürülmesi saatlerce engellendi için aslında göz göre göre katledildi. Asker saldırısında yaralanan Resul Çetin de kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Köylüler göçe zorlanıyor

Şemdinli'ye bağlı Qelaşkê Köyü'nün Nêkule Mezrası'nda yaşayan köylüler, TC savaş uçaklarının günlerce devam eden bombalamaları yüzünden can güvenliklerinin kalmadığını belirterek, köylerinden göç etmeye başladı. Bunun üzerine Şemdinli Kaymakamı **Mesut Cantürk** ile görüşen köylülere, Cantürk'ün verdiği yanıt, TC mantığına oldukça uygun! “*Köyü boşaltın nereye giderseniz gidin. O toprakları ve mermileri atamı yakalayın bize getirin!*”

DTK'dan “okulları boykot edin” çağırısı

H. Merkezi: Demokratik Toplum Kongresi (DTK)'nin Eğitim ve Dil Komisyonu, 2011-2012 eğitim öğretim yılına ilişkin açıklamasında boykot çağırısı yaptı. Açıklamada '80 ruhunu taşıyan Anayasa'da hala inkâr ve imhanın yasaları bulunduğu, hala her gün Kürt çocuklarına ve diğer halkların evlatlarına ırkçı yeminler ettirildiğine dikkat çekilerek Kürt halkının anadilde eğitim isteminin haklılığı vurgulandı ve “*Kürtler sınırlı koşul ve alanlar ile değil dillerini bütün alanlarda kullanmak istiyor. Bu istek en doğal ve meşru istektir*” denildi. Ve eğitim ve öğretimin başlayacağı 19-23 Eylül tarihleri arasında Kürt çocuklarına okulları boykot etme çağırısı yapıldı. Komisyon, bu tarihler arasında Kürt çocuklarına özgün eğitimlerine kendi ana dillerinde devam etmelerini isteyerek, mahalle meclisleri ve evlerin okul olarak kullanılabileceği çağırısı yaptı.

“Bir erimizi alından vurduk!”

Erzincan: Son dönemde TC ordusu içinde “şüpheli asker ölümleri” dikkat çekiyor. Eski Genel Kurmay Başkanı Işık Koşener'in Ağustos ayında internete düşen ses kayıtlarında “**geçen bir erimizi alının ortasından vurduk**” itirafı, “şüpheli asker ölümlerinin” ne şekilde geliştiğini gün yüzüne sermektedir.

Şüpheli asker ölümlerinden bir tanesi ise Kahramanmaraş 5. Zirhli Tugay Komutanlığı'nda askerlik yaparken vurularak yaşamını yitiren **Eren Özel**'dir. Maraş 5. Zirhli Tugay Komutanlığı'nda nöbet arkadaşının silahından çıkan kurşunla yaşamını yitiren Eren Özel'in annesi Zeynep Özel, Malatya'da bulunan 2. Ordu Komutanlığı önünde “şüpheli asker ölümlerini” protesto etmek amacıyla açıklama yapmak istedi. Ancak askeriyeye önünde basın açıklaması yapmak istediğini söylediğinde, polislerin engeli ile karşılaştı.

HPG gerillaları halı sahaya girdi

Dersim: 4 Eylül akşamı Dersim merkezde üç noktada HPG gerillaları tarafından eylemler gerçekleştirildi. Bir grup HPG'li Munzur Mahallesi'nde halı saha maçı yapan Özel Harekât polislerini hedef aldı. Eylemde bir komiser ve komiser eşi ölürken, 4'ü ağır 8 polis de yaralandı. Eylemde bir HPG gerillası da yaşamını yitirdi. HPG gerillası Tunceli Devlet Hastanesi'ne götürüldü ve orada ölü bedenine dahi işkence yapıldığı yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgiler arasında. Daha sonra HPG-BİM tarafından kimliği açıklanan gerillanın, 2004 katıllımlı 1981 Doğu Kürdistan – Mako doğumlu, Rojhat Mako kod adlı Kavus Dellaimilan olduğu belirtildi.

Aynı saatlerde kent merkezinde Özel Harekât timlerinin bulunduğu farklı iki noktaya daha silahlı saldırı düzenlendi. Esentepe ve Yeni Mahalle'nin yüksek tepelerine kurulu olan Özel Harekât noktalarına ateş açıldı.

Eylemin hemen sonrasında BDP üyeleri ve belediye meclis üyelerinin de içinde olduğu 11 kişiye ait evlere baskın düzenlendi. 11 kişi olayların ardından serbest bırakıldı fakat Dersim uzun süre tam bir polis ablukası içerisindedeydi.

H. Merkezi: Emrah Gezer, 27 Aralık 2009 günü, Ankara'da, Hoşdere Caddesi'nde bir barda Kürtçe şarkı söylediği için özel harekât polisi Serkan Akbulut tarafından 15 kurşun ile katledildi. Gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinde minnacık bir spot ile duyurulan/duyurulmayan bu haber esasta yargısıyla, hakimiyiyle, polisleriyle tümünden bir devlet erkanının kimliğimize sıktığı kurşunların tezahürü niteliğindedir. Mesele ne yalnızca bir haber kıymeti taşıyabilecek kadar çapsız ne de bu cinayet ile ilgili verilen "haksız tahrik" kararı "hukuksal bir normun somut olaya uygulanışı" biçiminde özetlenecek kadar adildir! Yapılan eni sonu, dilimize sıkılan 15 kurşunun egemenler cephesinde yarattığı büyük coşkunun şenliklerle şölenlerle kutlanmasıdır!

Ne olmuştu?

Gezer, o gece bir arkadaşının doğum gününü kutlamak üzere o bara gitti. Gecenin ilerleyen saatlerinde "Rındamın" isimli Kürtçe şarkıyı söyledi. Yan masada ise her an her yerde karşımıza çıkması muhtemel olan eli kanlı faşist, ırkçı bir özel harekât polisi oturuyordu. Gezer şarkısını söylerken bu faşistin yanında oturan Sinem Uludağ isimli unsur, milli hassasiyetin doruk noktalarında gezinerek "siz PKK'lı mısınız? Ben teröristlerle aynı yerde oturmam" diye gürledi. Bununla da yetinmeyen **cengaver Asena**, damarlarında gezinen ulu kanın yarattığı derin kuvveti kuşanarak yanındakilere "siz ne biçim erkeksiniz, sıkın şunun kafasına, öldürün" diyerek görevini tamamlamış oldu. Kan akıtmak ezelden bu yanadır en büyük hobisi olan Akbulut ise incinmiş erkeklik gururunu ve ırkçı, şoven hassasiyetini sürüp beylik tabancasının namlusuna ortalığı kan gölüne çevirmek noktasında en ufak bir tereddüt yaşamadı.

Dile kelepçe vurulamaz

Amed: Erzurum'da Newroz'da Kürtçe şarkı söylediği için **Seyithan Karataş** isimli bir kişi tutuklandı.

Koma Gimgim üyesi olan Seyithan Karataş'a, söylediği Kürtçe şarkılar ile örgüt propagandası yaptığı gerekçesi

15 kurşun ile dağlanan dilimiz

Sonra ne oldu?

Durum zaten büyük bir aleniyet içerisinde olmasına rağmen faşist yargının "olayı aydınlatmak" için başlattığı çalışma 18 ay sürdü. 18 aydır Ankara Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen dava nihayete erdirilebildi. Malum 18 aylık yargılama süreci günümüz için kısacık sayılıyorken, yargı son kozunu oynayarak yine bizleri hiçbir zaman şaşırtamayacağını ilan etmiş oldu!

Davada sanık özel harekât polisi Serkan Akbulut'a kasten adam öldürmekten verilen 20 yıl ceza "tahrik" indirimiyle 15 yıla düşürüldü. Bu kararla beraber Kürtçe şarkı söylemek **tahrik** sayıldı. Akbulut'a verilen 15 yıl ceza suçun beylik tabancayla işlenmesi nedeniyle 16 yıl 8 aya yükseltirken, yaralama sebebiyle de 2 yıl 9 ay ceza verildi. Akbulut toplam 19 yıl 5 ay ceza aldı. Sinem Uludağ'ın sarfettiği sözlerin ise "hakaret" suçuna vücut verdiği kabul edildi, ancak yüce yargı pek "sayın" Uludağ'a kıyamayarak cezasını para cezasına çevirdi.

Tahrik olan kimdir?

Böylesi bir kararın devlet cephesinde pek makul bir zemine sahip olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Yıllardır dillerin yasaklanması ve "vatan-daşın Türkçe konuşması" talimatları biçiminde seyreyleyen şoven anlayış herkesin malumudur. Anadilde eğitim talebinin karşısına bile **tekleyerek** dikilen faşist devletin yaklaşımı sayısız pratikle birlikte gün gibi ortadadır. Somut olay, yargının bir devlet kurumu, hevesli bir sistem parçası ve devam ettiricisi olduğunu anlamamız açısından da ilk kez yaşanmamaktadır.

Aksine son dönemde yükseltilen şoven damara yargının bu kararı ile

ile dava açıldı. İlk duruşma Erzurum 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülerek Karataş'ın tutuklu yargılanmasına karar verildi.

"Tarafsız" olduğu iddia edilen yargının tarafını ve işlevini bir kez daha gösteren bu karar, aynı zamanda demokratikleşme hikayesi ile göz boyamaya çalışan devletin faşist niteliğini de gözler önüne serdi.

hemencecik dahil olup, oyunu sistemin kurallarına göre oynama noktasında gösterdiği dirayet "hayranlık uyandırıcıdır." "Bağımsız yargı" çığırkanlığıyla orada burada yaygara koparan pek yüksek hakimlerin, savcılarının Emrah Gezer davasına dair herhangi bir şerhleri söz konusu mudur? Elbette ki hayır! Bu kararın bir teamüle dönüşmesi yüksek olasılıkla, insanların anadillerinde yaşamlarını gaspeden uygulamalar silsilesine bir de **anadilde şarkı söylemek** katılmış iken, verilen bu karar ile muhtelif yerlerden Kürtçe şarkıların hemen ardından kurşun sesleri duyulacağı apaçık ortadayken hangi birinin adil yargıdan, hukuk devletinden söz edeceksiniz?

Otobüslerde Kürtçe konuştuğu için dışarı atılan, Kürtçe konuştular diye dükkanları yağmalanıp lince tabi tutulan, dilleri mahkeme fezlekelerine "Bilinmeyen Dildir" diye yazılıp savunma hakları gaspedilen, kendi dillerinde çağıracağı isimleri çocuklarına koymaları engellenen milyonlarca Kürt varken, "aman şarkı da söylemeyiversinler" mi diyelim! Herkesin etrafından yükselen/yükseltilen malum sese kulak verip beylik tabancalarına sarılmasını mı bekliyorsunuz yoksa? Bunu istediğiniz çok açık! Türlü çeşit oyunla, kirli savaşla, imha, inkar ve asimilasyonla baş edemediğiniz bir direniş mevzisine çarptınız. Evet, siz şarkıları kurşunlayacak kadar kirli bir savaş yürütebilirsiniz ama karşınızda da her kurşunu bir şarkının ahengine büründürebilen bir mücadele büyüyor. Hepimize ise, kardeşlik ve özgürlük dolu yeni melodileri yaratıp kurşun sıkılmayan şarkıları çalıp söyleyebildiğimiz bir dünyayı yaratma mücadelesine omuz vermek düşüyor!

Yalakağın AKP'cesi:

ERDEMLİLİK

Mehmet Metiner'i tanırırsınız, değil mi? Hani sokakta oyun oynarken hilebazlık yapan, her seferinde oyunları bozan, sonra diğer çocuklar kızdığına da yaygarayı basıp ağlayan ve o çocukları dövdürmeye çalışan kötü çocuklar vardır ya, işte onlardan biri gibi davranan adam! (Tabii kötü de olsa bir çocuk ile Metiner'i bir tutmak doğru olmaz. Misal açısından...) Daha da açarsak Metiner, kendisini "liberal aydın" olarak nitelendiren ve kalemiyle devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikasına eşlik eden "Kürt siyasetçi-gazeteci" kimliğiyle ortalarda dolanan kişilerden biri! Hatırlarsanız, "PKK beni ölümle tehdit ediyor" diyerek, ağlayarak AKP'nin kanatları altına sığınmış, geçtiğimiz seçimlerde de AKP'den Adıyaman milletvekili olmuştu.

Metiner'in "soylu" geçmişini kısaca andıktan sonra son dönemde yaşadığı bir "talihsizliğe" değinmek istiyoruz. Her gittiği TV programında ya da röportajında Tayyip Erdoğan'a övgüler dizen Metiner'in geçenlerde bir ses kaydı düştü internete. Güya Metiner, Erdoğan için "**Entelektüel düzeyi yok, henüz o çapta değil**", "**Kürt meselesinde çok geri bir konumda**" gibi sözler söylemiş! Hayatta yapmaz! İftira ve tabii ki PKK komplosu olsa olsa!

"*Ses benim ama fikir benim değil!*" dedi Metiner ilk önce. "*Olur mu öyle şey!*" mi dediniz? Valla olur mu olur! "*O fikirler bana aitse, Yüce Rabbim canımı alsın!*" derken gözleri dolu dolu oldu. Sonra ses kaydının yaklaşık 10 yıl önce HADEP'te iken kendisiyle yapılan bir röportajdan olduğunu ve bu sözlerden dolayı Erdoğan'dan milyonlarca -hayır hayır- milyarlarca ve hatta trilyonlarca kez özür diledi. Herkesin geçmişte içine düşebileceği hatalardan biri olduğunu söyleyen Metiner, o konuşmasının "cahiliye dönemi"nin bir ürünü olduğunu söyleyerek Halife Ömer örneğine sığındı.

Daha ne kadar gözümüzün içine baka baka çark edecekler, merak ediyoruz!

AKP'li kodamanların Erdoğan'a duyduğu ve sürekli dile getirdiği o yapış yapış "sevginin" bir örneği daha... Açıkçası bizde böylelerine **yalaka** deniyor. AKP'nin kirli siyasetinin sularında yüzmeye başladığından beri iyice bataklığa gömülen Metiner, bu yalakağın utanmadan bir de "erdemlilik" olarak değerlendiriyor. Neredeyse Erdoğan'a aşkı ilan edecek!

Göğün yarısı

KURUMSALLAŞMA, ayakların (doğru) yere basmasıdır

Bir önceki sayımızda, sendikalarından örnek vererek, DDSB üzerinden de tartıştığımız kurumsallaşma konusunu açmıştık. Bu sayımızda da bu tartışmayı sürdürme niyetindeyiz.

Kurumsallaşma deyince öylesine geniş kapsamlı bir konuya el atmış oluyoruz ki, meseleyi köşeyle sınırlamak aslında mümkün değil. Dolayısıyla alanlarımızda tartışarak uygulanma zeminleri üzerinde kafa yoruş şart. Biz meseleye Yeni Demokrat Kadın faaliyeti açısından bakacağız.

Kurumsallaşmanın bir dernekleşme, kurumlaşma demek olmadığını altını bir kez daha çizelim. Kurumsallaşmayı, konu özgülünde örgütün (herkes için geçerli) kadın politikalarının oluşturulması, bu politikaların yaşama geçmesi ve de kadının “olumsuz-eşitsiz şartlarının” ortadan kaldırılması için çeşitli düzenleme ve uygulamaların yapılması, tüm bunlar için belli uzmanlaşmaların sağlanması ve örgütsel güvenceye alınması olarak tarifleyebiliriz. Bunlar bir sıralamaya tabi değildir ve hepsini (kimi zaman biri diğerinin önüne geçse de) aynı zamanda yapmak durumundayız. Ama biz sırayla gidelim...

Kabaca yaptığımız bu tarife göre başta kadın faaliyetçiler olmak üzere kadın politikalarını oluşturmak için verimli bir araştırma-inceleme-tartışma sürecinin yaşanması gerekir. Nitekim Partizan dergisinin, tümü kadın yoldaşlar tarafından bu konu üzerine yapılan araştırma yazılarına yer vermesi ve ardından Kurultay Örgütlenme Konferansı'nın örgütlenmesi bu sürecin adımlarıdır. Önümüzdeki süreçte örgütlenecek olan Kurultay da bu tartışmaların bir (ara) sonucunu oluşturmalıdır.

Bu politikaların oluşturulması elbette yetmez, her konuda olduğu gibi (belki daha fazla) kadın sorunu konusunda da belirlenen politikaların yaşama geçmesini sağlayacak düzenlemelerin yapılması şarttır. Bu düzenlemeler yapılmazsa ne olur? “Birkaç kadının” çabası ve bazı erkek yoldaşlarımızın iyi niyeti çerçevesinde bir çırpınış!!! Hiçbir hak-hukuka dayanmayan, işleyişe tabi olmayan, dolayısıyla da ayakları havada, sonu hüsrarla bitecek bir serüven!!! Bir heves, bir saman alevi...

Bu düzenlemelerin en önemlerinden biri tüm alanlarda kadın komisyonları oluşturmakken bir diğeri ise kadın sorunu ile ilişkili konularda kadın kurumunun (bu komisyonlarla birlikte) kararlarının bağlayıcılığıdır. Özellikle bu iki düzenleme olmadığı takdirde kendi kendimizle, en iyi ihtimalle de duvarlarla konuşmaktan öte yapacak bir şey yok. Yine bu düzenlemelerden biri de pozitif ayrımcılık temelindeki yaklaşımlar olmalıdır. Eşitsizlerin eşit olduğu iddiasında değilsek eğer, bu yaklaşımı benimsememiz ve düzenleme haline getirmemiz gerekir.

Tüm bu bahsettiğimiz olgular elbette bir uzmanlaşmayı gerektiriyor. Elbette tüm kadın faaliyetçiler aynı zamanda Yeni Demokrat Kadın faaliyetçisidir. Bunun altını özellikle çizmek gerekir. Hiçbir kadının bu sorundan muaf olmaması gibi hiçbir kadın yoldaşımız da bu çalışmadan muaf değildir. Ancak bu, kadın faaliyetinde bazı yoldaşlarımızın uzmanlaşmayacağını, profesyonelleşmeyeceğini içermez. Vurgu burada, tüm kadınların kendi alan faaliyetleriyle beraber bir alanı daha olduğu üzerinedir.

Tüm bu noktaların gerçekleştirilmesi ve örgütsel garanti altına alınması kadın faaliyetimizi ileriye taşıyacak, ete kemiğe büründürecek noktalardır. Gerisi ise başta YDK faaliyetçileri olmak üzere tüm kadın yoldaşlara ve de artık bu gelişmelerin önünde durulamayacağını anlayacak ve doğru noktada konumlanacak erkek yoldaşlara kalmıştır. Yani ya bu işi yapacağız, ya da bu işi yapacağız!

Son olarak bu çalışmayı-faaliyeti kurumsallaştırmazsak, ısrarlı olmazsak ne olur? İlk olarak o faaliyetin (geçen sayımızda da belirttiğimiz gibi) örgütsel bir kimlik kazanma şansı olmaz. Yani konu özgülünde ifade edecek olursak, konuyla ilgilenen kadın arkadaşlarımızın niyetlerinden ve de “nafile” çabalarından öteye gidemez. Kurumsallaşma olmadığı takdirde örgüt yoktur ortada, varsa yoksa “bazı” kadın arkadaşlar vardır ve onların bazen “abartıya” varan tavırları... Biz böyle olmadığını biliyoruz; olmaması gerektiğini de...

BU ÜLKEDE KADINLAR ÖL-DÜ-RÜ-LÜ-YOR!

Türkiye'nin 1985 yılından bu yana taraf olduğu “Kadınlara Karşı Her Türü Ayrımcılığın Önlenmesi” (CEDAW) temel insan hakları sözleşmelerinden biridir. CEDAW'ın İhtiyari Protokolü, Türkiye tarafından 30 Temmuz 2002 tarihinde onaylandı. Sözleşmeye göre devlet kadını şiddetten korumakla yükümlü.

CEDAW'ın devletlere önerdiği iyi niyet protokolleri kadınların yaşamında anlam bulmaktan ve hayatlarını kolaylaştırmaktan çok uzak. Her gün kadınlar kadın oldukları için erkek egemenliğinin zulmü altında hayata veda ederken birçok kadın, kocası veyahut diğer aile bireylerinin şiddetinden kaçarak sığınma talebinde bulunmaktadır. Gerekliliğin alınmaması, çirkatılan yasaların eşantimon görmevi görmesi cins kıymına çanak tutmaktadır.

Yeterli sayıda olmayan kadın sığınma evleri, ihtiyacı olan kadınları, kapasiteleri yetersiz olduğu için alamıyor. Ailesi tarafından kabul edilmeyen ve gidecek yeri bulunmayan kadına devletin gösterdiği yol ise kadını celladına geri göndermek. Kabuk bağlamış köhne erkek egemen zihniyet, sığınma evlerinden kadınların cehennemi olan aile bütünlüğünü bozduğu, kadını erkeğin kölesi olmayarak boşanmaya teşvik ettiği gerekçesiyle hiç hazzetmiyor.

Oysa bu sığınma evleri kadınları şiddetten bir nebze olsun koruyarak, yaşadığı ağır travmayı atatabileceği, kendine tekrar güvenip ayağa kalkabileceği bir

durak görevinde. Hatta daha işlevli hale getirilerek kadınların kadınlık bilincinin gelişebileceği, toplumsal konumlarının güçlenebileceği, birbirleriyle dayanışabileceği bir merkez haline de getirilebilir. Korkulan da tam anlamıyla bu. Kadınların kadınlık bilincinin gelişmesi!

Yazının başında değindiğimiz CEDAW gibi uluslararası anlaşmaların ve Türkiye'deki kadın örgütlerinin baskısı sonucu çıkan Belediyeler Kanunu kimi ne kadar heyecandırdı bilinmez ama kağıt üzerinde “biz de yaptık, bundan bizde de var”ı temsil etmekten öteye geçmiyor.

Belediye Kanununda uygulanan söz konusu değişiklik ile “Büyükşehir Belediyeleri ile nüfusu 50.000'i geçen belediyeler kadınlar ve çocuklar için koruma evi açarlar” hükmü getirilmiştir.

Bu kanunla birlikte getirilen zorunluluğa rağmen 8.000'in üzerinde olması gereken kadın sığınma evlerinin sayısı Mayıs 2011 itibarıyla 47, toplam kapasitesi de 1054'tür. Trajikomik! Canı isteyince herhangi bir konuda burnundan kıl aldırmayan devlet, söz konusu kadın olunca “yasa ihlalini” de görmezden gelebiliyor. Nüfusu 50.000'in üzerinde olan fakat sığınma evi açmayan belediyelere yasal sorumluluğunu yerine getirmediği halde hiçbir dava açılmıyor.

TBMM Dilekçe Komisyonu'na gelen şikayet üzerine medyada görünür kılınan sığınma evleri açma konusunda gözler “Aile ve Sosyal Politikalar” Bakanlığına çevrildi. Kadını koru-

maktan çok kadının içerisinde hapsediği aileyi koruyan bakanlığın bu konuda somut hiçbir yaptırım yok. Aynı gemide dümen tutturana bu kurumların, firkadaş olduğu belediyelere hesap sorma yükümlülüğünü taşımasını beklemek hayal ürününden öteye geçmez.

Yıllardır sığınma evi açmayan belediyelerin gerekçeleri karşısında ne kadar şaşırılmama ya koşullasak da kendimizi, yalanları dudak uçuklatacak cinsten. Her türlü dolandırıcılığın, rüşvetin döndüğü belediyeler niyese kadın sığınma evleri mevzu bahis olunca belirsiz tarihe ertelenen “proje aşamasında, yatırım planında, bütçemiz yok, uygun yer yok, yazışmalar sürüyor” gibi cevaplar veriliyor.

Her gün onlarca kadının şiddet gördüğü ve yaşamına kast edildiği gerçeğiyle karşı karşıyayız. Kadına yönelik şiddeti önlemede lafazanlıktan öteye gitmeyen erkek iktidar, bağımsız kadın örgütlerinin danışmanlığında harekete geçmeye zorlanmalı. Çünkü bu ülkede her gün kadınlar öldürülüyor. Kadınlar ikiyüzlü erkek egemenliğinin koruyormuş gibi yapan yasalarına, insafına terk edilemez.

Dikkatinizden kaçmamıştır umarız hemen hemen tüm dünyada adı “sığınma evi” olarak geçen kurumlar burada erkek egemenliğinin kadınlara yaşattığı zulmü göz ardı ediyor olsa gerek, “koruma evi, şefkat evi” gibi isimleri kullanarak kadınları korumaya muhtaç, zayıf, güçsüz ve zavallı konumuna indiriyor.

“KADINLAR TEK BAŞINA DAHA ÇOK ŞİDDETE UĞRUYOR!”

Boğaziçi Üniversitesi'nden akademisyenlerin “boşanmış, dul, kocasını terk etmiş ya da terk edilmiş, kocası cezaevinde olan kadınların” durumuna ilişkin rapor, kadınların yoksulluk sınırıyla yaşadığı gerçeğini gün yüzüne çıkardı. Başbakanlık Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışma Genel Müdürlüğü için hazırlanan rapor, kadınların bir birey olarak yaşamlarını sürdürmele-

rinde zorlandıklarını, başkalarının yardımına ihtiyaç duyduklarını gösterdi. Ülkemizde birçok kadın okuryazar değil. Kendi ayakları üzerinde durabileceği nitelikli işgücüne sahip olma oranı düşük. Ev işçisi, tarım işçisi ve güvencesiz, esnek işlerde kısa süreli çalışan kadınları da göz önüne alırsak bu kadınların yalnız kaldıklarında tek başına geçinebilmeleri ve bunun süre-

liliğinin sağlanması zorlaşıyor.

Raporun diğer çarpıcı sonucu barınmayla ilgili. “Eşi ölen kadınlar ya ev sahibi konumunda ya da oturduğu eve kira ödemiyor. Ancak eşinden ayrılan kadınların üçte ikisi ise kiracı durumunda.” Mal paylaşımında da kadın mağdur edilmekte. Boşanan kadın hiçbir şeyden pay almadan kapı dışına konabiliyor.

MOBBİNG ARTIYOR

Son günlerde sıklıkla duyar olduğumuz bir kavram haline geldi **mobbing**. Teknolojinin gelişimi, içi boş demokrasi lafazanlığı, insan hakları derken sermayenin saldırıları kaba şekildedir sınırlarak profesyonelleşti.

Mobbing, işyerinde çalışanlara uygulanan ağır tahrik edici sözler, gurur kırıcı davranışları da içeren her türlü bezdirme,

yıldırma, psikolojik baskı olarak tanımlanır.

Mobbing İle Mücadele Derneği'nin yaptığı çalışmada Türkiye'de çalışanların % 40'ini işyerinde mobbing mağduru. Kadınların % 58'i, erkeklerin % 42'si cinsler arasındaki mağduriyet farkını da ortaya koymakta. Toplumda var olan hiyerarşik yapılanma mağdur eden-edilen ilişkisinde de öz-

nü koruyor.

Çalışma hayatındaki en önemli sorunlar arasında hızla yükselen mobbing, artan davalarla da bunu ispatlar nitelikte.

Yine Mobbing Mücadele Derneği'nin çalışmalarında, mobbing mağdurlarında ilk sırayı ilk ve ortaöğretim kurumu öğretmenleri, sonrasında öğretim üyeleri ve kamu ve özel sektör çalışanları onları izlemiştir.

Bu hükümetin zihniyeti bu...

Her gittiği düğünde kadının gözü-nün içine baka baka onu aşağılayan başbakan R.T. Erdoğan, “3 çocuk da 3 çocuk” diye tutturmaya ve kadına toplumun bir bireyi olmaktan ziyade toplumun sürekliliğini sağlayacak bir kuluçka makinesi muamelesi yapmaya devam ediyor. Tabii bunu arsızca ve açıktan yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde yine bir düğüne katıldı Erdoğan. TBMM Başkanı (ve milliyetçi-cinsiyetçi-homofobik söylem ustası) Cemil Çiçek ile birlikte AKP Grup Başkanvekili **Mustafa Elitaş**’ın oğlunun nikah töreninde şahitlik yaptı. Bu “muhteşem ikili” söz konusu nikahta yine öyle bir coştular ki, sormayın! Biz söylediklerini sadece yazalım hatta, siz de görün! Yorumlamaya ne hacet!

Önce mikrofonu eline Çiçek aldı. Özetle şunları söyledi: “Üç lafi telaffuz edilince bir tebessüm meydana geliyor. (Neden acaba?) Düğün merasimleri bir tebessüm atmosferi oluşturuyor ama biz elimizi Cenab-ı Hak’ka kaldırdığımızda bir kısım taleplerimizin yanında müşterek dualarımız da var. (Allah kabul etsin!) Allah devlete, millete zeval vermesin, hayırlı evlatlar versin. (Amin diyelim!) Onun için geleceğimizde en az 3 çocuğun da bir anlamı var. (Geleneğe bak, kadının bedeni ve tercihlerine onun adına rahatlıkla karar verebiliyor!) Birisi devlet için, birisi millet için, birisi de ailenin devamı içindir. (Hani çocukla-

rın fikrini falan sormak yok! Onlar devlet için millet için gerekirse ölmeye hazır ve nazır bir biçimde dünyaya geliyorlar zaten! Haa bir de onları dünyaya getiren bir kadın var olması lazım değil mi? Ama gördüğümüz gibi ondan hiç bahsedilmiyor bile!) Onun için bir taraftan tebessüm edelim ama Sayın Başbakanımızın önemli tavsiyesini, devletimizin ve milletimizin geleceği arkamızdan hayırlı evlatların yetişmesi bakımından vazgeçilmez bir tavsiye olduğunu bu vesileyle ifade etmek istiyorum.”

Sonra çifti tebrik eden Erdoğan alıyor mikrofonu. “Üzerinde durduğum konu hepimizin malumudur. O da şu; bu milletin geleceğine hep kastedenler oldu. (Türk’ün Türk’ten başka dostu yoktur ne de olsa!) Ne yazık ki neslin korunması noktasında bizim neslimizi kurutma gayreti içine girenler oldu. (Kadınların bilinçlenip, “Bedenim benimdir; ister çocuk yaparım ister yapmam” demesinden bahsediyor galiba!) Çok hesaplar, araştırmalar yaptık. Şu anda Türkiye genç, dinamik nüfusuyla övünüyor ve bununla da başarıya koşuyor. (Gençler arasındaki işsizlik oranında OECD istatistiklerine göre birinci olmakla mı övünüyor acaba?) Az önce Gamze kızımıza fısıldadım, tabii aynı şekilde oğlumuz da. Gamze kızımız da sağ olsun bana

‘hayır’ demedi. Nedir bu? ‘En az 3 çocuk diyoruz’ değil mi Gamze, bir akıllık yok, sizler de şahit oluyorsunuz. (Adamdaki bu ısrar, Gamze ne desin?)

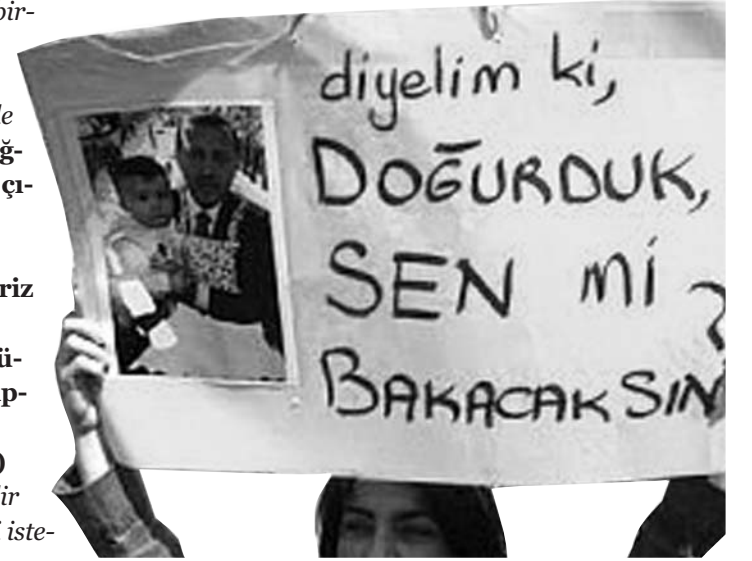
En az 3, fazlası Allah kerim. En az üç olmazsa 2037’den sonra Türkiye dünyanın yaşlı nüfusu olan ülkelerinden biri haline geliyor, bugünkü Almanya gibi. Biz öyle olmak istemiyoruz, biz milletimizi seviyoruz, vatanımızı seviyoruz ve genç dinamik nüfuslara ihtiyacımız var. (Yani belki biz çok kötü niyetliyiz; ancak, birileri “biz milletimizi-devletimizi seviyoruz” dedikçe halkı daha çok sömürüyor ve daha fazla katliam yapıyor ve genç nüfusa olan ihtiyaç da ucuz işgücüne duyulan ihtiyaçla eşdeğer görülüyormuş gibi geliyor. Siz ne dersiniz?)

İnşallah devlet olarak da eğitimde bütün tedbirlerimizi alırken, istihdamda bütün tedbirleri alırken, bir şey daha söyleyeyim ki rızık bizimle temin edilmez. (Ağzındaki baklayı çıkardı sonunda! Yani diyor ki “3 çocuk isteyebiliriz ama o 3 çocuk nasıl ve ne ile büyüyecek, ne yiyip-icecek bizi ilgilendirmez!”) Yavru rızıkıyla gelir bunu da bilmenizi iste-

rim, bu tecrübeyle sabittir. Yaşadım onun için böyle rahat söylüyorum. (Nasıl bir tecrübe bu acaba? Bazı yavrular, Somali’deki gibi çıplak ve aç gelir-aç ölürken, bazı yavrular –Erdoğan’ın “yavruları” gibigemicikle mi dünyaya geliyor. Tecrübe bu mu?)

Kadını yalnızca cinsel obje-neslin devamlılığını sağlayacak bir nesne olarak görmeyi meşrulaştıran egemenler, cinsiyetçilik bu denli hücrelerine işlemişken, kadına yönelik şiddeti engelleyecek gerçekçi bir politika oluşturamazlar elbette. Erkek egemen zihniyetin yansıması olan bu cinsiyetçi söylemlerle ancak kadının toplumsal cinsiyet rolleri pekiştirilir.

Bu gidişata dur diyecek tek bir güç vardır, o da sokağa inen ve bedeninin kendine ait olduğunun bilincine varan kadınlar! (İstanbul’dan bir YDK’lı)

Nejla Yıldız davasının 2. duruşması gerçekleştirildi

Ankara: Yaklaşık bir yıl önce kızının eski erkek arkadaşı tarafından sokak ortasında herkesin gözü önünde vahşice katledilen BES üyesi **Nejla Yıldız** davasının 2. duruşması 15 Eylül Perşembe günü Ankara Adliyesi’nde gerçekleştirildi.

Nejla Yıldız, kendisini ve kızını sürekli olarak tehdit eden Gazi Baltacı hakkında suç duyurusunda bulunmuş ve savcılıktan koruma talep etmişti. Koruma elde edemeyen Yıldız göz göre göre ölüme terk edilmişti. Savcılık ancak cinayetten 4 ay sonra bu talebe cevap vermek için harekete geçti ve zaten 4 ay evvel katledilmiş bulunan Nejla Yıldız’ı ifade vermek üzere çağdı. Konu kadın yaşamı olduğunda mehteran tavrıyla hareket eden savcılık cinayetten ancak 9 ay sonra davayı

açabilmişti. İlk duruşmada dava adli tıp raporunun beklenmesi gerekçesiyle 15 Eylül gününe ertelenmişti.

15 Eylül günü görülen duruşmadan yine bir erteleme kararı çıktı ve dava sanık avukatının “yeni bir adli tıp raporunun İstanbul Adli Tıp Kurumu’ndan alınması” talebi üzerine 14 Ekim gününe ertelendi.

Demokratik kitle örgütlerinin müdahillik talebi

Davaya dair düşülmesi gereken notlardan biri de Çağdaş Hukukçular Derneği ve Büro Emekçileri Sendikası’nın adına başvuran avukatların müdahillik taleplerinin bu sefer kabul edilmesiydi. Böylelikle bu dava özgü-

lünde de olsa demokratik kitle örgütleri bir kadın cinayeti davasına müdahil olmuş oldu.

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu da davanın takipçisi olarak Nejla Yıldız davasında hem mahkeme salonunda hem de adliye önündeydi. Platform “Kadın cinayetlerini durduracağız” sloganıyla eylemlerinde devletin kadın cinayetlerini önlemedeki göstermelik projelerini teşhir etmeye, kadınları mücadeleye çağırmaya devam ediyor.

PETROL-İŞTEN KADINLAR CİNSİYETÇİLİĞE KARŞI

H. Merkezi: Çalışmalarını Petrol-İş Kadın Dergisi üzerinden sürdüren **Petrol-İş’ten Kadınlar** ana tüzükteki cinsiyetçi ifadelerden arındırdıkları ve kadın erkek eşitliğini gözetilen yeni maddeler ekledikleri değişiklikleri Genel Kurul’a götürüyor. Genel Kurul’a sunulacak değişikliklere göre ana tüzüğün **4. Maddesi r fıkrasına** eklenecek “Kadın-erkek eşitliğini savunmak, bu eşitliğin inşası için evde, işyerinde ve sendikada gereken her türlü önlemin alınması ve uygulanması için çaba sarfetmek, bu amaçla kadın büroları ve komisyonları kurmak, kadına yönelik her türlü şiddete karşı mücadele etmek” ibaresiyle sendikanın görev ve yetkilerine bir yenisi daha ekleniyor.

Merkez Yönetim Kurulunun Görev ve Yetkileri’nin tanımlandığı 23. maddeye “Kadın-erkek eşitliğini sağlamak amacıyla toplumsal cinsiyet eğitimleri vermek, kadın büroları ve komisyonları kurmak” şeklinde bir bölüm konuluyor. Disiplin cezaları arasına kadına yönelik cinsel taciz, mobbing ve şiddet uygulama suçları için cezalar öngören taslak ayrıca kadına yönelik şikâyetlerde kadın beyanının esas alınması ilkesinin benimsenmesi konuluyor.

Son bir haftada 6 kadının katledildiğini biliyor musunuz?

H. Merkezi: Mersin Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu üyesi kadınlar, eşi tarafından başı taşla ezilerek öldürülen **Züleyha Bildeş** için Silifke’ye bağlı Atayurt kasabasında eylem yaptı.

Son bir haftada 6 kadının katledildiğine dikkat çeken platform üyeleri, ceza yasalarındaki ağır tahrir indirimin kaldı-

rılması ve namus adı altında işlenen cinayetlerin en üst sınırdan cezalandırılması talebini bir kez daha haykırdı.

Atayurt kasabasında yaşayan Züleyha Bildeş, boşanma isteğine karşı çıkan eşi tarafından evinin bahçesinde hunharca öldürülmüştü. Kadın Cinayetleri Durduracağız Platformu üyeleri, cinayetin işlendiği evin bahçesinde toplanarak

tepkilerini dile getirdiler. Züleyha’nın fotoğraflarını taşıyan kadınlar, kasaba halkına duyarlılık çağrısı yaptılar.

Jandarmanın “olay yeri inceleme” bandını aşarak cinayetin işlendiği bahçeye giren kadınlar, Züleyha’nın geride kalan bohçasıyla karşılaştılar. Bu sırada Züleyha’nın bir akrabası da kadınlara cinayete ilgili bilgi verdi.

JIN JIYAN AZADI!

“Barış için kadın” diyen binlerce kadın, 17 Eylül günü Ankara sokaklarını sarı kırmızı yeşile boyadı. Toros Sokak’tan başlayan yürüyüş Abdi İpekçi Parkı’nda bir mitingde dönüştü. Yoğun “güvenlik” önlemlerinin alındığı mitingde Türkiye Kürdistanı’nın hemen hemen bütün illeri ile İstanbul, İzmir, Mersin gibi belli yerlerden katılan kadınlar; savaş istemediklerini, operasyonların durdurulması gerektiğini haykırdılar.

BDP milletvekillerinden **Sebahat Tuncel, Pervin Buldan, Gülten Kışanak**’ın ve çeşitli devrimci-demokratik kurumların da katıldığı mitingde BDP Eşbaşkanı Gülten Kışanak bir konuşma yaptı. Konuşmasında Türkiye’deki bütün kadınlara seslendiklerini, savaş politikalarına karşı mücadele edilmesi gerektiğini vurgulayan Kışanak şunları söyledi; “Biz biliyoruz savaş göçtür, biz biliyoruz savaş taciz ve tecavüzdür. Türkiye’deki bütün kadınlara sesleniyorum,

ruz, bu savaş politikalarına karşı mücadele edelim. Savaş politikalarını boşa çıkaralım.” Kürtleri yenme politikasının bittiğini, son günlerde ortahlarda doluşan ses kayıtlarının da tek çözümün diyalog olduğunu açıkça gösterdiğini belirten Kışanak, kadın ölümlerinin sebebinin şiddeti meşru gösteren devlet zihniyeti olduğunu, bu zihniyetle sonuna kadar mücadele edeceklerini dile getirdi. İstanbul’daki 42 kadın kurumu adına konuşma yapan **Nimet Tanrikulu** da “Çatışmalı ortamın derhal durdurulmasını istiyoruz. Çözüm için muhataplarıyla görüşün. Muhatap bellidir. Öcalan’dır” dedi.

Barış Anneleri adına konuşma yapan bir ana da şunları söyledi; “Erdoğan bē Amerika’yê hevale, bē Suriye’ê hevale, bē İsrail’ê hevale. Çıma bē me bı herkesi ra bıraye. Her ki anha lê me mēze dıke bıla çawê xwe vekin, guhi xwe vekin! İmanê Erdoğan tune. Nabêje halême çıye, agiri dilême çıqase. Lawême gerilla bu, şehid ket. Zarokê me doza xwu ve nagerin 100 salı ji here.” (Erdoğan Amerika’yla dost, Suriye’yle dost, İsrail’le dost. Neden biz dışında herkesle kardeş? Her kim şu an bizi izliyorsa gözlerini açsın, kulaklarını açsın! Erdoğan’ın imamı yoktur. Halimiz nedir, yüreğimizdeki ateş ne kadardır diye düşünmüyor. Oğlum gerillaydı şehit düştü. Çocuklarımız amaçlarından 100 yıl da

geçse vazgeçmezler.)

Öcalan’ın üzerindeki tecriti kınadıklarını söyleyen diğer ana ise “Dayik naxwaze şer, her tişki dayika ji bo aşiti ye” (Anneler savaş istemiyor, anaların her şeyi barış içindir) dedi.

Eyleme Kürt kadınlarının devlet faşizmiyle mücadelesinden çekilen fotoğraflarla ve son operasyonlarda katledilen sivil insanların fotoğraflarıyla hazırlanan dövizlerle katılan **Yeni Demokrat Kadın** da savaşın içinden gelen anaların ilgisini çekti. “Savaşı barış, kadınsız mücadele olmaz” şiarıyla alanda yer alan YDK, son süreçte Kürt ulusuna yönelik giderek artan saldırılara karşı mücadeleyi ve dayanışmayı yükseltme çağrısı yaptı. Yürüyüşte ve miting alanında sık sık “**Mer Dıkuje Dewlet Dıparreze**”, “Jin Şer Naxwazın”, “**Jin Jiyan Azadi**”, “Bıla Operasyon Rawestın û Müzakere Pêk Bê”, “**Yaşasın Kadın Dayanışması**”, “Kürdistan Faşizme Mezar Olacak”, “**Anaların Öfkesi Kattilleri Boğacak**”, “Öcalan’a Yaklaşım Savaş Barış Gerekçemizdir” vb. sloganlar atıldı. (Ankara YDK)

“Kadınsın, haklısın! Ucuz işgücüsün!”

Bakanlar açıklama yaptıkça bir kadın olarak geleceğimden daha da endişe etmeye başlıyorum. Şimdi de Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı **Faruk Çelik**’ten geldi bir açıklama. Avrupa Parlamentosu Hollanda Milletvekili Emine Bozkurt’u makamında kabul eden Çelik, önce, *Türkiye’de kadın haklarının geliştirilmesi konusunda mevzuat, uygulama ve mentalite yönünden büyük gelişmeler yaşandığını* iddia etti. Ardından kadınların istihdamıyla ilgili ileriki günlerde “**İstihdam Stratejisi 2023 Vizyonu**”nu açıklayacaklarını söyledi. Aman Allah’ım, tehdit gibi! “*Aktif iş gücü programları çerçevesinde Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde kadınların, genç kızların meslek edinmesi, iş kurmaları için bir çalışma başlattık*” dedi bir de!

Anlaşılan önümüzdeki günlerde AKP, 2023’e giderken daha fazla kadının ucuz işgücü olması için Kürdistan’a açılacak ve ucuz işçilik yasallaştırılacak! Geçtiğimiz seçimlerin ardından sınıfa yönelik hak gaspı saldırılarına kaldıkları yerden hızla devam etmek için kolları sıvayan bir hükümet var karşımızda. Bu tablo içerisinde kadınlara daha fazla saldırının, güvencesizliğin düştüğü kesin... Ne bileyim, ben mi çok karamsarım yoksa?

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

“Qirkirina jinê qirkirina civakêye qirkirina jinê re na”

H. Merkezi: Son günlerde art arda üç kadının öldürüldüğü Bitlis’in Güroymak (Norşin) İlçesi’nde Demokratik Özgür Kadın Hareketi (DÖKH) 10 Eylül günü meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdi.

“**Kadın Kırımına Hayır**” kampanyası çerçevesinde yapılan yürüyüşte, yüzlerce kadın, Muş Caddesi’ni yola kapatarak Öğretmenler Evi önüne kadar meşaleli yürüyüş düzenledi.

“**Qirkirina jinê qirkirina civakêye qirkirina jinê re na**” pankartının açıldığı yürüyüşte, çeşitli zamanlarda öldürülen kadınların fotoğraflarının üzerinde bulunduğu dövizler taşındı.

Kitle adına açıklama yapan **Mizgin Yalçın**, kadına yönelik saldırıların erkek egemen zihniyetin ürünü olduğunu dile getirerek, sadece son 20 günde Ahlat’ta üç kadının katledildiğini hatırlattı.

DİKKAT! Kadına yeni kimlik geliyor!

Kanunların kağıt üzerinde kaldığı gerçeğiyle yüzleşelim artık. Erkek egemen sistemin kadınlar üzerindeki kontrol ve baskı aracını kaybetmeye niyeti yok.

Pratiği söylem düzeyinden öteye geçemeyen “Aile” ve Sosyal Politikalar Bakanı **Fatma Şahin** yine göründü ve yeni bir fikir ortaya attı.

Bu sefer sığınma evlerine başvuran kadınları gerçek kimliklerini gizleyerek şiddetten koruyacakmış! Bizi fazlasıyla güldürüyor tabii. Kendisine soruyoruz kanunen zorunlu

olan sığınma evleri neden açılmıyor? 8.000 üzerinde olması gereken sığınma evleri sayısı 47 gibi komik bir rakam.

Kadınlara verilen yeni kimlikle nasıl şiddetin önüne geçecekmiş bilinmez ama hapishanelerde devletin, sokakta polislin şiddetinden yeni kimlikle mi koruyacak kadınları? Şiddeti bizzat uygulayan, teşvik eden, ceza indiriminde bulunan, suçluyu dışarıya salıveren aynı zamanda kimliği kadına veren değil mi?

AİHM’den kadını mahkum eden karar

Arife Tekin, imam nikahlı eşi Hüseyin Altun’un öldüğünde, 25 yaşındaydı ve en küçüğü 20 günlük, en büyüğü 6 yaşında üç çocuğu vardı. Sonradan yapılan nüfus kaydı ve açılan davanın sonucunda çocuklarına maaş bağlatabildi. Ancak kendisi, imam nikâhıyla evli olması nedeniyle ne banka tarafından tanındı ne de maaş alabildi. Bakırköy 1. Sulh Hukuk Mahkemesi, 1996’da anne Tekin’i öz çocuklarına vasi tayin etti. 2000 yılında çalışamaz duruma gelince, resmi nikâhlı sayılarak “dul maaşı” bağlanması için mahkemeye başvurdu. Emekli Sandığı, resmi nikâh olmadan maaş bağlanamayacağını bildirdi. Mahkeme talebi reddetti, Yargıtay da kararı onadı.

Tekin, bu kez AİHM’e başvurdu. AİHM, “**Devlet otoritesinin, dini nikâhı tanımaya mecbur olmadığına**” hükmetti. AİHM, “*Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin aile hayatına saygıya ilişkin 8’nci Maddesi’nin, devlete, dini nikâhı tanıma zorunluluğunu empoze ettiği şeklinde yorumlanamayacağını*” söyledi.

AİHM’in verdiği karar, ilk bakışta çok “mantıklı” gelebilir. “Çok eşliliğe” karşıymış izlenimi uyandırabilir. Ancak aslında bu karar, bu kadar “masum” değil. AİHM verdiği bu kararla şunun altını bir kez daha çiziyor: **Evlilik (ya da siz birliktelik deyin), yalnızca devlet tarafından onaylanırsa evliliktir ve kadın devlet tarafından onaylanmayan bir evlilik/birliktelik yaşarsa sonucuna katlanır/yani mağdur olabilir!**

Erkeğin “çok eşli” bir hayat sürdürmesinin önünü açan ve dini ritüeller barındıran imam nikâhını meşru gördüğümüzden ya da göstermek istediğimizden değil elbette; ancak şu da bir gerçek ki, gerek imam nikahlı olsun gerekse de uzun yıllar bir birliktelik yaşamış olsun, kadınlar bu tür durumlarda kolaylıkla mağdur oluyorlar. Erkek tarafından terk edilmesi ya da erkeğin ölmesi; kadın için çocukları ile ortada kalmak, sosyal güvenceden olmak, aç-sokakta kalmak anlamına gelebiliyor. Şimdi böylesi bir durumda biz “**reel hukuk**”tan, “**mantık**”tan bahsedebilir miyiz? Böylesi bir “reel hukuk” ve “mantık”, ancak erkek egemen zihniyetinin bir ürünü olabilir!

(İstanbul’dan bir YDK’lı)

“Bir gazete kolektif bir örgütleyici olabilir mi?”

Devrimi gerçekleştirmek gibi bir hedefimiz varsa, örgütlenmenin ve örgütlülüklerimizin önemi ve gerekliliği tartışılmazdır. Örgütlülüklerimizi ayağa dikme iddiası devrimci iddialarımızın, örgütlülüklerimizin gelişmesi devrime yaklaştığımızın en net göstergeleridir.

Verdiğimiz mücadele açısından tartışılmaz bir öneme sahip olan örgütlenmelerimizi inşa etmenin, geliştirmenin kuşkusuz farklı araçları vardır. Ancak dünyanın hemen her yerinde yaşanan deneyimlerin de çok net açığa çıkardığı gibi yayın, bu noktada en önemli araçtır. Nitekim Rusya'da **İskra** (Kıvılcım), Çin'de **İleri** gazeteleri bu ülkelerdeki komünist partilerin inşasında ve gelişiminde büyük roller oynamışlardır. Bu deneyimlerin ve kendi tarihimizin ışığında açığa çıkan sonuçlar çerçevesinde devrimci örgütümüzün, inşası ve gelişimi için yayın faaliyetimizin önemini kavramak sürekli bir zorunluluktur.

Bu zorunluluk dediğimiz olgunun bugün hayata yeterince geçirilemediği ortadadır. Sonuç olarak yayın faaliyetimiz, yayınıımız ciddi yetersizliklerle sürmektedir. Kitlelerin kendiliğinden

mücadelesinin arttığı, egemenlerin yoğun saldırılarla halk gençliğinin haklarına bu derece yoğun saldırdığı, kitlelerin alternatif arayışlarının arttığı bir dönemde mevcut yayın faaliyetimiz büyük oranda yetersiz kalmaktadır. Söz konusu yetersizliğimize daha hızlı bir müdahale gerçekleştirebilmek için başlattığımız yayın kampanyamız bu çerçevedeki tartışmalarımızın ürünüdür.

Yayın kitlelere politikalarımızı en kapsamlı ve nitelikli şekilde taşıdığımız aracımızdır. YDG'nin güncel ve hedef kitlesine uygun bir dergi olması, niteliğinin artırılması kitlelere yönelik daha nitelikli bir A/P faaliyeti yürütmemiz anlamına gelecektir. Aynı şekilde dergimiz ne kadar geniş bir kitleye dağıtılsa örgütümüz o kadar geniş kapsamlı bir kitle çalışması gerçekleştiriyor demektir. Bu noktada kampanyamızın hedeflerinden birisi dergimizin gençlik kitlelerine daha fazla hitap eder bir dergi haline getirilmesi ve çok daha geniş bir kitleye ve daha nitelikli bir biçimde dağıtımının gerçekleştirilmesidir. Bunun için daha canlı ve renkli bir dergiye ihtiyacımız vardır. Öncelikle dergi-

mizin güncel bir yayın olması, gençlik kitlelerinin en güncel ve yakıcı gündemlerini yakalaması gerekmektedir. Aynı zamanda farklı ilgi alanları olan gençlere de hitap edecek bir dergi çıkarılması için belli başlı planlamalar yapılacaktır. Dergimizin dağıtım sayısı bu süreçte artırılabilecek, düzenli ve yoğunlaştırılmış dağıtımlarla kampanya süreci ele alınacaktır.

Yayın faaliyeti en temel rolünü örgütleyenlerin örgütlenmesinde açığa çıkarmaktadır. Yayın faaliyeti kolektif bir kafa yoruşun ve emeğin ürünüdür. Derginin içeriğinin oluşturulması, teknik süreci, maddi külfetinin karşılanması, okunması, dağıtımı; bütün bu süreçler bir örgüt olarak hareket etmemizi koşullar. Yayın kampanyamızın temel hedefi burada açığa çıkmaktadır.

Dergimizin örgütümüzü ayakları üzerine dikmenin bir aracı olarak kavramak ve pratiklerimizi bu kavrayışa uyumlu hale getirmek sürecimizin ana hedefi olacaktır. Bu noktada da en temel pratiğimiz yayın faaliyetimizi toplantılarımızın ürünü olarak ele almak, dergimizdeki yazılar üzerinden tartışmalar yürütmektir. Bir örgütlülüğün toplantılar örgütlemesi ve faaliyetini bu toplantılarda planlaması, öncesinde ya-

pılan planlamaların hayata geçip geçmediğini kolektif bir biçimde değerlendiren, denetlemesi olmazsa olmazdır. Düzenli toplantılarda yayın faaliyetimizi ele almak demek düzenli, planlı ve kolektif bir yayın faaliyeti demektir. Bu türlü bir yayın faaliyeti ise planlı ve kolektif çalışan bir örgütlülüğün açığa çıkarılmasının koşullarından birisidir.

Sürekliliği sağlanmış ve nitelikli bir kitle çalışması için bunu gerçekleştirebilecek sürekliliği sağlanmış, nitelikli bir örgütün yaratılması gerekmektedir. Elbette örgütümüzü inşa etmek kitlelere gitmeden olmaz ancak yayın faaliyetimiz örgütümüzün süreci açısından düşünüldüğünde esas olarak örgütümüzün inşasına hizmet edecektir. Bu çerçevede kampanya süresince ve sonrasında en temel görevimiz dergimizin kolektif bir örgütleyici olma misyonunu öne çıkartmaktır.

Yayın meselesi sürekli gündemimizde olmalıdır ve sürekli olarak geliştirilmelidir. Bu açıdan bakıldığında belli bir süreyi kapsayacak olan kampanyamız hedefleri ve bu hedeflerimiz doğrultusunda gerçekleştireceğimiz pratiklerimiz açısından sadece bir başlangıç olmalıdır.

(*Lenin- Ne Yapmalı?)

Her yıl olduğu gibi bu yıl da üniversite kayıtlarımız har(a)ç kabusuyla birlikte gündeme geldi. Gizlice devreye sokulmak istenen har(a)ç zamları bir kez daha öğrenci gençliğin yoğun tepkisiyle karşılandı ve şimdilik geri çekildi.

Hepimizin hatırlayacağı gibi iki yıl önce yine okullarımızın açıldığı dönemde har(a)ç zamları gündeme gelmişti. Her yıl yapılan zamlar bu kez çok daha yüksek oranlarda karşımıza çıkmıştı. Zaten halihazırda çok yüksek fiyatlarda olan har(a)çlara % 500 gibi fahiş oranlarda zam yapılması planlanıyordu. Ancak o dönemde öğrenciler Türkiye'nin dört bir yanında tepkilerini sokaklarda dile getirmişler ve zammın çok daha düşük oranlara inmesini sağlamışlardı.

Egemenler daha 2 yıl önce yaşadıkları acı deneyimi unutmış olacaktı ki bir kez daha şimdikinden çok daha yüksek miktarlarda har(a)çlar gündeme gelmiştir. Hükümetin har(a)çlara zam yapılmayacak aldatmacasının arkasındaki gerçek çok geçmeden açığa çıkmıştır. Üniversitede neredeyse nefes almayı bile ücrete tabi tutabilecek zihniyette olan YÖK, har(a)ç miktarlarının artışı bu kez alttan alınan dersler üzerinden uygulamaya çalışmıştır.

26 Ağustos 2011 tarihli 2011/2174 sayılı Bakanlar Kurulu Kararı'nda sadece okulunu uzatan öğrencilerden değil, alttan dersi olan öğrencilerden de alttan alınan derslerin kredisi oranında zamlı har(a)çların alınması öngörülmüştür. Bu uygulama hayata geçirilebilir-

Har(a)çlara % 500 zam!

Üniversitede neredeyse nefes almayı bile ücrete tabi tutabilecek zihniyette olan YÖK, har(a)ç miktarlarının artışı bu kez alttan alınan dersler üzerinden uygulamaya çalışmıştır.

seydi zaten halihazırda çok yüksek fiyatlara tekabül eden harçlar birçoğumuz için 2-3 katına çıkacak, bazılarımız 1000TL'ye varan har(a)çlarla karşılaşacaktık.

Bu durumun öğrenciler cephesinden fark edilmesi ve tepki gösterilmesiyle birlikte bu uygulama şimdilik geri çekilmiştir. YÖK başkanı fazla alınan har(a)çların iade edileceğini belirtmiş, uygulamanın açık bir haksızlık olduğunu da itiraf etmek zorunda kalmıştır.

Bu uygulama bizlerin tepkisiyle birlikte geri çekilmiştir ancak egemenlerin eğitimi nasıl ele aldıklarının ve önümüzdeki süreçlerde nasıl saldırılarla karşı karşıya olduğumuzun bir göstergesi olmuştur. Egemenlerin içine girdikleri krizden çıkabilmek için eğitim gibi ağızlarını sulandıran bir "sektöre" el atmaları onlar için belli ki çok önemli bir

noktada durmaktadır.

Vakıf üniversitelerinin sayısını her gün artıran egemenler, devlet üniversitelerinde okumayı da halk gençliği için çok daha masraflı hale getirmektedir. Yusuf Ziya Özcan'ın birkaç yıl önce dile getirdiği "**parasız üniversite olmaz**" mantığı tam gaz devam etmektedir ve en başta geleceğimizi gasp etmektedir. Gerek 2 yıl önce devreye sokulmak istenen har(a)ç zamları gerekse geçtiğimiz günlerde gündeme gelen zamlar bizlere sadece egemenlerin bakışını değil, halk gençliğinin gücünü de herkese çok net göstermiştir. Hak arama bilinciyle, kararlı bir biçimde ortaya koyduğumuz protestoların zayıf bile olsa bize neler kattığı ortadadır. Bu protestoları büyütmenin, örgütlü bir güce dönüştürmenin kazandıracakları ise çok daha fazladır.

(Bir YDG'li)

Devlet ağzıyla konuşmak, devlet gibi düşünmek

“Güzel şeyler olacak” söylemi bitti. “Bıçak kemiğe dayandı...”, “Terörle mücadelede yeni dönem” söylemi başladı.

Niye böyle oldu?

“Güzel şeyler olacak” söyleminde ifadesini bulan politikalar da, “bıçak kemiğe dayandı” söyleminde ifadesini bulan politikalar da aynı stratejinin farklı evreleriydi: Kürt Özgürlük Hareketi’ni tasfiye etmek...

“Güzel şeyler olacak” lafı ilgisinin ağzından dökülüp, ortalığı iyimser beklentiler kapladığında şunu söylemiştik: **Devlet Kürt Özgürlük Hareketi’ne karşı “Hayata Dönüş Operasyonu”na hazırlanıyor.** Hatırlayanlara hatırlatmak şart. Zira devletli olmadıkları halde, devlet safına geçip başbakan dahil devletli ile aynı dili kullananlar var.

Devletin âli menfaatleri ve bekası, yeni bir “ceza infaz rejimi”ne (tutsak alıp hapsetme) geçmeyi şart koşuyordu. Uzun süredir devam eden hazırlıklar bitmiş, işin son faslına gelmişti: Kalabalık sayılarla koğuşlara hapsedilen tutuklu ve hükümlüleri, tekli ve üçlü hücrelerden oluşan F tipi hapisanelere nakletmek. Lakin devletin de öngördüğü üzere Türkiye Devrimci Hareketi’ne mensup siyasi tutsaklar direnişe geçti ve bazıları ölüm orucu eylemine başladı. Ölüm Orucu eylemi, belki eylemcileri de şaşırtır düzeyde çok kısa sürede ve henüz ölümler başlamadan dışarıda yankı buldu. Medya inanılmaz bir düzeyde ilgi gösterdi. Devrimcilere karşı nefretini ve düşmanlığını gizlemeyen çevrelerden bile direnişçilere ve ölüm orucu eylemine olumlu yaklaşımlar sergilendi. 10 Aralık 2000 tarihi itibarıyla, tam olarak şöyle bir hava vardı: Toplum direnişçileri sahiplendi. Devlet de bu durumu dikkate alarak direnişçilerin taleplerine makul bir çözüm üretecek ve eylem bitecek!!!

Ama 11 Aralık’ta evet, tam bir gün içerisinde hava birden bire tersine döndü. Direnişçilerin haklı ve meşru oldukları ve taleplerinin karşılanması gerektiği anlamına gelen yazılar yazan, görüşler sarf eden gazetesinden siyasetçisine, aydınından sanatçısına önemli bir kesim direnişçilerin işi yokuşa sürdüğünü yazıp çizmeye başladı. Artık hava birden bire tersine dönmüştü. Açık açık bu işin tek çözümü devletin hapisanelere operasyon düzenlemesi olduğu yazılmaya ve konuşulmaya başlandı.

Ve 19 Aralık 2000 günü sabaha karşı aynı anda 20 hapisaneye birden operasyon düzenlendi. Daha o anda sıcağı sıcağına bizzat direnişçiler ile devlet arasında “arabuluculuk” işlevini üstlenen heyetteki M. Bekaroğlu da açıklamıştı. Aradan geçen 10 yıl sonunda hiçbir kuşkuyla yer verilmeyecek kesinlikte netleşti ki, devlet operasyonunu çok önceden kararlaştırmıştı. Direnişçileri sahiplenen, taleplerinin meşru olduğu anlamına gelecek yazı ve görüşler açıklanması, medyada sürekli bu konunun işlenmesi, heyetin görüşmeler için devreye girmesi... Bütün bunlar 19 Aralık operasyonuna meşruluk sağlamak için yapılmıştı.

“Güzel şeyler olacak” lafının ilgisinin ağzından döküldüğü günden beri neredeyse birebir aynı süreç yaşanıyor.

Devletin âli menfaatleri ve bekası, toplu ceza infaz rejiminde olduğu gibi, Kürt sorunu konusunda da değişikliğe gitmeyi şart koşuyor. Lakin kimilerine göre dört ile beş bin kişilik gerilla gücüne sahip PKK’nin tasfiye edilmesi gerekiyor. Devletin “kayıtsız şartsız teslimiyeti” çağrısı PKK’de karşılık bulmuyor.

PKK’nin tasfiyesi için topyekûn bir askeri operasyon dışında **yegane seçenek** PKK’nin dört başlık altında topladığı taleplerini kabul etmek. Bu

dört başlık altındaki taleplerin kabulü, Türkiye Cumhuriyeti devletinin genlerinin bozulması demek olduğu için devlet askeri operasyon dışında bir seçenek üretmiyor.

Lakin PKK’nin tasfiyesine dönük böyle bir askeri operasyona ne iç ne de dış konjonktür imkan tanıyor. “Güzel şeyler olacak” lafı içte ve dışta askeri operasyona meşruluk yaratmak için ortaya atıldı. “Güzel şeyler olacak” lafının telaffuz edildiği günden beri sadece MHP ve CHP’nin tavrına bakmak bile devletin bu konuda ne kadar ikna edici ve başarılı olduğunu kanıtıdır. Bilakis “Güzel şeyler olacak” lafının hemen akabinde ilan edilen önce adına “Kürt açılımı” denilen ardından “milli birlik ve mutabakat projesi” diye değiştirilen politikalara karşı MHP’nin ve CHP’nin ortaya koyduğu reaksiyon, Kürtler dahil birçok kesim tarafından devletin PKK’ye karşı geleneksel tavrını değiştirdiği şeklinde yorumlandı.

Kuşkusuz devletin yürütme organında yer alan ve “Güzel şeyler olacak” politikasını izleyenler ile CHP ve MHP arasında danışıklı dövüş olduğu falan iddia edilmiyor. Devlet katında çatışma olduğu gerçektir ve hiçbir şekilde danışıklı dövüş değildir. Gerçek olmayan, tamamıyla yapay olan, taraflardan birinin (yani hâlihazırda AKP hükümetinin) PKK’yi meşru muhatap kabul ettiği ve taleplerini kabul etmekten yana olduğudur.

Lakin bu konuda kesinlikle 19 Aralık sürecinden daha etkili ve başarılı bir propaganda yürütüldüğüne kuşku yok. Anti-militarist tavırlarıyla ve Demokratik Kürt Hareketine yakınlığıyla bilinen kurum ve kişiler bile devletin savaş konseptine geçmesinden PKK’yi sorumlu tutmakta ve dahası “devlet meşru müdafaa yapıyor” türü laflar etmekte. Bu çevrelerin yazdıklarına ve söylediklerine bakılırsa, hükümet, barış için Kürt sorununun demokratik nitelikli çözümü için uğraşıp didiniyormuş da gözünü kan

bürümüş savaş ve şiddet düşkünü PKK yöneticileri, hükümeti savaş kararı almaya mecbur bırakmış!

Bu çevreler daha öncesinden hükümetin sorunu çözmek istediğini ama Ergenekoncu denilen devlet içindeki güçlerin bunu engellediğini savunuyorlardı. Hatta Kürt Hareketini Ergenekon’a karşı yürütülen operasyonlara destek vermemekle suçuyorlardı. Şimdi bu gerekçeleri kalmayanlar Kürt sorununun çözümü karşısındaki yegane engelin PKK olduğunu iddia etmeye ve savunmaya başladılar.

Mevcut tabloya bakıldığında Kürt sorununun çözümünün önündeki tek engelin PKK olduğu görüş ve inanışının önemli bir toplumsal taban bulduğuna, hava hareketiyle başlayan ve kara hareketiyle devam ettirileceği benzeyen “PKK’yi tasfiye” operasyonunun anti-militarist çevrelerce bile meşru görüldüğüne kuşku yok. Lakin bu tablonun kısa sürede dağılması kuvvetle muhtemeldir. Hatta bu konuda Kürt Özgürlük Hareketi’ne karşı başarısızlık nedeniyle tasfiye olup inisiyatifi AKP’de temsil olunan kliğe kaptıran Ergenekoncuların da bu işin içinde parmaklarının olduğu yönünde iddiaları tartışılmaktadır.

Devlet, 19 Aralık operasyonu ile istediği sonucu ciddi oranda elde etti. Hem infaz rejimini değiştirdi hem de devrimci hareketi zayıflattı. Hesapları, aynı sonucu, Kürt Özgürlük Hareketi’ne karşı da elde etmek. Ama bunun mümkün olmadığını Kürt Özgürlük Hareketi, örgütlü gücüyle ve direnişle gösterecek. Ama tıpkı daha öncesinde olduğu gibi anti-militarist demokrat ve liberal bilinen pek çok kişi ve kurum, bir kez daha devlet tarafından kandırılmış ve kullanılmış olacak. Zira anti-militarist, demokrat ve liberal bilinen pek çok kişi ve kurum, tıpkı 19 Aralık 2000’de olduğu gibi yine devletin ağzıyla konuşmaktadır, devlet gibi düşünmektedir.

Devletin âli menfaatleri ve bekası, toplu ceza infaz rejiminde olduğu gibi, Kürt sorunu konusunda da değişikliğe gitmeyi şart koşuyor.

Türk egemenlerinin yalancı İsrail kabadayılığının altında ne yatıyor?

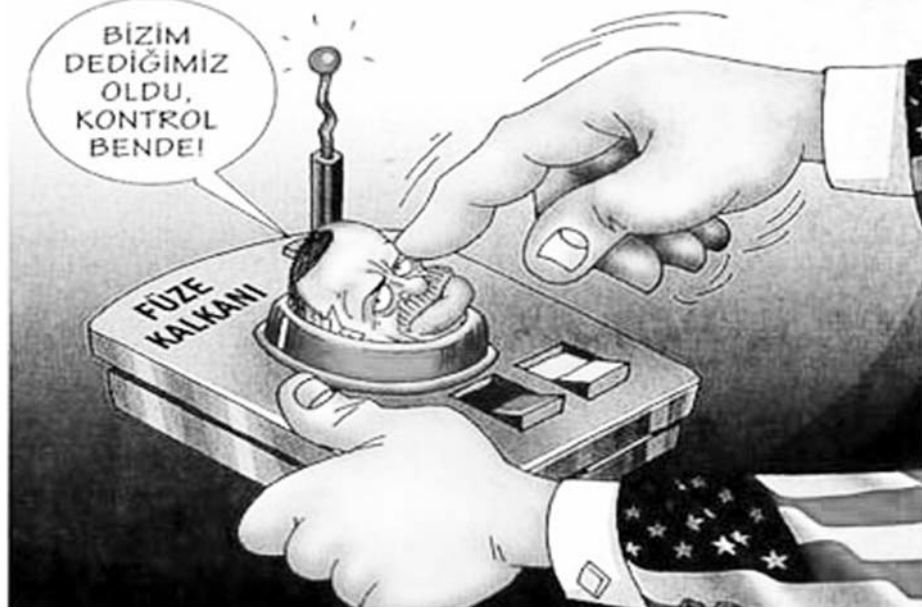
Mavi Marmara gemisinin baskısıyla ilgili raporun yayınlandığı zamanlarda füze savunma sisteminin Türkiye’de kurulması kesinlik kazandı. Bir yanda İsrail’e meydan okumalar, diplomatik ilişkilerin ikinci katip seviyesine düşürülmesi öte yanda ise Malatya Kürecik’te kurulması kesinlik kazanan füze savunma sistemi. Görünüşte birbiriyle alakasız bu iki durum arasında bariz bir ilişki olduğu açık.

Füze savunma sisteminin Türkiye’de kurulması “resmiyet” kazandı

Füze savunma sisteminin radarlarının nereye kurulacağı üzerine epey spekülasyon yapıldı. Önce Diyarbakır-Batman hattının düşünüldüğü basına sızdırıldı. Sonrasında ise Malatya Kürecik bucağına kurulması kararlaştırıldı.

Kürecik’te geçmiş yıllarda yine ABD tarafından kurulmuş ve işlevi bitince ya da eskisine nazaran önemini yitirince Türk ordusuna bırakılmış olan radar üssünün yenilenmesi gündemde. Zaten Dışişleri Bakanlığı, önceki radar üssüyle ilgili “geçmişte de benzer amaçla istifade” edildiğinden bahsederek bu durumu onayladı.

Malatya-Kürecik’in seçilmesinin en başta gelen nedeni ise buraya kurulacak radarların Türkiye’nin doğusunu ve Doğu Akdeniz’i aynı anda kontrol edebilecek olması. Kürecik’te kurulacak olan radar üssünün kontrol noktası ise Almanya’da olacak. Türk egemenleri, sistem ilk ortaya çıktığında “kontrolü bizde olacak” söyleminin karşılığını Almanya’daki kontrol üssünde TSK’ya bağlı bir generalin orada bulunması olarak gerçekleştirdi! Zaten emperyalistler açısından bu kadar kapsamlı bir projede sistemin kontrol noktasını Türkiye’ye yüklemesi de pek gerçekçi değildi. Ancak Türk egemenleri kamuoyunu etkilemek için her zamanki yalan ve demagojilerini bu konuda da ortaya sermekten çekinmedi.

TC kurulduğu ilk günden beri emperyalistlerin ucuz askeri, üs merkezi ve bölgedeki taşeronu olmayı “başarmıştır”. Türk egemenlerin genlerinde var olan bu “bağımlılık”, İsrail’e karşı mazlum Filistin halkının yanında yer alma görüntüsü verirken, ABD, NATO ve İsrail gibi devletlerin çıkarları doğrultusunda bu kalkan projesinde yer almasına neden olmuştur.

Tabii Türkiye bu “savunma sistemi”nde sadece radarlara üs yapmayacak aynı zamanda füze taşıyan savaş uçakları da ülkemizin denizlerinde seyir halinde olacak. Bu durum ise herhangi gerici bir savaş karşısında ülkemizin merkez cephe haline getirilmesine neden olacak. İşte bu ülkenin topraklarına olan sevgileri tamamen “efendilerinin onlara vereceği lokmalardan” ibaret olanların ülke topraklarını nasıl bir riskle karşı karşıya bıraktığı da anlaşılabilir oluyor. Tabii bu arada bu toprakları ve bu toprakların üzerinde yaşayanları “ayrım gözetmeksizin” “seven” Türk egemenleri, radarlar konusunu Kürecik halkına sormak zahmetine de girmemiştir. Geçmişteki radar üssünden kaynaklı kanser vakalarının artışından endişe duyan Kürecikliler bu radarı topraklarında istemiyorlar.

Füze kalkan projesi, olası bir nükleer savaşta ülkemizi riskli bir konuma sokuyor

Bu proje ABD’nin epeydir bir düşüdüdür. ABD’nin eski Başkanları’ndan **Ronald Reagan**’ın “**Yıldız Savaşları**” projesinin günümüzdeki versiyonudur denilebilir. Gelişen teknoloji ABD’nin düşününün gerçekleşmesinin maddi zeminini yarattı.

Bu proje, fırlatılan her füze için bir önlem amacını taşıyor. Zira nükleer başlığı olmayan bir füze en fazla bir binayı ve çevresini tahrip eder. Akli başında hiç kimse bir binanın korunması uğruna bu kadar maliyetli ve kapsamlı bir projenin altına imza atmaz. Zaten füzelerle bir savaş kazanma olasılığı da pek yok. Eğer füzeler o kadar etkili olsaydı, şüphesiz Türk egemenleri Kürt Hareketi’ne yö-

nelik Kandil semalarında bunu denerlerdi. Askeri harcamalarında füzeler bölümünde de açardı. Bu bakımdan füzelerin savaşta etkisi sınırlı olduğu açık.

Ancak dünyada nükleer bomba birçok ülkenin elinde var. Bu proje tam da bu nükleer başlıklı füzelere karşı emperyalist ülkelerin korunmasını içeriyor. Amaç belli: nükleer füze daha evindeyken vurmak. Tabii bu füze evin biraz dışına çıktığında da vurulacaktır. **İşte o tarz füzelerin evin dışında olduğu yer de ülkemiz toprakları oluyor.** Türk egemenleri ülkemizi nükleer cehenneme çevirmeye ant içmiş bulunuyorlar.

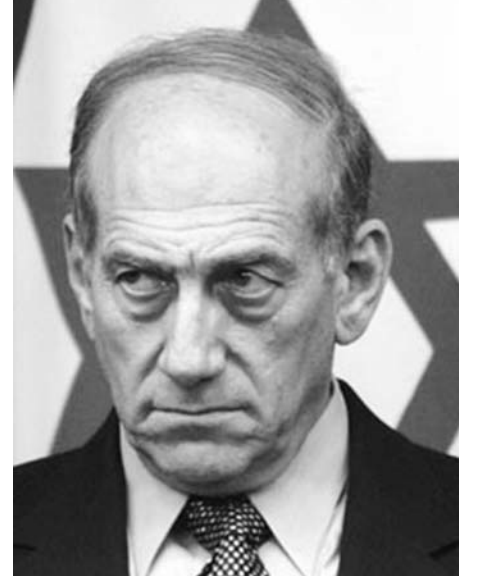
Füze kalkanı İsrail’e kalkanıdır

Füze kalkanı projesinin bir başka yönü İsrail’e kalkan olmasıdır. Bir yandan ülkemiz egemenleri İsrail’le ilişkilerinin düzeyini düşürürken öte yandan İsrail’e herhangi bir savaş durumunda kalkan olacak bir projeye topraklarını açmışlardır.

Bilinmektedir ki NATO’nun ve tabii ki ABD’nin bu projede amacı Rusya’nın ve de İran’ın kontrol edilmesidir. Özellikle Türkiye’de kurulacak olan radar üssünün işlevini İran’ın kontrol edilmesi oluşturuyor.

Türk egemenleri her fırsatta “komşularla sıfır sorun” söylemini dillerine dolarken ve İran’ı uluslararası platformlarda “kollarken”, bilindik ikiyüzlü politikalarını devreye soktular. İran’ın kontrol edilmesi, belli ki “komşularla sıfır sorun” politikasıyla çelişen bir durumdur. Türkiye’nin bu projede aldığı rolden rahatsızlığını İran çok açık bir şekilde ifade etti.

İran’ın elindeki füzelerin hiçbirisi Türkiye haricinde herhangi bir NATO

ülkesini tehdit etmemektedir. Türkiye de her fırsatta İran’la “yakın dostluğunu” vurgulamıştır. Öyleyse bu projenin en büyük kalkanı İsrail içindir.

TC kurulduğu ilk günden beri emperyalistlerin ucuz askeri, üs merkezi ve bölgedeki taşeronu olmayı “başarmıştır”. Türk egemenlerin genlerinde var olan bu “bağımlılık”, İsrail’e karşı mazlum Filistin halkının yanında yer alma görüntüsü verirken, ABD, NATO ve İsrail gibi güçlerin çıkarları doğrultusunda bu kalkan projesinde yer almasına neden olmuştur.

Türkiye İsrail ilişkileri

Türkiye ile İsrail arasındaki sorunlar her ne kadar Türk egemenleri keskin gibi gösterse de o kadar keskin değildir. Sadece ufak tefek anlaşmazlıklardan ibarettir. **Uzun vadede gerek İsrail’in gerekse de Türk egemenlerinin çıkarları ortaktır.** Çünkü her iki devlet de bölgede ABD’nin çıkarlarının koruyuculuğunu yapıyorlar.

Zaten iki ülke arasındaki mevcut kriz ilk defa yaşanmıyor. Türkiye 1981 yılında da İsrail’le arasındaki diplomatik ilişkileri bir alt düzeye indirmişti. Aralarındaki anlaşmazlıklar 1992 yılında kapanarak bölgedeki en güçlü ilişkinin tarafları oldular. Bu anlamda bu sorunun da zamanla çözüleceği bir sır değildir. Zaten siyasi alandaki sorun ekonomi alanına da pek yansımamaktadır. Dışişleri Bakanlığının verilerine göre iki ülke arasındaki ticaret hacmi 2009 yılında 2600 milyon dolarken 2010 yılında 3400 milyona çıkmıştır.

Financial Times’in da belirttiği gibi “1979’da İran’da meydana gelen İslam devriminden bu yana, Amerika’nın Ortadoğu siyasetinin dayandığı iki temel taş İsrail ve Türkiye’ydi.”

Hala bu iki ülke ABD’nin Ortadoğu’daki en temel iki taşı oluşturuyor. Böyle olduğu sürece aralarındaki sorun **geçici**, uzlaşmaları **esastır**.

Düşenlerimiz yanımızda, biz sokakta, yine uyandık bir 12 Eylül'e...

Zamanın durduğu, namıyusu ense-mizde hissettiğimiz, tırnaklarımızın sızladığı, vücudumuzda yanık hissettiğimiz tarih 12 Eylül. En yakınımızdakilerin gözümüzün önünde götürülüşüne tanıklık ettik. Ve bazen bir daha göremedik onları. Gençcik bedenlerin idam sehvalarına götürülüşünü gördük. Hücrelerin parçalandığını, alev alev yandığını fısıldadık birbirimize. Zulmün, baskının, ölümün sokaklarda, meydanlarda, hücrelerde direnişle karşılandığını gördük. O yüzden bu kanlı tarihi, bu zulmü unutmamak unutmayacağız...

Amed

11 Eylül Pazar günü Koşuyolu Parkı'nda 78'liler Girişimi ve TUHAD-FED tarafından bir basın açıklaması ve yürüyüş tertiplenmişti. Ancak 12 Eylül zihniyeti yine kendisini gösterdi. Yürüyüşe izin verilmeyerek sadece basın açıklamasına izin verildi. Devrim şehitleri şahsında bir dakikalık saygı duruşundan sonra Kürtçe metin okundu. Daha sonra okunan basın açıklamasında "Ülkemizde 12 Eylül'den beri yürütülen askeri ve siyasi politikaların tüm toplumsal kesimlerde yarattığı ekonomik, sosyal, psikolojik tahribat günümüzde de devam ediyor" denildi.

Eyleme Partizan olarak flama ve dövizlerimizle destek verdik.

Mersin

78'liler Derneği öncülüğünde örgütlenen eylemde KESK binasından Taş Bina'ya yüründü. Kitle adına basın açıklamasını okuyan **Osman Koçak** "12 Eylülcülerin yargılanmasını, 12 Eylül darbe anayasasının kaldırılmasını ve eşitlikçi, özgürlükçü, demokratik temel hak ve özgürlükleri güvence altına alan bir anayasanın yapılmasını istiyoruz" dedi. Eyleme birçok kurum da destek verdi.

İstanbul

12 Eylül darbesi protestolarının İstanbul'daki adresi Kadıköy'dü. 78'liler Federasyonu'nun çağrısıyla bir araya gelen kurumların örgütlediği mitinge binlerce kişi katıldı. Tepe Nautilus'tan Kadıköy Meydanı'na "12 Eylül darbesinin 31. yıldönümü, 12 Eylül darbecileri yargılsın" pankartı arkasında

yürüyen kitleye hitaben yapılan konuşmalarda darbe lanetlenirken Kürt sorununun çözülmesi amacıyla irade oluşturulması gerektiği vurgulandı. "12 Eylül darbe anayasası kaldırılmalı",

"Demokratik, eşitlikçi, özgürlükçü anayasa yapılsın", "12 Eylül'ün hesabını ezilenler ve emekçileri soracak" pankartlarının açıldığı mitingde ayrıca Kenan Evren, Halit Narin, İhsan Doğramacı, Tahsin Şahinkaya, Turgut Özal, Nejat Sümer ve Nurettin Er-sin'in, üzerinde "Sanık ayağa kalk" yazılı insan boyundaki maketleri taşındı.

Bursa

* Bursa'da örgütlenen yürüyüşe sivil faşistler saldırdı. 12 Eylül günü **KESK, DİSK, ÖDP, BDP, ESP, EMEP, Yeniden Sosyalist Parti İnşası Girişimi** tarafından örgütlenen **Partizan, BDSP, DHF** ve Dersim Derneği'nin de katıldığı mitingde kurumlar Fomara Meydanı'nda toplandı. Burada "12 Eylül sürüyor, hesabını soracağız" pankartını açarak Kent Meydanı'na doğru yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüş esnasında ilk önce bir grup sivil faşistin sözlü saldırısı, ardından taş ve şişe fırlatmaları kitlenin karşılık vermesine sebep oldu ve "Faşizme karşı omuz omuza", "Biji bratiya gelan", "Yaşasın halkların kardeşliği", "Bursa faşizme mezar olacak" vb. sloganlarla Kent Meydanı'na yüründü. Bu arada sivil faşistler her tarafta toplanarak taşlarla saldırmaya devam etti. Polis saldırı-ganları değil saldırıya karşılık vermek

isteyen kitleyi abluka altına aldı. Basın açıklaması saldırı altında gerçekleşti. Açıklamayı kurumlar adına KESK dönem sözcüsü okudu.

Açıklama halen devam ederken sivil faşistler tarafından atılan taşlar sonucu iki kişi yaralandı. Kitle toplu halde EMEP, TUM-TIS ve BDP'nin bulunduğu binaya doğru yürürken faşistler birçok yönden taşlarla saldırılarını devam ettirdi.

* Bursa'da 12 Eylül AFC'sinin 31.yıldönümünü protesto edenlere yapılan faşist saldırı, emek ve meslek örgütleri tarafından protesto edildi.

15 Eylül günü Eğitim-Sen salonunda **TMMOB Bursa İl Koordinasyon Kurulu, KESK Bursa Şubeler Platformu, Bursa Tabipler Odası, Çağdaş Hukukçular Derneği, DİSK Bursa Bölge Temsilciliği, Petrol İş Bursa Şubesi, Doğa-Der, Halkevleri** bir basın açıklaması yaparak saldırıları protesto etti.

Açıklamayı kurumlar adına Eğitim-Sen şube başkanı **Hasan Özaydın**, Bursa Valiliği'ni göreve çağırdı ve "Saldırıların internet ortamında günler öncesinden organize edildiği bilinmesine rağmen Valilik ve Emniyet Müdürlüğü tarafından dikkate alınmaması düşündürücüdür" dedi.

İzmir

Basmane Meydanı'nda toplanan kitle buradan Çankaya'da bulunan AKP il binası önüne yürüdü. Burada basın açıklaması yapan kitle adına basın metnini Devrimci 78'liler Federasyonu Sözcüsü **Ayhan Tural** okudu. 12 Eylül rejiminin üzerine oturanların ve bugüne kadar sürdürenlerin suçlu olduğunu, yargılanmaları gerektiğini belirtti.

etti. Başrahip Sahak Maşallıyan'ın yönetiminde başlayan ayinde **Maşallıyan** yaptığı konuşmada, "Burada bir barış duası yapıyoruz. Bu güzel topraklar en çok bunu özlemiş olmalı" dedi.

Ayine katılmak üzere ülkenin çeşitli illerinden yüzlerce Ermeni geldi. Bölgede bulunan turistler de sabahın erken saatlerinde ayinin gerçekleşeceği adaya akın etti. İskelenin karşısındaki tepeye 10 metrelik bir Türk bayrağı

Ankara'da 12 Eylül sergisi

2 Eylül Ankara'dan, fotoğrafları ile bir kez daha çeçti. 06-27 Eylül tarihleri arasında Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde bir dizi resim, fotoğraf, karikatür sergisi gerçekleştirildi. Resim galerisine ilk girildiğinde İbrahim Kaypakkaya'nın yazılarını yazıp bastığı teksir makinesi karşılıyor bizi. İbo'nun hala parmak izlerinin olduğunu düşünmek biraz daha bizi ona yaklaştırıyor. Serginin her karesinde tarihimizden, devrim mücadelesinden bir anı fıskırıyor. Bir de bu tarihin üzerinden geçen postal seslerini ve ardında bıraktıklarını görme fırsatı bulmuş oluyoruz. Serginin iki ana yönü var: **Birincisi** 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı yaşayanlar açısından unutmamak. **İkinci yönü** ise yaşamaya da duyanların, bizlerin bu materyalleri görme fırsatı bulmasıdır.

Serginin en önemli alanlarından birisi cuntanın aramızdan çekip aldıklarının bir konferans salonunda oturuyor gibi yerleştirilen fotoğrafları idi. Bu bölümde İbrahim, Mahir, Deniz oturuyor gibi. 12 Eylül'ün devrimci, demokrat, ilerici bütün kesimlerin iradesini teslim almak için uyguladığı işkence yöntemlerinin canlandırıldığı serginin bu bölümü ise faşizme olan kinimizi ve öfkemizi bilemektedir. Yakın tarihimize yeniden bakabilmek için ve kan-can bedeli ömrünü özgür, eşit bir dünya için düşenlerimizi mücadelede anmak ve bıraktıkları değerleri sahiplenmek için herkesi bu sergiye çağırıyoruz. (Ankara'dan ÖG okuru)

Ahtamar'da ayın sonrası faşist protesto

H. Merkezi: Van Gölü'ndeki Ahtamar Adası'nda bulunan ve 95 yıl aradan sonra ilk kez geçen yıl ibadete açılan Ermeni Ahtamar Kilisesi'nde bu yıl ikinci ayın yapıldı. Ayın sırasında Alperen Ocaklarına bağlı bir grup faşist ayini protesto etti. Ellerinde Türk bayraklarıyla gelen faşistler, Ermeni çetelerin kilisede organize olduğunu hatta karargah olarak kullandıklarını iddia

etti. Başrahip Sahak Maşallıyan'ın yönetiminde başlayan ayinde **Maşallıyan** yaptığı konuşmada, "Burada bir barış duası yapıyoruz. Bu güzel topraklar en çok bunu özlemiş olmalı" dedi.

Halkın Günlüğü gazetesine 1 ay kapatma

H. Merkezi: Halkın Günlüğü gazetesinin 18. sayısı hakkında "yasadışı örgüt propagandası" yaptığı gerekçesi ile toplatma kararı verilirken gazeteye 1 ay da yayın yasağı konuldu. İstanbul Cumhuriyet Savcılığı, ga-

zetede yer alan, MKP-HKO ile ilgili haber ve açıklamalar gerekçe gösterilerek, "yasadışı silahlı terör örgütü propagandası" yapıldığı iddiası ile toplatma ve kapatma kararı verilmiştir. Verilen kararda Halkın Günlüğü gazete-

sinin 1 ay kapatılması, 10-20 Eylül 2011 tarihli tüm nüshalarına el konulması, dağıtımının engellenmesi ibareleri yer alıyor. Faşist sistemin devrimci basına dönük arda arkası kesilmeyen saldırıları "ileri demokrasi" söylemlerinin ardında yatan gerçeği göstermektedir.

Yine yıkım ve yine direniş...

Kartal: Tuzla Orhanlı'da bulunan Mescit Mahallesi yıkım tehdidi altında. Tuzla'nın **Konaşlı** ve **Orhanlı** mahalle halkı yıllardır bu tehditle korku içinde yaşıyor. Hala bu mahallelerde binlerce insan yaşasa da haritada bölge boş alan olarak görünüyor. Mahalleler Sabiha Gökçen Havaalanı'nın yapılmasıyla rant alanına dönüştürülmüş durumda. Sistemin çeşitli sebeplerle yöneldiği emekçi semtlerde hesabım yapmadığı bir şey var, o da halkın olaylar karşısında sessiz kalmayarak direnecek olması. 16 Eylül günü Orhanlı'nın Mescit Mahallesi'ne giderek halkla söyleşi gerçekleştirdik.

Özgür Gelecek: Kaç yıldır bu mahallede yaşıyorsunuz?

Servet Yıldırım (Esnaf): 17 Ağustos 1999'dan beri burada yaşamaktayım. 5 senedir de esnafım.

- Bize mahalleden bahsedermisiniz?

- Bu mahalle tamamen yoksul halktan oluşur. Çoğu geçim sıkıntısı çekmektedir. Asgari ücretle çalışan dar geçimli ailelerden oluşur. Her kesimden insan var ama çoğunluğunu Doğulular oluşturuyor.

- Evlerinizi yaparken belediye izin verdi mi?

- Belediyenin izniyle ve kontrolünde yerleşmeye başladık. Sonuçta şu anda mahallede elektrik, su vs. hatları var, bunları mahalleye getiren de onlar.

- Bize elinize geçen tebligatlardan ve şu anki süreçten bahsedermisiniz?

- Son 1,5-2 senedir yıkım söylentileri vardı. Bu yıkımı bildiren kağıtlar getirildi bize. Esnafa ve bazı evlere bırakıldı. Fakat bu kağıtları kimin bıraktığını kimse bilmiyor. Gizlice bırakılıp gidilmiş. Bunları alıp okuduğumuzda resmi bir belge olduğuna

inanmadık. Ayrıca herkese gelmedi. Parça parça gönderildi. Amaçları mahalle halkını parçalayarak herhangi bir ayaklanmaya engel olabilmek.

Biz mahalleli olarak bu süreçte ilk olarak avukata başvurduk. Kendi aramızda toplantılar düzenledik. Yıkımı durdurabilmek için avukatlarla bazı çalışmalar yaptık.

Hukukun yetmediği yerde artık biz mahalle halkı olarak direnişe geçeceğiz. Zaten geçmişte de burada kitlesel bir yürüyüş yapmıştık. Basın açıklaması vb. de yaptık. Mahallenin önde gelen kişilerinden oluşturduğumuz bir ekip sürekli avukatlarla irtibat halinde. Herhangi bir olumsuz durumda mahalle içinde toplantılarımız oluyor avukatların da katılımıyla. Avukatlar bizi gelişmelerden haberdar ediyorlar bu toplantılar sayesinde. Verilen tebligatlarda yıkım kararının kesinleştirilmiş olduğu belirtilmektedir. Bize 15 günlük bir süre verilmişti. Bu süre içerisinde yetkililerle görüşmemiz gerektiği yazıyordu, aksi halde mahkemeye başvuracakları yazıyordu. Bizim buradaki ilk amacımız yıkımı durdurmaktır. Eğer durduramazsak mahkeme yoluyla şansımızı deneyeceğiz. En son şansımız da yıkıma karşı direnmektir. Mücadele etmektir. Bu mahalledeki yıkım süreci ve söylentileri büyük bir rant kapısı olarak görmektedir. TOKİ'nin yetkilileriyle görüştüğümüzde bize buranın kamusal alan olduğunu, yıkılacağını, yerine alışveriş merkezi, üniversite yapılacağını ve havaalanı pistinin genişletileceğini söylediler. Projenin hazır olduğunu dile getirdiler.

"Buraya zenginler göz koymuş!"

Servet Yıldırım'la görüştüğümüzden sonra mahalleye ilk yerleşenlerden olan

mayanların da sorumlu olduğunu belirtti.

338. Hafta

Cumartesi Anneleri gözaltında kaybedilen Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşlerin akıbetini sordu. Çarkın'ın ifadelerine rağmen Efeoğlu kardeşlerin soruşturma dosyasında hiç bir ilerleme kaydedilmemiş olmasına tepki gösteren Cumartesi Anneleri, "Soruşturmanın üzerinin örtülmesinden kaygılıyız" dedi.

Eylemde ilk olarak Efeoğlu kardeş-

Aydın Akın'la görüşmek üzere kahvehanesine gittik.

- Kaç yıldır buradasınız?

- Aydın Akın: 18 senedir bu mahallede yaşıyorum. 10 yıllık esnafım, kahve sahibiyim.

Tuzla İçmeler Belediyesi'ne başvurduğumuz zaman bölgenin haritasını çıkartıp "ev yapabilirsiniz, orası yerleşim alanıdır" dediler. Bizzat belediyenin kendi mühendisleri gelip inceleyip onay verdikten sonra biz evlerimizi yaptık. Bu inşaat yapma süresinde de belediye bizden belli bir miktar ücret bile aldı.

- Yıkım sürecinden bahsedermisiniz?

- 3 senedir yıkım söylentileri var ve devam etmektedir. Artık mahalle halkı huzursuz, rahat değil. Şimdiki belediye başkanı halka hiç yardımcı olmadı.

Mahallede büyük bir rant oluşmaktadır. Belediye başkanı ve yardımcısı da bu işin içindedir. Buraya zengin insanlar göz koymuştur. Havaalanından dolayı buradaki arsalar ve evler değer kazanmıştır. Burada bizim evlerimizi yıkıp yeni yerleşim merkezi kurmak istiyorlar. Belediye başkanı başkanlık yapmamaktadır. Mütahit olmuş başımıza. Arsalardan ve evlerin gerçek değerini vermiyorlar. Tamamıyla rant peşinde herkes. Buradaki evlerimize bizzat belediye tarafından elektrik, su ve doğalgaz hatları yapılmıştır. Şimdi de yeni belediye buraların kaçak yapı olduğunu söyleyip yıkmak istiyor. Ben bu evi yapmak için Rusya'da çalıştım, uzun süre yemedim içmedim, çocuklarıma yedirmedi. Çok sıkıntı çektim.

Ben evimi yıktırmıyorum, canımı veririm evimi vermem. Yetkililerin sesimizi duymasını istiyoruz. Mahalle olarak da her türlü direnişe ve mücadeleye hazırız. Hukuki işlemler sonuçsuz kalırsa direneceğiz sonuna kadar. Ne yapıp ne edip yıktırmayacağız evlerimizi. Oyumuzu verdik, 3 senedir belediyeden hiçbir yetkili gelmedi, sorunlarımızı dinlemedi. Huzur kalmadı, uyuyamıyoruz, eşlerimiz ağlar oldu. Bu soruna çözüm istiyoruz. Bu sıkıntılardan dolayı sağlığımızı yitirdik.

Bizim yararımıza hiçbir çalışma yapılmamaktadır. Hep mağdur olduk. Buradaki mahalle halkının gidecek yerleri yok, tek yaşam yerleri burasıdır. Hepsisi fakir kesimdir.

lerin babası Osman Efeoğlu'nun eylem için yazdığı mektup okundu. Mektubunda oğlu Ayhan Efeoğlu'nun nasıl katledildiğini eski özel hareketçi Çarkın'ın itiraflarında görmesinin ardından şok olduğunu ifade eden Efeoğlu, yaşadıkları bu şoku atlatmalarının ise çok zor olduğunu söyledi. Eylemde konuşan gözaltında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız Erdoğan'a seslenerek, "Başbakan Arap Baharı'nda yaşıyor, ama kendi ülkesinde yaşananlara kayıtsız. Başbakan önce buradaki enkazı kaldırdı, önce anaların gözyaşını dindirdi" dedi. Haftanın açıklamasını Elif Babür yaptı.

Baz istasyonu etkisiz hale getirildi

İnsan sağlığını tehdit eden baz istasyonlarının sayısı gün geçtikçe artıyor. Sarıgazi'de bir baz istasyonu 12 Eylül 2011 tarihinde saat 19.00'da Partizan ve DHF faaliyetçileri tarafından etkisiz hale getirildi. Halkın bilgi verdiği baz istasyonu Demokrasi Caddesi'nde bir çatıda klima görüntüsü şeklinde kuruluydu. Bunu öğrenen halk çeşitli kurumlara haber vererek çağrı yaptı. Baz istasyonu etkisiz hale getirilirken etrafta kolluk kuvvetleri görünmedi bile. Baz istasyonu 20 dakikada etkisiz hale getirildikten sonra YDG tarafından etraftaki kameralar da etkisiz hale getirilerek kolluk kuvvetlerinin görüntü alması engellendi. Eylem sırasında toplanan halkın eyleme desteği olumlu idi. Olay yeri inceleme ekipleri ise gece saat 23.00'te görüldü ve esnaftan bilgi toplamaya çalıştı. (Sarıgazi YDG)

Okul kitaplarına Alevilik girdi! Ama nasıl?

İzmir: Alevilik; 2011-2012 eğitim yılından itibaren ilköğretim dördüncü sınıftan lise son sınıfa kadar Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ders kitaplarında yer alarak okutulacak. Alevilik, Bektaşilik, Caferilik ve Nusayrilik inançlarının işleneceği derslerde Alevilik bir inanç olarak değil "Ali'yi seven-sayan ona taraftar olan kişiler" olarak tanımlanıyor.

Kitapta muharrem orucu farz değil sünnet; 12 imam orucu Alevilerin değil Anadolu halkının geleneği olarak aktarılıyor. Zaten Aleviliği "Ali'yi sevenler" olarak tanımlamak devletin, Alevi açılımı şovu gereği atılan bu adımla birlikte yalan yanlış bilgilerin kitaplara doluşturulması beklenen bir gelişme.

3 kişiye mezar olan Alkumru kapatılsın!

Erzincan: Botan Çayı'nda Alkumru Barajı'nın kapaklarının uyarı yapılmadan açılması sonucu üç kişi yaşamını yitirdi. Siirt Demokrasi Platformu, olayı protesto etti ve barajın kapatılmasını istedi. Kitle Siirt Belediyesi önünde biraraya gelerek yaşamını yitiren Fehim, Serdar ve İbrahim Özbey'in nüfus cüzdanlarının üzerinde bulunduğu "Barajın son kurbanları", "Bu son olsun", "Doğa katliamına dur de" pankartları ile Valiliğe yürümek istedi. Ancak polisin yürüyüşe izin vermemesi üzerine platform, belediye önünde açıklama yaptı. Açıklama 5 dakikalık oturma eylemi ile sonlandırıldı.

Cumartesi Anneleri; "Failleri yargılayın"

337. Hafta

Adalet arayışlarını sürdüren Cumartesi Anneleri 12 Eylül 1994'de gözaltına alınarak kaybedilen Kenan Bilgin'in akıbetini sordu. Bu haftaki açıklamayı İHD üyesi Gülseren Yoleri yaptı. Gözaltında kaybetmenin yalnızca kaybedilene yönelik bir hak ihlali olmadığını, geride kalanlar için de ömür boyu işkence olduğunu dile getiren Yoleri, bu insanlık suçundan da emir vericiler, uygulayıcılar kadar, hukuku işletmeyerek gerçeği açığa çıkart-

16 Eylül günü saban 06.30 sularında İstanbul'dan Van'a tutuklu götürülen ring aracı Kayseri'nin Pınarbaşı ve Sivas'ın Gürün ilçeleri arasındaki karayolunda alev aldı. Ring aracında bulunan tutuklular **Abdülsettar Ölmez**, Sinan Aşka, **İsmet Evin**, Akif Karabalı ve **Medeni Demir** yanarak yaşamını yitirdi.

Haber bu. Bir trafik kazası ya da teknik bir arıza nedeniyle ortaya çıkmış talihsiz bir durum. Zaten bu olayın üzerine yapılan açıklamalardan anlaşılıyor kadarıyla teknik ve idari bir soruşturma yürütülüyor. Araç incelenecek, en son yakıt alınan yerden numune alınıp test edilecek, yangının sebebi bulunacak. Peki sonra? Yakıtla ilgili bir sorunsa benzin istasyonu, aracın imal hatası ise ilgili firmanın yetkilisi üç-beş ay ceza alacak? Peki sonra? Olay kapanacak. Zaten herkes üzgün. Türkiye'de her yıl yüzlerce insan trafik kazalarında yaşamalarını yitiriyor. Bu da onlardan biri olarak görülecek.

Böyle, beş tutsağın eli kolu bağlı (lafın gelişi değil, hatta ayaklarının da bağlı olduğu yönünde iddialar mevcut) bir şekilde yanarak can vermesine utanmadan, sıklımdan kaza diyecekler. Yok sadece kaza değil "talihsiz bir kaza"!

Ya, bu tutsaklar yaşamalarını yitirmiş değil de kaçmış olsalardı sizce ne olacaktı? Ringde görevli jandarma, şoför, onlara eskort eden askerler hepsi sorgulanacak, gözaltına alınacak, yargılanacak, hatta belki de ceza alacaktı. Kimsenin bundan kuşkusu olmasın. Onlar ölmeyeydi de kaçsalardı bunun hesabı (muhtemelen en mazlum olanından) sorulacaktı.

Ama şimdi onlar yaşamalarını yitirmişken bunların hiçbiri olmayacak. Zaten askerler de kilitli kapıları açmaya

BUNA KAZA MI DİYECEKSİNİZ?

Ring araçlarındaki insanlık dışı koşullar ve uygulamalar konusunda tutsaklar defalarca açıklamalar yaptılar. Ama tüm bunlar ya derin bir sessizlik içerisinde geçiştirildi ya da disiplin cezalarıyla karşılandı.

çalışmış (belki de kahramanca, alevleri göze alarak) ama anahtarlar ateşin içine düştüğü için açamamışmışlar, canlarını zor kurtarmışlar!!!

Devlet, 19 Aralık 2000'de tutsakları katlederek geçiş yaptığı hücre sistemini hapishanelerle sınırlı tutmadı tutsaklar açısından. Artık mahkemeye bile giderken, aynı davadan yargılanan tutsaklar dahi ayrı bölmelerden oluşmuş, yani hücre hücre ringlere bindirilmeye başlandı. Daha öncesinden de hücreli ringler vardı elbette ama tecriti tutsağa her an yaşatmak derdinde olan devlet, bunu kesin bir uygulama haline getirdi F tipi saldırısı ile birlikte. Bu da yetmedi, hücrelerin içinde dahi çıkartılmayan kelepçelerle "yolculuk" yapmak zorunda

tutsaklar. Yetmez, bir de kameralar yerleştirildi, tutsakların tüm direnişlerine karşın. Hala bu ring araçlarındaki kameraları kapatan tutsaklar, saldırıya uğramakta, üstüne bir de disiplin cezaları ile cezalandırılmakta.

Bunların hiçbiri elbette tutsakların güvenliği için değil, artık histeri halini almış olan kendi güvenlikleri için, tutsakların kaçmaması için. Öylesine kaçmaması için ki, yangın dahi olsa tutsakların kendilerini kurtarmaları mümkün olmamakta. Onca önlemin yanında hala kelepçeleri daha da sıkıktan büyük zevk alan jandarma ya da gardiyandan onları kurtarmalarını beklemek saçma değil mi?

Bu bir katliamdır

Ne kadar teknik inceleme yaparlarsa yapsınlar, ne kadar yalan söylerlerse söylesinler kimse buna kaza diyemez. Diyenler elbette var ama onlar alçakça yalan söylemektedirler. Onlar ellerinde bulundukları ister siyasi olsun isterse adli tutsaklara zerre kadar değer vermezler, vermemektedirler.

1998 Ceyhan depreminde de, 17 Ağustos 1999 Marmara depreminde de aynı şeyi yapmışlardı. Tutsakları kilit altında bırakıp canlarını kurtarmaya bakmışlardı. Bu iki depremde de yaşamını yitiren tutsak olmaması tamamen tesadüftür. Kendilerinden başka düşünecekleri bir şey yoktur gardiyanların da askerlerin de; müdürlerin de... Tıpkı ringin alev almasıyla kendilerini aracın dışına atan jandarmalar gibi. Bir de 10 jandarmanın yaralandığından bahsediliyor utanmaksızın. Muhtemelen kendilerini dışarı atarken aldıkları çiziklerdir.

Ring araçlarındaki insanlık dışı koşullar ve uygulamalar konusunda tutsaklar defalarca açıklamalar yaptılar. Ama tüm bunlar ya derin bir sessizlik içerisinde geçiştirildi ya da disiplin cezalarıyla karşılandı.

İşte tutsakların dikkat çektiği koşullar bir katliama sebep oldu. Bu koşulları, yani hücre sistemini, tutsağın insanlık dışı koşullarda "yolculuk" yapmasını sağlayanlar bu katliamın gerçek suçlularıdır. 19 Aralık katliamını yapanlarla aynı kişilerdir bunlar. Tutsakların tecritte yavaş yavaş öldürülmesiyle aynı anlayıştır bu. Hasta tutsakların hem tedavi olmasını engellemek ve hem de onları serbest bırakmayarak ölüme göndermek suçu ile aynıdır. Yani kısacası tecrit ve tretman politikaları 5 tutsağın daha katledilmesine neden olmuştur.

AVM değil adliye; polis-ÖGB değil avukat

H. Merkezi: Çağlayan'daki İstanbul adliyesi reklamlar eşliğinde açıldığı tarihten itibaren avukatlara yönelik saldırıların merkezi haline gelmiş durumda. Adli yılın açılmasıyla birlikte avukatlar yeni bir saldırı ile karşı karşıya: **Kanunsuz arama...**

Bu saldırıyla karşı karşıya kalan avukatlar kendilerini aratmayarak Adliye'ye toplu giriş de dahil çeşitli eylemler yapıyor. Bu eylemler karşı-

sında alınan tavır ise Adliye'ye çekik kuvveti açmak oldu.

Konuyla ilgili açıklama yapan ÇHD, başta üst araması olmak üzere, tüm yasa dışı uygulamalara karşı avukatları eyleme çağırdı.

Ayrıca Adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirilen ve ardından üst

araması yaptırmadan Adliye binasına giren ÇHD'lilere özel güvenlik görevlileri saldırdı.

İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay, yaptığı açıklamada; "Avukatlar, Avrupa'nın en büyük adliyesine kimlik kartını gösterip, üstü aranmadan giremiyor. Girmek istediklerinde de saldırıya maruz kalıyor. Yasa dışı uygulamalara boyun eğmeyeceğiz. Avukatlık mesleğine yapılan hiçbir saldırıya duyarsız kalmayacağız" dedi.

Tecrit devlet politikasıdır

Hapishanelerde artan saldırılara ilişkin basın açıklaması yapan **Tutuklu Aileleri ile Dayanışma Derneği (TUAD)**, **Tutuklu ve Hükümleri Yakınları Birliği (TUYAB)** ve **İnsan Hakları Derneği (İHD)** hapishanelerdeki siyasi tutsakların yaşadığı tecrite dikkat çekti.

"**Cezaevinde baskı, şiddet ve tecrit işkencesine son**" yazılı pankart açan kitle "Hücreleri boşalt barışı konuşalım", "Devrimci tutsaklar köle değildir", "İçerden dışardan esareti parçala" yazılı dövizler taşıdı. Eylemde açıklama yapan

Mahmut Taşçı hapishanelerde artan saldırıların sınır dışı ve sınır içinde gerçekleşen saldırılardan bağımsız olmadığını, tüm bunların bir devlet politikası olduğunu belirtti.

Osmaniye'de 6 aydır görüş yok

H. Merkezi: Osmaniye T Tipi Kapalı Hapishane'de bulunan siyasi tutsakların aileleri, 6 aydır görüş yasağından dolayı çocuklarından haber alamıyor. Çocuklarından haber alamayan aileler, endişeli olduklarını belirterek, idarenin yaptığı uygulamalardan vazgeçmesini istiyor. Daha önce hapishane idaresinin haksız uygulamalarına karşı çıktıkları için açık görüş yasağı

alan tutukluların, kapalı görüşe de çıkamadıklarını bildirildi. 15 aydır hapishanede bulunan hükümlü Kerim Oral'ın babası Abdulkadir Oral, eve telefon etmeyince merak edip görüşe gittiğini ve oğluyla görüşürülmediği söyledi. İdare ile görüşen Oral, tutukluların saç ve sakalını kesmedikleri ve idareye itaat etmedikleri gerekçesiyle görüş cezası aldıklarını aktardı.

"Kaypakkaya, hamalları örgütlemeye çalışıyordu."

Ülkemizde '71 devrimci silahlı çıkışı '68 gençlik hareketinin bağrından doğmuştur. '68 gençliği yeni bir dünyanın peşine düşmüş ve onu elde etmek uğruna can bedeli bir mücadeleye girmişti. '68 gençliğinin ve dönemin siyasal atmosferini incelemek '71 silahlı devrimci çıkışının daha iyi anlaşılmasına da hizmet edecektir. Bugün son derece gerici, ırkçı bir yapıya sahip Kırıkhan da '68 rüzgârından nasibini alan yerlerdendir. Türk egemen sınıflarının toplum mühendisliğine dair çarpıcı bir örnektir Antakya-Kırıkhan. Bölgede 1 Mart 1971'de faşistler tarafından Hamidiye Camisi'ne ses bombası atılmış, sonrasında "Aleviler ve Komünistler Kırıkhan'da camileri bombalıyor, namaz kılan Müslümanlara saldırıyor" propagandası yapılarak devrimci, demokrat, ilericilere ait ev ve işyerleri tahrip edilmiştir. Devam eden baskılar sonucunda bu kesim büyük oranda bölgeyi terk etmiştir.

Bu sayımızda '68 döneminin Kırıkhan'da nasıl yaşandığını, Kaypakkaya yoldaşla tanışma fırsatı da bulan **Hasan Aksoy**'a sorduk.

- Bize kendinizden ve Kırık-

han'dan söz eder misiniz?

Hasan Aksoy; 1956 Maraş-Elbistan doğumluyum. İlk ve ortaöğretimimi Antakya (Hatay)-Kırıkhan'da bitirdim. Büyüklerimiz Kırıkhan'a 1950'lerde gelmişler. Benim anadilim Kürtçe'dir-Hera-vera konuşuruz. Kırıkhan'a ilk geldiğimizde okula başladığımda Türkçe bilmiyordum.

Kırıkhan, Afganlılar, Lazlar, Bulgarlar, Aydından Türkmenler, Çerkezler, Araplar, Kürtler, Ermeniler gibi değişik milliyetlerin yaşadığı bir bölgedir. Suriye ile Türkiye arasında sınır noktasıdır. Kürtlerin ayaklanmasının Türkiye'ye yansımaları engellemek için buraya böyle bir nüfus dağılımı yapılmıştır. Bölgede en yoğun yaşayan, asıl yerliler Ermenilerdir. Onların geçmişi çok eskiye dayanır. Tabii geçmişte Suriye'ye bağlı bir yer olduğu için Hatay, Kırıkhan da bu statü içerisinde yer alıyor.

Köyler Suriye'ye yakın olduğu için Suriye halkı ile iç içeler. Antakya-Hatay Hıristiyanların bu ismi ilk kullandığı yerlerden biridir ve çok kozmopolit bir yapıya sahiptir. Ancak bu yapı epeyce değişime uğradı. Mesela iki yıl önce Kırıkhan'a gittiğimde bugün Kırıkhan Hapishanesi olarak kullanılan yer geçmişte Kilise idi. Bizim Elbistan'da Ermenileri kovmak için bir çete kurulmuştu, başında da Koco Ağa vardı, Kürt'tü. Mustafa Kemal de destekliyordu onu. Amaç nedir? Ermenilerin elindeki malların ele geçirilmesi.

- Kırıkhan'da '70'li yıllarda nasıl bir siyasal atmosfer vardı?

- Bu yıllarda faşistlerle çok kavgalarımız oldu. Üstümüze araba sürerler, bizi takip ederlerdi. Biz tabii Alevi toplumunun içinden gelmişiz, Pir Sultan'ı öğreniyorsun, Şeyh Bedrettin'i öğreniyorsun. Onların düşünceleri sol düşünceyle bütünleşiyor. Hassa, Reyhanlı gibi çok yobaz yerlerde bile dernekler kuruldu.

Hassa Kültür Derneği kurulduğu zaman oradaki bütün gençliğin hedefi toprak ağalarıydı. Hatta toprak ağalarının çocukları bile derneğe kayıtlıydı. Antakya genelinde TİP'in çalışması vardı. Kültür birikimi daha gelişmiş yerlerde bu Dev-Genç, Fikir Kulüpleri Federasyonu

ortaya çıkıyordu.

- O dönemde gençliğin işçi ve köylülerle bütünleşmek için yoğun bir çabası da var...

- Tarlalara gidiliyordu, imece usulü köylülerle çalışılıyordu; pamuğun toplanması, çapalanması olsun, gecekondu yapımı, faşistlere karşı silahlı nöbet tutulması olsun gençliğin yaptığı işlerdi. Üniversitede okuyan devrimci gençler işçiler, köylüler arasında çalışıyorlardı. Lise son sınıfta iken "Buzlar Çözülmeden" isimli bir tiyatro oyununu sahneledik birkaç kez. Toprak ağaları, tefeciler ile halk arasındaki sorunları dile getiriyordu. Bir keresinde ben sahnedeyken çok kalabalıktı, halka dönük bir gösterimdi. Toprak ağalarından (İkizogulları) birinin oğlu ayağa kalkarak "kahrolsun komünistler" diye bağırды. Kırıkhan'a bağlı o zaman 65 tane köy vardı, topraklar çok bereketliydi. Mese-

la biz Gölbashi köyünde bir dernek kurduk. Oraya ilk defa televizyon götürdük, batarya ile çalıştırdık. Antakya'dan o dönemlerde birçok arkadaş Kırıkhan'a geliyordu. Kırıkhan'da Kültür Derneği vardı. Mesela İstanbul Bakırköy'den bir hocamız gelip bize "Diyalektik ve Tarihsel Materyalizm" üzerine seminer vermişti. Dernekler, devlete ait olan ama ağalar tarafından işletilen meralar için köylülerle birlikte mücadele ediyorlardı. Örneğin Maraş Pazarcık'ta benzer olaylar yaşanıyordu. Orda ağalar Pazarcık ovasına bedavadan sahip çıkmışlardı. Biz kültürel faaliyetler yürütüyorduk.

- Siz Kaypakkaya ile de tanışmışsınız...

- O dönemde İbrahim Kaypakkaya'nın da aralarında olduğu 14-15 kişinin burada bir evde 45 gün kaldığı ve Suriye üzerinden Filistin'e gönderildiği konuşulur bizim orada. Ev sahibi bunlar "kaçakçı, bir süre kalıp sınıra geçecekler" diye anlatmış komşulara. Kaypakkaya gitti mi onu bilmiyorum. Kaypakkaya ile Antep'te pazarda karşılaştık. Başında şapkası, köylülerin boynuna attığı heybesi vardı. Kolunun altında çantası vardı. İçinde dergi falan vardı sanyorum. O yöreleri iyi bildiği için örgütlemeye çalışmaları yapıyordu.

Halde hamballar (hamal) vardı. Onları örgütlemeye çalışıyordu. Babamın Kırıkhan'da dükkânı vardı. Antep'e kuru gıda almaya giderdik 1970'lerdi. Notlarımı okuduğumu söyledim, sohbet ettik. Bu sırada halde bildiri dağıtıyorlardı hamallarla ilgili. O zaman İbrahim'den sürekli söz edilirdi. Tabii biz lisedeydik, o bunları aşmıştı, önder komumundaydı. Konuştuğumuzda İbo'nun yoldaşları diyorlardı. Kaypakkaya gittiği yerlerde, gençlik arasında bir önder olarak bilinirdi. Biz de devrimcilere sempati duyuyoruz. İbrahim'in kendi el yazısı ile yazdığı Kürecik Bölge Raporu'nu okumuştum ilk. Çok

Tarihten kısa kısa...

★ **22 Eylül 1919:** Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası kuruldu.

★ **1 Ekim 1949:** Mao Zedung önderliğinde Çin Halk Cumhuriyeti kuruldu; Mao, Çin Halk Cumhuriyeti'nin ilk başkanı seçildi.

★ **23 Eylül 1974:** Şilili şair Pablo Neruda, askeri diktatörlüğe gözaltındayken öldü.

★ **2 Ekim 1984:** 12 Eylül 1980 sonrası ilk grev Tuzla'da iki tersanede başladı.

★ **26 Eylül 1999:** Ankara-Ulucanlar hapishanesi bir vahşete, katliama ve aynı anda büyük bir direnişe ev sahipliği yaptı. Devrimci tutsakların insanlık dışı koşullara karşı mücadelesini gerekçe gösteren devlet uzun süredir hazırlıklarını yaptığı projenin ilk adımı için harekete geçti. F tipi hapishanelere geçiş için devlet açısından adeta bir prova olan Ulucanlar, vahşetin ulaşabileceği sınırları da bir kez daha gözler önüne serdi. Devletin savaşa gider gibi saldırdığı Ulucanlar'da, devrimci tutsaklar da can bedeli bir direnişle tarihin en güzel sayfalarına adlarını yazdılar. Bu katliamda 10 devrimci ve komünist tutsak işkence edilerek, kurşunlanarak katledildi. Bu vahşetin ardından 19 Aralık 2000'de yaşanan katliam devletin Ulucanlar'dan çıkardığı "deneyimlere" dayanıyordu.

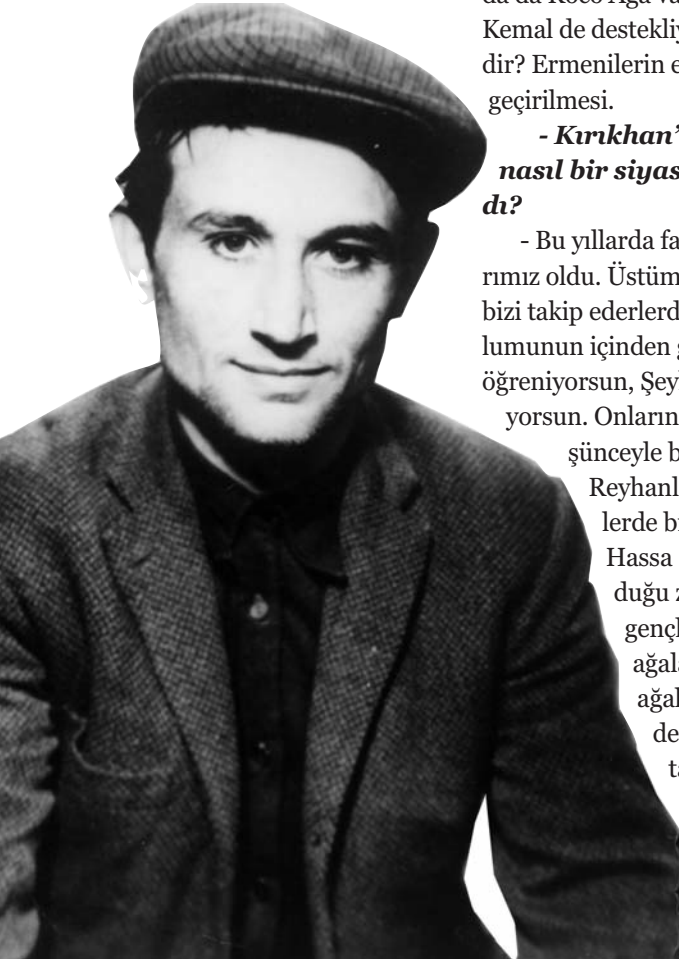
beğenmiştim. El yazmalarını uzun süre sakladım '80 darbesi sırasında ben askerde iken evdekiler korkudan ne var ne yok hepsini yakmışlar. O zaman yazılar böyle dağıtılıyordu. İbrahim Türkiye'de ilerici bir hareketin kıvılcımının köylülerin toprak ağalarına karşı mücadelesi ile başlatılacağını söylüyordu. Yoğun tartışmalar vardı.

- Sizce Kürecik ve Dersim'e yoğunlaşmasının nedeni nedir?

- Sürekli polemikler olurdu. Kürecik'in durumunun uygun olduğunu söylüyordu. Kürecik'te geçmişte Mehmet Ali ağa adında biri 24 yaşında iken TC'ye isyan etmiş, ondan sonra asılmışlar. Türküsü de var. Kürecik ve çevre köylerde Kaypakkaya ve yoldaşlarının bir etkisi vardı. Tabii Kürecik'in geçmişinde isyanlar vardı İbrahim bu yüzden orayı seçmişti. Ondan sonra Tunceli'ye gidiyor, orada da büyük bir isyan vardı.

- Kırıkhan olaylarında neler yaşandı?

- Kırıkhan'da devrimci, demokrat, Alevilere yönelik yağma ve talan saldırıları 5 Mart 1971'de yaşandı. Kırıkhan'da ağalar gençliğin bu gelişiminden büyük rahatsızlık duydular ve saldırıya geçtiler. Ali Göçmen adında biri vardı matbaası vardı. Dağ Yeli isimli bir gazete çıkarıyordu, ağaları eleştiriyordu. Bu yüzden Kırıkhan olayları olduğunda faşistlerin ilk hedefi burası oldu. İkinci hedef TİP il başkanı Doktor İzzettin İyiyel'in eczanesi oldu.

Evrensel Bakış

İt iti ısırılmaz

BM'nin Mavi Marmara raporu açıklandığından beridir Türkiye-İsrail ilişkileri gerilimli seyirlik bir şov sunmaya devam ediyor. Gazze ablukasını meşru, Mavi Marmara saldırısını aşırı ve mantıksız bulan ilgili rapora karşı Türk devleti kıyameti koparırcasına bir hava yaratıyor. Oysa gerçek, tarihsel niteliğiyle bunun tam aksini söylüyor. Sadece Tayyip, çok sevilen 'one minute' şovunu uzatmaya çalışıyor.

Türkiye-İsrail ilişkilerinin gerilimli bir seyirlik teşkil ettiği muhakkaktır. Ancak gerilim bağlamında mevcut olan da sadece söylemden ibaret bir seyirlik. Gerilimin bunun ötesine taşmasının somut koşulları bulunmamaktadır. Ortadoğu'nun restorasyonunda ABD'ye tetikçilik rolünü üstlenen İsrail ile misyonerlik rolünü üstlenen Türkiye kan bağıyla olmasa da Amerikan tasmısından kardeşler zira.

Mavi Marmara raporunun içeriğinden çok sızdırılmasına içerleyen Türk devletinin yarattığı gürültünün sahteliği çok açık olsa gerek. Rapordan daha önemli olan, ya da olması gereken saldırının kendisi olmasına rağmen bunca yaygara o dönem koparılmamıştır. Tayyip'in sahteliğine adananlar, geçtiğimiz sene içerisinde İsrail ile ilişkilerin kesilmesine ilişkin nidalar atılırken İsrail'den alınan 170. tank için yapılan töreni duyduklarında muhtemelen mide bulantısı geçirmişlerdir.

Bugün İsrail ile olan diplomatik ilişkinin büyükelçilik düzeyinden ikinci kâtiplik düzeyine indirgenmesi gürültünün derecesinin karşılığı olmaktan çok uzaktır. Tepki söylemleri ne kadar yüksek olursa olsun tavan one minute çıkışıdır. İlişkiler söylem düzeyinde bozuluyor gözükse de söylemi dahi geçicidir.

Parlamaya pek hevesli Tayyip Kuzey Afrika turunda bir kez daha esip gürlemiş Gazze'ye de gideceğini söylemişse de bunun blöf olduğu başından bellidir. Zira ne ajandada böyle bir şey vardır, ne de Sam Amcasının çatık kaşları karşısında böyle bir haddini aşmışlık sergileyebilir.

Filistin Yönetimi'nin BM'ye yapacağı tanınma başvurusunu destekleyeceklerini açıklayan Türk devletinin, devlet olarak tanınmanın BM'de oy hakkı getirmeyeceğini görmezden gelmekte, herkesin malumu olan verilecek ret kararına güvenmektedir. Üstelik tek taraflı bir işlem olan tanımayı şimdiye kadar Filistin'e hak görmeyen Türk devletini kuruluşundan kısa bir süre sonra (1948) tanıyan ilk Müslüman devlet olması kime dost olduğunun açık bir göstergesidir.

Yeni Osmanlı(cık) kavramının mucidi Dışişleri Bakanı Davutoğlu'nun geliştirdiği dış ilişkilerde sıfır sorun politikasına ısrarla başarı payesi biçenler Mavi Marmara raporunun Türkiye lehine çıkmamış olmasının bir açıklamasını yapma gereği görmemişlerdir.

Türkiye'nin İsrail'in yerine değil önüne geçme hevesi sabit olabilir. Ancak bu önüne geçme hevesinin karşılığı olan tek yer ABD nezdindedir. Sadece bu açıdan İsrail'e karşıdır. Açık ki, bunun gerçekleşmesine olanak verecek koşullar mevcut değildir. En basiti İsrail'e karşı askeri bir bağımlılık ilişkisi bunu engellemektedir. O yüzden mazlumların kanına kasteden aşağılık bir kardeşlik bağında ortaklaşmaları kaçınılmazdır.

Her fırsatta İsrail'e Filistinli çocuklar üzerinden insanlık dersi veren faşist Tayyip'e Siyonistlikten kan kardeşi İsrail Dışişleri Bakanı Lieberman'ın cevabı ise oldukça trajiktir: Sen önce Kürtlere yaptığına bak!

Yine, yeniden ve bir türlü bitmeye ekonomik kriz!

Kapitalizmin "baş belası" ekonomik kriz yine yaşamımızın merkezine oturdu. Gerçi ne zaman merkezimizden çıkmıştı ki! Uluslararası Para Fonu (IMF) Başkanı Christine Lagarde "küresel ekonominin tehlike dolu bir dönemden" geçtiğini açıkladı.

"Bu tehlikeli dönem" emperyalistlerin krizlerinin bütün yarı-sömürge ülkelere, dünyanın her yöresine yaydıkları bir dönemdir. Öyle ki IMF Başkanı ekonomik kriz karşısında büyük ya da küçük ülkenin olmadığını belirtti. IMF Başkanı'nın korkusu yarı-sömürge ülkeler kriz karşısında üzerine düşenleri yapmazlarsa "bu işin sonu"nun iyi olmadığını vurguladı. Dengeli bir büyümenin (bunun anlamı emperyalistlerin aslan payını aldığı dünya ekonomisinin büyümesidir) yalananabilmesi için her ülkenin (bilhassa yarı-sömürgeler) üzerine düşeni yapmasının gerekliliği ortadadır.

Tabii bu krizde sadece yarı-sömürge ülkelerin değil, büyük ekonomiler olarak adlandırılan emperyalist ekonomilerin de bir bütün içerisinde hareket etmeleri gerektiği IMF Başkanı açısından açık bir gerçek. Ancak emperyalistler açısından ortak bir siyasi duruşun olmadığı ortada. Herkes kendi gemisini kurtarmanın derdine düşmüş durumda. Bunu IMF Başkanı'nın şu sözlerinden de anlıyoruz: "Farklı hükümetler ve merkez bankaları için uygun politika spektrumları daraldı, çünkü cephanenin birçoğu 2009 yılında kullanıldı. Ancak hükümetler, uluslararası kuruluşlar ve

merkez bankaları birlikte çalışırlarsa resesyonu savuştururuz".

Kriz uyarısı yapan sadece IMF değil. Dünya Bankası da krizciler kervanına katıldı. Dünya Bankası Başkanı **Robert Zoellick** Avrupalı emperyalist ülkelerin, ABD'nin ve Japonya'nın ekonomik düşüşü engellemek için önemli adımlar atmaları gerektiğini belirtti. Dünya ekonomisindeki en önemli sorunlardan bir tanesini Avrupa'daki artan borç krizi ve Yunanistan'ın temerrüte düşme riski oluşturuyor. Özellikle Yunanistan'ın iflasın eşiğine gelmesi bir domino etkisi yaratacağına benziyor. Yunanistan konusunda ortak bir tutumun Avrupalı devletlerce (başta Almanya ve Fransa olmak üzere) sergilenememesi, küresel düzeydeki istikrarsızlığı daha da artırıyor. Dünya Bankası Başkanı "vakit doluyor" diyerek, bir bütünlüğün sağlanmadığı koşullarda ortaya çıkan sonucun çok tehlikeli olacağını altını çiziyor. Tabii ki burada altını özenle çizmek gerekiyor ki, dünyanın efendileri açısından bu kadar tehlikeli olan saltanatlarını sürdürecektir koşulların silikleşmeye başlamasıdır. Dünyanın lanetlilerinin "bıçak kemiğe dayanırcasına" başkaldırma korkusudur.

Ekonomik krizin getirdiği ortam siyasi sorunları da beraberinde getiriyor. Dünya ekonomisi tıkrındayken sıkıntı olmayan siyasi konular, ekonomi kötüye gittikçe ortak bir tutum takınmak gittikçe zorlaşıyor. Borç krizinin geldiği aşamada "Euro Bölgesi'ni kenetleyeceği yerde, parçalanmanın tohumlarını ekmeye başladı. Yol ayrımına gelen Euro

Bölgesi sadece borç kriziyle değil, aynı zamanda güven kriziyle de mücadele ediyor." (**Luxemburger Wort**). İspanyol gazete El Pais de benzer vurgular yapıyor: "... bu kriz, başta Almanya olmak üzere hükümetlerin krizden çıkış konusunda anlaşmaktan aciz olduklarını gözler önüne serdi."

"AB ve Euro bölgesi şimdiye kadar hiç dayanışma prensipli topluluklar olmadılar. Demir perde yıkıldıktan sonra, ülkeleri birbirine kenetleyecek bir büyük ortak hedef etrafında birleşmek mümkün olmadı. AB çoğuna göre anlaşılması zor bir külfet olmaya başladı. Nitekim Finlandiya, Yunanistan krizinde kendi yolunu izlemeye başladı. Slovaklar zaten öteden beri kendi başlarına buyruk davranıyorlar. Avusturyalılar da, 'onlar yaparsa, biz de yaparız', diyorlar. Macarların tek derdi, İsviçre Frangına endekli kredi borçlarından kurtulmak. En ağır yükü taşıyan dev Almanya'da zıt görüşlerin kavgası var. Bunun sonu neye varır, bilinmez. Kesin olan bir şey varsa o da, bu kadar karışıklık ve karışıklığın krizin henüz doruğa ulaşmadığını gösteriyor olması." (**Salzburger Nachrichten/Avusturya**).

Gazetenin de vurguladığı gibi gerek ekonomik gerekse de siyasi kriz daha doruğuna ulaşmadı. Doruğuna ulaştığı noktada ise dünya çapında bir savaş oluyor. Dünyanın efendileri kendi yaratıkları krizin batağında batarken, onlar açısından gerçek kriz ezilenlerin ayağa kalkmasıyla oluşacaktır.

İtalya'da "Özveri Paketi"ne karşı grev

İtalya'da tırmanan krize karşı Berlusconi hükümetinin gündeme getirdiği ve Temsilciler Meclisi'nde onaylanan ekonomik önlemleri protesto etmek amacıyla 7 Eylül günü on binlerce emekçi greve gitti. CGIL sendikasının girişimiyle düzenlenen, CİSL ve UIL sendikalarının karşı çıktığı grevde ülke genelinde yüz şehirde emekçiler "Hükümeti işten çıkaralım" sloganını haykırdı.

Meydanları dolduran kitle, Berlusconi hükümetinin Ekonomi Bakanı Giulio Tremonti'nin mimarı olduğu ekonomik manevra paketinin gençlerin geleceğini söndürdüğüne dikkat çekerken, pakette yer alan, daha sonra gelen tepkiler üzerine geri çekilen emeklilik yasasını düzenleyen maddelere yönelik tepkisini haykırdı. İtalya'nın en önemli işçi federasyonu sendikası CGIL'nin genel sekreteri Su-

sanna Camuso, ekonomik manevra paketinin dar ve orta gelirli kesimi hedef aldığına dikkat çekerken, bunun İtalya ve İtalyanların geleceği açısından yaşamsal bir öneme sahip olduğunu söyledi. Ekonomi başkenti Milano'da da genel grev nedeniyle toplu taşıma araçları hizmet vermedi. Şehir trafiğinin kilitlendiği Milano'da Cordusio Meydanı'ndaki Unicredit Bankası'nın önünde toplanan gençler banka şubesine yumurta fırlattılar. Medyada "özveri paketi" olarak tanımlanan ekonomik manevra, birçok alanda vergi artırımının yanı sıra kamu ve özel sektörde toplam 45 milyar Avro bütçe kesintisi öngörüyor. Manevra paketi çeşitli sektörlerde verilen hizmetlerde bir dizi özelleştirmenin de önünü açıyor. Bunlar arasında içme suyu dışında kalan enerji kaynakları, eğitim ve sağlık sektörü de yer alıyor.

ABD'de 40 bin işçi işten çıkarılıyor

ABD'nin önde gelen finansal kuruluşlarından **Bank of America**, mali durumun kötüye gittiği gerekçesiyle 40 bin kişiyi işten çıkarmaya hazırlanıyor. The Los Angeles Times'ın haberine göre, Bank of America'da işten çıkarılmalar, çoğunlukla bireysel bankacılık bölümünde olacak. Ülkenin en büyük bankası olan Bank of America'nın, ülke çapında 300 bin çalışanı bulunuyor. İşten çıkarmalarla, şirket, sahip olduğu iş gücünün yüzde 10'undan fazlasını kaybedecek. İşsizlik oranının yüzde 9.1'i bulunduğu ABD'de, işsizlik maaşı alanların sayısı 417 bine ulaştı. Sadece Ağustos'un son haftasında 5 bin kişi işsizlik maaşı almak için başvuruda bulundu. Sadece Kaliforniya eyaletinde iki milyondan fazla işsiz var. Los Angeles'da ise her dört kişiden birisi işsiz.

Suriye Kürtleri özerklik istiyor!

Suriye halkının katliam, işkence ve saldırılara karşı direnişi karşısında Esad yeni çıkış yolları peşinde. Tunus'ta isyanın başlaması ve giderek diğer bölgelere yayılması karşısında önceleri "temkinli" bir politika izleyen Esad rejimi, isyanın ülkesine sıçramaması için kendince önlem almıştı. Ülkede bir dizi temel sorunda reform yapacağı vaadinde bulunan Esad rejimi, bir süre sonra Suriye'de isyana dair bir veri bulamamış olacak ki bu tavrından vazgeçti. Sonrasında ise Mart ayında halkın sokağa dökülmesi üzerine bugün de sürdürdüğü katliamlarına başladı.

Ne var ki geçen süre içinde Esad rejimi görünen o ki direnişi baskı, işkence ve katliamla birlikte birçok taktikle yok etmenin hesaplarını yapıyor. Direnişin her şeye karşın bugüne kadar taşınması Esad rejiminin birçok konuda görünürde bile olsa reform yapmasını sağladı. Veya Esad rejimi böylece tepkileri biraz olsun hafifletmek ve halkın taleplerine kulak veriyor izlenimini yaratmak hedefi ile basın yasasından, yerel yönetimler yasasına ve siyasi tutsakların serbest bırakılmasına kadar bir dizi konuda değişikliğe gitti. Bu değişikliklerin en görünür olanlarından birinin Suriyeli Kürtlerin talepleri konusunda yaşandığını söylemek abartı olmayacaktır.

Esad, köşeye sıkışınca Kürtleri tanıdı!

Esad rejimi, yaklaşık 1.8 milyonluk nüfusla Suriye nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan ve Rasel-Ayn, Haseke, Amude, Afrin, Halep, Kobani'de ve Qamişlo'da yoğun olarak bulunan Kürt halkına dönük katıksız bir imha, inkar ve asimilasyon politikası uyguladı. Baba Esad döneminde

Türkiye sınırı boyunca kurulan 40 "model köy"e 7.000 Arap aile yerleştirilmiş ve Kürtçe yer, kişi adları Arapça'yla değiştirilmiştir. Ülkedeki Kürtlerin 300 bine yakını resmi olarak Suriye vatandaşı bile değil. Bu vatansız Kürtler, 1962'den beri devlet kurumlarında çalışmıyor, birçok profesyonel meslek dalını icra edemiyor, ev-arsa satın alamıyor, oy kullanamıyorlar, çocukları da vatansız olarak kaydediliyor.

Beşşar Esad Kürt halkının temel taleplerine sırtını dönerek her türlü demokratik tepkisini şiddetle bastırmıştır. 2004 yılında Qamişlo kentinde Kürtlere yönelik saldırılar ve yaşanan çatışmalarda Beşşar Esad'a bağlı güçler 90 kişiyi katletmiş, 2000'den fazla insanı da tutuklamıştı. Kürt partileri üzerinde de yoğun bir baskı uygulayan Esad rejimi geline aşamada isyanın başlaması ile birlikte 30 bine yakın Kürt'e vatandaşlık verdi. İsyanın başlarında Kürt halkının da direnişe katılması karşısında paniğe kapılan Esad rejimi Kürt partileri ile görüşmüş ve taleplerini dinlemişti. Suriye Kürtleri arasında en etkili parti olan ve PKK çizgisine yakın hareket eden **Demokratik Birlik Partisi** (PYD) başkanı Salih Muhammed, Suriye Kürtlerinin talebinin demokratik özerklik ve demokratik bir devlet olduğunu dile getiriyor. 14 Mayıs'ta 11 Kürt partisi bir araya gelerek ortak hareket etme kararı aldı ve ardından Murat Karayılan'la bir görüşme gerçekleştirdi. Söz konusu adımların Esad rejimini köşeye sıkıştırdığı açık. Daha düne kadar Türk devleti ile Kürt sorunu eksenli Yüksek Stratejik İşbirliği anlaşması imzalayan ve ortak tatbikat düzenleyen Suriye,

geline aşamada Kürtlerle masaya oturmak zorunda kaldı.

Türkiye'nin Kürt devleti korkusu!

Suriyeli Kürtlerin bu kazanımından belki de en fazla rahatsız olanın Türkiye olduğunu söylemek mümkün. Nitekim Suriyeli muhalifleri birçok vesile ile biraraya getiren Türkiye, PKK'ye yakın Kürt partilerini özellikle bu oluşumların dışında tuttu. Oluşturulan Geçici Konsey'de yer alan Kürt partilerinin Suriye Kürtleri üzerinde ciddi bir etkisi olduğundan söz etmek mümkün değil. Hatta Konsey'de toplantıya katılmayan PYD üyelerinin isimleri bile yazılmış durumda. Bu da muhalefetin Kürt ayağının ne kadar eksik olduğunu gösteriyor. Esad rejiminin devrilmesini isteyen Türk egemen sınıflarının en büyük korkusu ise bu değişim sürecinde Kürtlerin yoğun olarak yaşadığı bölgelerde (sınır bölgeleri) Irak Kürdistanı'na benzer özerk bir oluşumun-devletin ortaya çıkması.

Bu ayın içinde bir konferans yapmaya hazırlanan Suriyeli Kürtler, yüzde 45'i siyasi partilerden yüzde 55'i halk delegelerinden oluşacak bir meclis kurmayı hedefliyor. Irak Kürdistanı'nda Barzani ve Talabani'ye tahammül edemeyen Türk egemenlerinin Suriye sınırında hem de PKK'nin etkisi altında bir özerk bölge kurması büyük bir korku yaratıyor. Böyle bir oluşumun ortaya çıkması Türkiye'deki Kürtlerin özerklik taleplerinin güçlenmesine ve PKK'nin önemli bir moral desteği sağlamasına neden olacak. Bunun sonucunda Kandil dışında yeni bir direniş merkezi ortaya çıkacak ve PKK'nin inisiyatifinde özerk bir Kürt devleti kurulmuş olacak. Özetle Suriye'deki bu gelişmeler Türkiye'deki ulusal mücadeleyi doğrudan etkileyecek. BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş'ın Öcalan'a yönelik tecrit için "Suriye'deki gelişmelerden kaynaklı olabilir" şeklindeki sözleri de Türk devletinin endişeleri olduğuna dair kuşkuyu artırıyor. Duran Kalkan'ın "Suriye'de de AKP ile mücadele ediyoruz, bölgede Türk istihbaratı cirit atıyor" sözleri de Türk egemen sınıflarının rahatsızlığını gösteriyor.

Yunan halkı kesintilere öfkeli!

Grevlerle sarsılan Yunanistan'da emekçiler yeni eylem kararları aldılar. Kamu Çalışanları Federasyonu (ADEDY) Selanik'te 10 Eylül'de bir eylem gerçekleştirdi.

Borçlarla boğuşan ülke ekonomisini düzliğe çıkarmak gerekçesiyle ardi ardına çıkarılan önlem paketleri emekçilerin boğazını daha fazla sıkıyor.

Buna karşı emekçilerin tepkisi ise giderek büyüyor. Taksiciler, "mesleklerinin serbestleştirilmesini" öngören yasayı; Atina Belediyesi temizlik çalışanları, işten çıkarılmaları ve Yunanistan Öğretmenler Federasyonu (DOE) okullardaki olumsuz koşulları protesto ediyor. Yunan basınına yansıyan haberlere göre, ekonomik kriz nedeniyle okullardaki olumsuz koşulları protesto ederek, memorandumun ve kalkınma programının iptal edilmesini isteyen Yunanistan Öğretmenler Federasyonu (DOE) de 22 Eylül'de 24 saatlik grev yapacak.

Emekçiler yeni grevlere hazırlanırken Yunanistan Başbakanı Yorgo Papandreu, Yunanistan'ın ikinci büyük kenti Thessaloniki'de (Selanik) yaptığı konuşmasında, krizdeki ekonomileri için harcama kesintileri yapılacağını, ülkenin ihtiyacı olan tüm temel değişiklikleri zorla da olsa yapacaklarını duyurdu. Papandreu'nun, maaşlarda kesinti yapılacağını söylemesi 10 Eylül'de yapılan eylemlerdeki öfkeyi büyüttü. Düzenlenen eylemlere 20 binden fazla insanın katıldı. Polisin eylemlere saldırması sonucu yaşanan çatışmalarda 100'den fazla insan yaralandı.

Mısır'da İsrail Büyükelçiliği işgal edildi!

İsrail'in Ortadoğu politikalarını protesto eden ve ilişkilerin en alt düzeye indirilmesini isteyen Mısırlılar Kahire'deki İsrail Büyükelçiliği'ni işgal etti.

10 Eylül günü yaklaşık 10 bin kişi başkent Kahire'deki Tahrir Meydanı'nda buluşarak İsrail Büyükelçiliği'ne bir yürüyüş düzenledi. Binanın önüne gelen kitle, büyükelçiliği işgal etmek istedi. Bina önünde bulunan koruma duvarlarını yıkan ve parçalarını Nil Nehri'ne atan kitleye, polis saldırdı. Kitle ile polis arasında saatlerce süren sert çatışmalar yaşandı, 450 kişi yaralandı.

Polisin saldırılarına karşın binayı işgal eden Mısırlılar, büyükelçiliğin çok sayıda yazışmasını ve belgesini de ele geçirdi.

İsrail Büyükelçiliği'nin işgalinin ardından Mısır hükümeti büyük bir tedirginliğe düştü ve OHAL ilan etti. Başbakan İsam Şerif, kabineyi kriz toplantısına çağırdı. İçişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada ise polis gücünün alarm durumuna getirildiği, tüm izinlerin iptal edildiği belirtildi. OHAL kararının, Mısır Başbakanı Şerif'i arayan ABD Başkanı Barack Obama'nın İsrail Büyükelçiliği'ni korumanın uluslararası yükümlülük olduğunu hatırlatması ve ailesiyle birlikte ülkeden ayrılan büyükelçinin korunması gerektiğini hatırlatmasının ardından yaşanması dikkatlerden kaçmadı.

TC bir sığınmacıyı Esad'a teslim etti

Suriye muhalefeti, Türkiye'nin, muhalefet hareketinin en tanınmış isimlerinden birini Şam yönetimine iade ettiğini öne sürdü.

Yarbay Hüseyin el Harmuş, Esad yönetimine başkaldıran ilk yüksek rütbeli subaydı. Guardian gazetesinde yer alan bir habere göre Harmuş, Haziran ayındaki Cizr el Şuğur katliamı sırasında bazı subaylarla birlikte Türkiye'deki mülteci kampına sığınmıştı.

Gazeteye göre insan hakları örgütü Avaaz'ın temsil-

cisi **Visam Tarif**, Harmuş'un teslimi için Esad yönetimiyle pazarlık yapıldığını öne sürdü. Visam Tarif, Harmuş'un 9 PKK'li karşılığında Suriye'ye teslim edildiği yolunda bilgi aldıklarını söyledi.

Suriye devlet televizyonu yakalandıktan sonra Yarbay Hüseyin el Harmuş'un "itiraflarını" yayımladı. Harmuş geçmişte komutanlarının kendisine göstericilere ateş açma emri verdiğini ve bu yüzden muhalefet saflarına geçtiğini söylemiş, başka subaylara da harekete katılma çağrısı yapmıştı. Harmuş yayımlanan mülakatta bu sözlerini geri aldı.

Dersim, tarihi boyunca zulmün her türünü yaşadı. Zorlu ve çetin mücadeleler içinde derin acılar yaşayan Dersim halkı, bugün geçmişten çok daha boyutlu ve tehlikeli bir saldırıyla yüzyüze. Bu kez kısa vadede görünen fiili bir saldırı yok. Hatta yapılanlar "yatırım" adı altında halkın yararına gösteriliyor. Dersim coğrafyasının tümünden insansızlaştırılması, altın işletmeciliği, baraj ve HES'lerle adım adım hayata geçirilmeye çalışılıyor.

Munzur Çevre Derneği ve Ovacık Köy Dernekleri Komitesi olarak 1-2 Ekim tarihlerinde Dersim Ovacık'ta düzenleyeceğimiz ve esasta da yaşam alanlarımızın yok edilmesini gündemleştireceğimiz "**Dağ Sarımsağı ve Kültür Festivali**" öncesi alan çalışması yapmak üzere Munzur'daydık... Festival çalışması kapsamında Arslandoğmuş, Yeşilyazı, Burnak, Ziyaret, Hanuşağı, Ada, Kedek (Koyungölü) ve Cevzlidere köylerine giderek köylülerle yaşadıkları sorunlarını konuştuk.

Köylerde yaptığımız toplantılarda Festivalin amacını anlatarak onların öneri ve düşüncelerini aldık. Toplantılarda öne çıkan sorunların başında **Cevzlidere köyünde yapılması planlanan altın işletmeciliği** oldu. Bunun yanında bölgedeki endemik canlı türlerinden alabalık ve dağ sarımsağının bilinçsizce tüketilmesi, operasyonlar, orman yangınları, kadınların yaşadığı sorunlar, kültürel yozlaşma vb. sorunlar da halkın yaşadığı önemli sorunlardan bazıları. Yine bazı köylerde yol, okul ve altyapı sorunları da gündeme geldi.

Siyanürlü altın işletmeciliğine karşı güçlü bir set örelim!

Görüşmelerimizin önemli bir bölümünü **Rio Tinto** şirketinin 2007 yılında yaptığı sondaj çalışmaları sonunda özellikle Cevzlidere köyü arazisinde tespit ettiği altın rezervi için çalışmalarına başlaması oluşturdu.

Konuyla ilgili gittiğimiz her köyde toplantılar yaparak köylülerin siyanürlü altın aramacılığı ile ilgili düşüncelerini aldık. Görüşmelerimiz sonucunda öğrendik ki Rio Tinto'ya bağlı olarak çalışan taşeron şirket **Anagold Madencilik** tarafından bölge halkına çok yüksek miktarlarda para teklif edilerek arazileri satın alın-

Dağ Sarımsağı ve Kültür Festivali'ne doğru

mak isteniyor. Yine ilgili şirket, halkı ikna edebilmek için Erzincan Ilıç'ta bulunan altın madeni işletmesini gezdirerek aslında ne kadar da "halkın yararına işler yaptıklarını" kanıtlamaya çalışmıştır. Bölgede yarattıkları tahribatı gizleyebilmek için köye okul, yol, konut yapmışlar, öğrencilere karşılıksız burs vererek gerek bölge halkına gerekse Türkiye ekonomisine ne kadar katkı sunduklarını kanıtlamaya çalışmışlardır. Ne yazık ki bütün yol ve konaklama giderlerinin şirket tarafından karşılandığı bu geziye İstanbul'da ve Ovacık'ta bulunan Cevzlidere köylüleriyle birlikte DEDEF'e bağlı Ovacık Derneği temsilcileri de katılmıştır. Şirketin halkla ilişkilmesini önleme sorumluluğu olan demokratik bir kurumun bu tip bir çalışmayı engellemek yerine geziye katılması da ayrıca eleştirilecek bir sorundur.

Şirket şu anda Munzur'da canlı yaşamı yok etmenin yanında kirli parasal ilişkilerle de halk arasında ayrışmayı hat safhaya çıkararak örgütlü yapının zemininin oluşmasını engellemektedir. Halkın örgütlü hareket etmesini engellemenin yanı sıra kendine destek sağlayacak taban oluşturma çalışmalarını da adım adım hayata geçirmektedir.

Görüşüğümüz köylülerin her biri kendilerinin kesinlikle maden arama işlemine karşı olduklarını ama köyden arazilerini satmak isteyenlerin olduğunu söyleseler de çoğu köylünün kafası teklif edilen yüksek paralar

karşısında karışmıştır.

Kuşkusuz bu şirketlerin faaliyetleri dünyadaki örneklerinden farklı değildir. Karşılaştığımız tablonun bununla da sınırlı olmadığını farkındayız. Henüz tespit edemediğimiz ilişkiler olabileceğini de biliyoruz. Şu anda halka "**şu şu kişiler arazilerini satmak istiyor**" tarzında yaptıkları açıklamalarla yaratılan genel bir güvensizlik havası, şirketin kullandığı en büyük argümandır. Maden şirketi, özellikle ikna ve kamulaştırma çalışmalarını için önemli bir bütçe ayırdığını ilan ederek direnişi kırmayı amaçlamaktadır. Ovacık'ta kendilerine ofis ve depo da tutan şirketin temsilcileri, maden faaliyetinden etkilenen köylülere konut, yol, burs ve zarar tazmini gibi ihtiyaçlarını karşılama vaadinde bulunarak bunların karşılığında işletmenin çalışmaya başlamasını talep etmektedir. Köylüleri kandırabilmek için çıkarılacak madenin altın değil bakır olduğunu söyleyerek olayı zararsızmış gibi göstermektedirler. Oysa kendilerinin sondaj çalışmalarının raporunu verdikleri resmi belgede bölgede yapılan sondaj çalışmaları sonucunda altın rezervi bulunduğunu açıklamışlardır.

Ekonomik güçlerini kullanarak bölgeye yerleşip amaçlarına uygun faaliyetlerini gerçekleştirmede başarılı olma olasılıkları elbette vardır. Yasaların kendilerine sağladıkları kolaylıklar, kolluk güçlerini arkalarına almaları bunu besleyebilir. Ancak halkın bütün

bunları görerek birliğini sağlamasıyla bütün bu planlar boşa çıkartılabilir. Bunun sayısız örnekleri de vardır.

Şirketin alana yerleşmesini önlemek için öncelikle yaşam alanlarını engellemek gerekir. Bunun için ilçede kiraladığı yerlerden çıkartılması, barındığı ve yemek ihtiyaçlarının karşılandığı alanlardan çıkartılması gerekmektedir. Bölgede bulunan demokratik kitle örgütlerinin sürece bir an önce müdahale ederek halka öncülük görevini üstlenmeleri gerekir. Bölgede bulunan kurumlardan oluşan bir komisyon kurularak süreklilik arz eden eylem planları oluşturulmalıdır.

Festivalin ana gündemi altın işletmeciliğine karşı halkın bilinçlendirilmesi olacaktır.

Bütün bu çalışmalarını festival sürecinde de gündemleştirmeyi hedefliyoruz. Festival kapsamında özellikle maden çıkarılması planlanan alanda köylülerle yapacağımız köy toplantılarında, ilçe merkezinde yapılacak konferanslarda ve 2 Ekim'de yapılacak olan kitlesel protesto yürüyüşünde de altının çıkarılmasının canlı yaşam üzerindeki etkileri anlatılarak buna karşı birlikte hareket etmenin önemi üzerine durulacak.

Köy muhtarları ve kurum temsilcileriyle toplantı

16 Eylül günü saat 13.00'te Belediye Meclis salonunda köy muhtarları, köylüler ve demokratik kurum temsilcileriyle geniş bir toplantı düzenlendi. Ovacık Belediye Başkanı Mustafa Sarıgül'ün de katıldığı toplantıda festival hazırlık çalışmalarına ilgili bilgilendirme yapılarak bu çalışmanın hedef kitesinin orada yaşayan köylüler olduğu ve çalışmanın herkes tarafından sahiplenmesi vurgulandı. Köylülerin söz alarak festivalin bölgenin sorunların dile getirilmesi açısından önemli olduğunu, etkinliklerin bir kısmının altın arama çalışmalarının yapılacağı alana da taşınması gerektiği önerisi herkes tarafından kabul edildi. Yine özellikle köy çalışmaları sırasında kadınların eleştiri ve önerileri sonucunda kadın etkinliğinin Yeşilyazı Köyü'nde yapılacak olması da özellikle kadınlar tarafından çok olumlu karşılandı.

(Munzur Çevre Derneği ve Ovacık Köy Dernekleri Komitesi)

"Bölgemize hep birlikte sahip çıkalım!"

Bahtiyar Çetin: Şirket şu anda bizden bir adım önde. Gerek sıradan insanları gerekse Ovacık Derneğinin bu geziye katılıp geldiklerinde de köylülere hiçbir açıklama yapmalarını halkta gidenlere karşı bir güvensizlik yarattı. Bu festivalde madenin çıkarılacağı yerde bir etkinlik düzenleyelim. Oluşacak tahribatın görülmesi açısından bu önemli.

Emirali Çılgin: İlçe tesisleri gezmeye gidenlerden biri de benim.

Satılmış, alınmış bir şey yok. Bu iddiaların açığa çıkarılmasını istiyorum.

Rio Tinto şirketi 2002 yılında burada sondaj çalışmaları yapabilmek için devletten ruhsat almış. Buradaki köylülerin çoğu çalıştı o zaman. 2007'de ben de çalıştım. 30 tane sondaj yaptılar. Siyanür kullanılacağı söylendiği zaman biz karşı çıktık. Zaten aynı yıl da çalışma sonlandı.

Bizi çağırıldılar tesisleri gezdirmek için. Köylü olarak ben de gittim. İs-

tanbul'dan gelenlerle orada birleştik. Çalışanlar maske falan takmıyorlar. Orada altın, gümüş, bakır üçü bir arada çıkarılıyor. Köy zarar gördüğü için 500 metre aşağı taşıyacaklarmış. Üst tarafta iş makineleri çalışıyor. Alt tarafta da ayrıştırma işlemi yapıyor. 12 cc siyanür verdiklerini söylediler. Yer altı sularına karışmaması için önleyici havuzlar yapıyorlarmış. Fazla olursa havaya yayılıyorymuş. Bizim buradaki rezervin Türkiye'de birinci, dünyada ikinci olduğunu kendileri söylediler. Biz onlara "bakır da çıkar-

sanız bölgemizi tahrip ettirmeyiz" dedik. Orada yaşayan köylülerle bizi görüştürmediler. Gizlice birkaç köylüyle görüştük. Onların dedikleri şu. "köyünüze sahip çıkın. Burada bazı köylüye para verdiler, bazılarını vermediler. Parçalı olduğu için de bir direniş olmadı. Siz birlik olun" dedi. Dinamit patlatılırken koyunlar düşük yapmış. Zaman zaman sahada gezerken baş ağrısı oluyormuş. Biz köylüler olarak toplantı yaptık. Hiçbirimiz işletmenin burada çalışma yapmasını istemiyoruz.

“Devlet, Sayın Öcalan’a adeta bir esir muamelesi yapıyor!”

Abdullah Öcalan 1999 yılından bu yana İmralı Adası'nda ağır tecrit altında tutuluyor. Ülkemizde F tipi hapisanelerde yaşanan tecrit ve izolasyonun daha katmerlisi İmralı'da yaşanıyor. İmralı'daki tecrit uygulaması, Kürt ulusal sorununu konusunda yaşanan en küçük bir gelişmeden doğrudan etkileniyor. Devlet Öcalan'ı adeta bir rehlin olarak tutuyor. Yedi haftayı aşkın bir süredir avukatları ve yakınları ile görüştürülmeyen Öcalan'ın tutulduğu İmralı adasındaki infaz sistemini Asrın Hukuk Bürosu avukatlarından İbrahim Bilmez ve Açılım Hukuk Bürosu avukatlarından Gül Altay'a sorduk.

- İmralı'da nasıl bir infaz sistemi uygulanıyor? Devlet İmralı'daki uygulamaları nasıl bir hukuksal zemine dayandırıyor?

İbrahim Bilmez: İmralı sisteminin söz ediyoruz. Bu sistem 1999 yılının 15 Şubat'ından önce Sayın Öcalan Türkiye'ye getirilmeden önce uygulanmaya başlandı. Her şey önceden planlanmıştı. Başından beri İmralı Cezaevi Başbakanlık Kriz Merkezi tarafından yönetiliyor. Oradaki kararların hepsi bir siyasi irade sonrasında ortaya çıkan kararlardır. Biz yıllardır İmralı Cezaevi iç tüzüğünü istiyoruz. Fakat bize şu ana kadar verilmedi. Yani bu cezaevinde hangi yasalar uygulanıyor, müvekkilimizin hakları nelerdir, itiraz edeceğimiz zaman neye göre itiraz edeceğiz? Hatta AİHM'de devam eden davalar üzerinden de istedik, yine verilmedi. Bir sır olarak saklanıyor. İmralı'daki sisteme hukuk nüfuz edemiyor. Bizim o eleştirdiğimiz, beğenmediğimiz hukuk bile oraya nüfuz etmiyor. Böyle olduğu içinde devlet keyfi hareket edebiliyor. Koşullara, gelişmelere göre bizimle görüşme imkânını elinden alıyor. Şu an içinde yaşadığımız durum tam da böyle bir durumdur. Kamuoyunun da artık takdir ettiği bir durumdur ki Sayın Öcalan ve Kürt meselesini birbirinden ayırmak imkânsızdır. Eğer Türkiye bir hukuk devleti ise Sayın Öcalan'ın da Türkiye yasalarına göre bir statüsü olmalı. Hükümlü statüsü gibi ve bu statünün sahip olduğu haklara sahip olması gerekir. Devlet Sayın Öcalan'a adeta bir esir muamelesi yapıyor. Kürt meselesindeki hava olumsuz yönde değişince onun en doğal hakkı olan avukatları ile görüşme hakkını elinden alıyor.

Gül Altay: A. Öcalan yakalandığında görüşmeye ilk gittiğimizde İmralı'da çok ciddi bir güvenlik önlemi ile karşılaştık. Tepeden tırnağa arama, el ve göz retinalarından arama gibi. O zaman Türkiye hapisanelerinde bu uygulamalar yoktu. Ve genelde insan hakları avukat-

ları arasında konuşulan şu oldu: Türkiye'yi yeni bir dönem bekliyor. Ve nitekim bu uygulamaları biz F Tiplerinde gördük. F tiplerinde de orayı aratmayan çok ciddi sorunlar yaşanmakta.

- Abdullah Öcalan uzun süre İmralı'da tek başına tecritte tutuldu fakat 2009'da devlet buraya beş yeni tutsağı nakletti. Neden böyle bir adım atıldı? Bununla Öcalan üzerindeki tecrit kaldırılmış oldu mu?

İbrahim Bilmez: Hükümet, İmralı sistemini sürdürmek konusunda uluslararası arenada zorlandı. Çünkü biz bunu bu alana taşıdık. Hem AİHM'de davalar açtık hem de Avrupa Konseyi'nin bir parçası olan Avrupa İşkenceyi Önleme Komitesi'ne başvurular yaptık. Komite İmralı'yı dört defa ziyaret etti ve incelemede bulundu. Ve hükümete “buradaki hak ihlallerini düzeltin” diye çağrıda bulundu. Türkiye'nin, Avrupa Konseyi üyesi olduğu için bu çağrıyı görmezden gelme şansı yoktu. Bu yüzden hep değiştirmiş gibi yaptı. Bir süre sonra bu organların hükümetin tutumunu gördüler. İki yıl önce Komite, Türkiye'nin Avrupa Konseyi tarafından izlenme prosedürüne alınmasına karar verdi. Bu, daha önce tarihte yalnızca Yunanistan'ın başına geldi cunta döneminde. Bu Türkiye açısından uluslararası arenada çok zor bir duruma düşmek anlamına gelecekti. Nihayetinde iki yıl önce buraya dördü PKK biri MKP davasından hüküm giyen beş hükümlü

nakledildi. Bununla biz Öcalan'a uygulanan tecridi sona erdirdik mesajı vermek istedi. Fakat biz o gün de gördük tecrit sona erdirilmiyor, beş kişi daha tecrit sistemine dâhil ediliyor.

- İmralı'daki uygulamalar diğer hapisanelere göre ne tür farklar taşıyor?

İbrahim Bilmez: Görüşmelerden şunu öğrendik ki İmralı'daki koşullar F tiplerinden de ağırdır. Bir adada bir cezaevinde altı kişi kalıyorlar. Diğer cezaevlerinde kalan hükümlülerin avukatları istedikleri zaman haber vermeksizin müvekkillerinin görüşüne gidebilirler. İmralı'da yalnız bir gün bir saat görüşebiliyorsunuz, onu da önceden savcılığa başvurup izin alarak yapabiliyorsunuz.

Gül Altay: F tipi cezaevlerinde haklar o kadar kısıtlı ki, tutsaklar, örneğin ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasından yatanlar, günde bir saat havalandırmaya çıkarılıyorlar. Ve bu temiz hava almalarına bile yetmiyor. Diğer tutuklu ve hükümlüler ayda dört kez yakınları ile açık

görüş görüşebiliyorken bunlar ayda sadece iki defa sadece yakınları ile görüşebiliyorlar, arkadaş görüşmeleri de yok. İmralı'da tutsakların aileleri için durum daha zor. Oraya gitmek bir kere çok külfetli ve her zaman gidilemiyor. Düşünün ki F tipinde kalan bir yakınınız var, en ufak bir şey olduğunda görüşüne gidiyorsunuz. Ama İmralı'da bu mümkün değil. Bazen haftalarca bazen birkaç ayı bulan engellemelerden dolayı yakınınızı göremiyorsunuz, müvekkilinizi göremiyorsunuz, ona hukuki yardımda bulunamıyorsunuz. F tiplerinde bu uygulamaya maruz kalan tutsakların yaşadığı sağlık ve psikolojik sorunlardan daha ağırını yaşıyorlar. Bu birçok meslek kuruluşunun raporlarına da yansımıştır.

- Abdullah Öcalan'ın yakalanmasının ardından ağırlaştırılmış müebbet cezası çıkarıldı ve bu tüm devrimci tutsaklara da uygulanmaya başlandı. Bu anlamda 1999'dan bu yana ne tür değişiklikler oldu? Nasıl bir mücadele hattı gerekiyor?

İbrahim Bilmez: Ağırlaştırılmış müebbet daha önce Türk hukukunda yoktu, idam vardı. Müebbet hapis cezası vardı. Sayın Öcalan Türkiye'ye getirildikten sonra idam cezasını kaldırmak durumunda kaldılar. Bunun yerine böyle bir uygulama devreye sokuldu Sayın Öcalan'ı cezaevinden çıkarmamak için. Kürt meselesinden ve onunla bağlantılı olarak Sayın Öcalan'ın durumundan ötürü yapı-

lan değişiklikler Türkiye'deki bütün sosyalistleri, devrimcileri etkiliyor. Biz bu durumu da AİHM'e taşıdık. 2005 yılında Türk Ceza Kanunu ve Ceza Muhakemeleri Kanunu Avrupa Birliği'ne giriş sürecindeki reformlar kapsamında değiştirilirken özel maddeler konuldu. Bunlar Öcalan hedeflenerek konuldu. Böyle genel durumlarda kişiye, şahsa dönük düzenlemeler yapmak hukukun en temel ilkelerinden birinin ihlali anlamına gelir. Madde-

lere göre siyasi davalara giren avukatlar yasaklanabiliyor. 6 aydan iki yıla kadar. Vekille müvekkil görüşmelerine Adalet Bakanlığı'nın bir yetkilisi girip izleyebiliyor. Devlet, Kürt halkının yürüttüğü mücadeleye karşı tedbir alırken ayırım gözetmiyor. Aldığı tedbirler, Türkiye devletinden talepte bulunan tüm kesimleri etkiliyor. Bu yüzden demokrat, devrimci kesimlerin birlikte mücadele etmesi gerekiyor.

Gül Altay: Ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasına hükümlü olan kişi ölünceye kadar cezaevinden çıkamaz ve herhangi bir şartlı salıverme yasasından yararlanamaz. Kritik olan tarafı da bu insanların hepsi de bu yasadaki idam veya müebbet cezası almışlar. Yasada genel bir ilke var, değişiklik tutuklu ve hükümlünün lehinde olacak şekilde yorumlanır. Ancak burada aleyhine olan değişiklikler kullanılıyor. Bu biraz da Öcalan'ın durumundan kaynaklı böyle.

Edirne'de avukat, müvekkiline birkaç

dergi gönderdi diye görüşme yasağı konuluyor, görüşmede görevli bulunabiliyor. Yarın diğer cezaevlerinde bu uygulamalarla karşılaşabiliriz.

- İmralı'daki hukuksuzluğun çözümüne dair somut talebiniz nedir?

Gül Altay: Diğer tutuklu ve hükümlüler gibi Türkiye'deki başka bir cezaevine getirilmesi gerekiyor. Zaten F tipi cezaevleri yüksek güvenlikli cezaevleridir. Öcalan'a yönelik bu farklı uygulama toplumda sürekli canlı tutulmaya çalışılıyor. Bu algının değiştirilmesi için adım atılması gerekiyor. Hareketin önderine yönelik yaklaşım harekete ve onun kitlesine yönelik yaklaşımını da ifade eder.

İbrahim Bilmez: Bütün F tiplerindeki siyasi tutukluların, Sayın Öcalan ve yanındaki beş hükümlüye uygulanan tecridin kaldırılmasını istiyoruz. Bunun için de biz hukuken yapılabilecek her şeyi yapıyoruz. Fakat bu dava siyasi bir dava olduğu için hukuken yapılan girişimler işe yaramıyor. Kamuoyunun da duyarlı olması gerekiyor.

- İmralı'da Abdullah Öcalan şahsında somutlaşan tecritin devletin geleneksel Kürt politikasının bir izdüşümü olduğunu söylemek mümkün mü? Geçmişten bugüne devletin bu anlamda demokratikleştikten söz edilebilir mi?

İbrahim Bilmez: Kürt meselesi bu topraklarda Cumhuriyet'ten önce de vardı. Cumhuriyet kurulurken bu topraklarda bütün halklar mücadele etti. 1921 anayasası bugünkü '82 anayasasına göre daha ileri sayılabilir. 1924'ten sonra konsept değişikliği yapılıyor ve Kürt inkarı başlıyor. Ashında yalnızca Kürt inkarı da değil. Resmi ideolojiye muhalif hiçbir kesimi istemiyorlar. Solcuları, devrimcileri hatta dindarları da. Kürtler tabii ki bunu kabul etmediler. Ve 29 defa ayaklandılar. Devlet bunların hepsini çok sert bir şekilde bastırdı. İmralı'da yaşanan da devletin bu geleneksel politikalarının bir yansımasıdır. Soru da budur, devlet bu geleneksel politikalarını sürdürmeye devam edecek mi yoksa sorunu çözmeye mi niyetli?

Gül Altay: Şu anki durum değişmediğini gösteriyor. Şu an en küçük bir muhalefet dinamiğine bile tahammül edilmiyor. En ufak bir hak talebine çok şiddetli saldırılar, yargılamalar söz konusu. 1 Mayıs'a, 8 Mart'a, Newroz'a katılanlara örgüt üyeliğinden davalar açılıyor. Bunun nedeni ise toplumsal muhalefetin bugün için zayıf olmasıdır. Devleti demokratikleştirecek olan da toplumsal muhalefettir.

Pusula

Komiteleşme örgütlü çalışmada ilk adımdır

Örgütlü çalışmada, komiteleşme, komitelerin denetimi iç toplantıların düzenliliği yapılması gereken belli başlı zorunlu çalışmalardır. Bu zorunlu çalışmalara üretken, paylaşımcı, geliştirici bir nitelik kazandırıldığı oranda yukarıda altını çizmeye çalıştığımız zorunlu görevlerin sınıf mücadelesi pratiğinde bir karşılığı olur.

Sözelimi bir çalışma alanında faaliyetlerin daha derli toplu hale getirilerek yönlendirilmesi için komiteleşmeye gidilmesi başlangıç açısından ileriye doğru atılan olumlu bir adımdır.

Ama kesinlikle yeterli değildir. Faaliyet alanındaki çalışmaların bir ivme kazanacağını da teminatı değildir. Söz konusu çalışmaların bu eksenli işaretler içermesi için önce komitelerin düzenli toplanması şarttır. Toplantılarda alanın sorunlarının tespiti ve çözümünü konusunda ön açıcı, katkı sunucu ve geliştirici tartışmaların yapılması ve netleşerek somutlanması.

Alınan kararların yaratıcı bir tarzda uygulanması için öncelikle karar alıcıların, kararların mantığını doğru bir tarzda kavramaları gerekir. Çünkü diğer örgütlü güçlere kararların daha eğitici bir tarzda kavratılması için bu gereklidir. Genel anlamda mümkün olduğu kadar en geniş kesimin bu tartışma süreçlerine dahil edilmesi pratik anlamda iç bütünlüğü olan, daha organizeli çalışmaların gündemleşmesine vesile olacaktır. Artık bir çok pratik çalışmada rahatlıkla görebiliyoruz: Ön hazırlıkları yapılan, asgari düzeyde hedefleri belirlenen ve uygulama süreci içinde kendi pratiğini sorgulayan, denetleyen, ortaya çıkan olumlu sonuçlardan derinleşmeye çalışılan her faaliyet mutlaka ortaya takip etmemiz gereken izler bırakıyor.

Çalışmalarında yarına dair takip etmesi gereken sözler bırakmayı hedefleyen her komite dikkat çekmeye çalıştığımız bu prensipleri uygulamakla yükümlüdür. Komiteler; iç toplantılarında sorunlarını çözmeye çalışan, pratiğinden ders çıkaran ve yeni hamleler için ortaya projeler koyan bir komiteye büründürülmesi gerekir. Komitelerin asgari düzeyde işlevli hale getirilmesi de ancak tüm bu çabalarla mümkün olabilir. Sorunları çözmede, üretkenlikten yoksun bir komite hiç bir sorunu çözemez. Bilakis kendi kendine ürettiği sorunların altında kalarak etkisizleşir.

Burada tabii ki komitelerin niteliği önemli. Daha deneyimli, daha tecrübeli ve çalışmalarda daha koparıcı, daha yaratıcı üyelerden oluşan komiteler daha az hatayla, daha verimli çalışmalar imza atabilirler. Ama şu da bir gerçek ki birbirinden öğrenmede istekli, öngörülen görevleri yerine getirmede kararlı bir bileşim, çalışmalarda oldukça geliştirici ve çevresine güven verici bir pratik sergileyebilir. Dikkat edilirse mücadelede öne çıkan her yeni militan esas olarak böylesi güven verici bir çalışma ortamında sıyrılıp geliyor. Çünkü güven verici pratik, aynı zamanda kendine duyulan güvenin, mücadele karşısında samimi duruşun dışı vurumudur. Keza bu tür çalışmalar her alanda yakın çevremiz üzerinde de olumlu izlenimler bırakır. Dahası alanın bir adım öne çıkmasını, daha uzakta duranın bir adım daha yakınlaşmasını sağlar. Bu olumlu çabaların ileriye taşınması için müdahalede sistemlilik, iç denetim ve eğitim projeleri önemli bir yer tutmaktadır.

Komiteler güncel gelişmeler karşısında kayıtsız kalmayarak müdahaleci tutum takınmalıdır. Örneğin TC devleti içerde ve dışarıda Kürt halkına karşı çok yönlü ve kapsamlı saldırı içindedir. Bu saldırılara karşı bulunduğu alanda yurtsever, devrimci ve demokratik güçlerle ortak pratikler için kafa yormayan, bu yönlü pratiklere ön ayak olmayan veya diğer güçlerden gelen önerilere yaratıcı katkılar sunarak sürece dahil olmaya çalışmayan her komite güncel sorunlara dair politika yapmaktan yetersizdir. Yetersizlikler sadece bununla da sınırlı kalmıyor. Ezilen bir ulusun haklı ve meşru olan ulusal demokratik taleplerini sahiplenip savunmakta da geri bir pratik sergilenmiş olunur.

Geri pratiklerle ileri kitlelerle ilişki kurmak, onları etkilemek mümkün değildir. O halde kitle çalışmasından söz eden her faaliyetçinin yığınların somut sorunlarını kavrama ve sürece müdahale etmede daha aktif ve ileri bir pratik tutum içinde olması zorunludur. İdeolojik kırılmaları, siyasal gerilikleri, kolektif çalışmadaki yetersizlikleri böylesi devrimci pratikler içinde giderebiliriz. Çünkü pratik bizi yetersizliklerimizle sadece yüzleştirmez; aynı zamanda bunların aşılması konusunda bize bir fikir de sunar. Dolayısıyla tüm komitelerimizin, bu süreçte daha çok inisiyatif almaları, uygulamada daha yaratıcı olmaları gerekir.

"Sadece kendi çocukları için değil, bütün çocuklar için..."

Dersim: Dersimli çocukların gerilla hikâyeleriyle büyümesi demek. Elinde silahı dağlarda halkı için mücadele etmek demek. Dersimli çocuğun hayali gerilla. Dersim'de böyle büyür çocuklar, oyunları ise gerçekler. Bir taraf asker olur bir taraf gerilla, çamurdan evleri olur, ağaç dallarından bebekleri. Sonrası kadın olmak, doğmadan biçilen kılıf demek. Emek demek, fedakâr ve bir o kadar isyankâr demek. Onlardan biridir **Leyla Karakoç**.

Genç yaşta evlenip, İstanbul'a gelmiş, eşyle birlikte başlamış hayat mücadelesine. Hayattan çok şey öğrenmiş, evinin kadını olmayı, çocuklarının anesi olmayı, sert koşullarda ayakta durabilen ve her zorlukta direnen bir kadın olmayı. Sonrası sırayla gelmiş. Mücadeleyi tanımış, eylemlere gitmiş, bildiri dağıtmış. Artık ona biçilen kılıftan çıkmaya başlamış. Her bir zincir onun mücadelede

daha kararlı olmasını sağlamış. Leyla artık sadece kendi hayatı için değil tüm insanlar için mücadele vererek direnmeye başlamış. Zor bir karar vermesi gerekiyormuş, ya evinde çocuklarına bakan, iyi bir eş olan sadece verdiği devrim mücadelesini sahiplenip çevresinde duran bir kadın olacak ya da mücadele içinde direnen, savaştan ve zincirlerini kırmış özgür bir kadın olacaktı. Bu zor kararı vermesini zorunlu kılan ise toplumda kadına verilen kadın kimliği ve ailesi olmuş.

Çocukların dinlediği gerilla hikâyelerinin bir öznesi olarak o da '96 yılında gerillaya katılmış. Tüm çocuklar için, kadınlar için, halkı için, silahı elde dağlarda haklı mücadelesini veriyormuş. '98 yılında çıkan çatışmada 28 Eylül günü dört yoldaşıyla sonsuz yolculuğa uğurlanmış. Artık Leyla da devrim mücadelesinde şehit düşen tüm yoldaşları gibi gökyüzündeki yerini almıştı.

- Bize anneni ve onunla ilgili hatırladıklarınızı anlatır mısınız?

Leyla Karakoç'un kızı: Annemi çok az hatırlıyorum. Gezmeye gidişlerimizi, beraber pikniklere gittiğimizi, öğlenleri bizi uyutmak için ne kadar zorlandığını ve abimle kapışmalarını

hatırlıyorum. Evimiz gece-konduydu, bir gün yine bizi uyutmaya çalışırken abim kaçmak için camdan atlamıştı. Ben de küçük olduğumdan gözlerimi yumup uyuyor numarası yapıyordum. Annem fark edince abimin yokluğunu, yakalıyor abimi ve terlikle kovalamaya başlıyor. Ben de camdan onları izliyorum. Abimin poposuna terlikle iki vuruyor, sonra uyuması için yatağa... Bunları hala gülerek hatırlıyorum. Tabii korktuğumuz günler de olmuştu. Bir keresinde artık hırsız mıydı yoksa sivil polisler miydi bilmiyorum, annem onları fark edince gece vakti komşuları toplayarak dövüp göndermişti. O zaman ne kadar cesur olduğumu düşünmüştüm.

Bir keresinde de polisler evimizi basmıştı. Anne ve babam bize zarar gelmesin diye, bizleri yorganın altına saklamışlardı. Evi darmadağın etmişlerdi. Annemle babamı götürmüşlerdi ve onlara 15 gün boyunca işkence yapmışlardı. Babamın hiçbir şeyden ha-

beri olmamasına karşın direnmesi, annemin de işkence karşısında susarak aldığı tavır zaten hayatımızın geri kalanını bizlere özetliyordu.

- İlk zamanlar annenin mücadeleye katılmasını ve bu uğurda şehit düşmesini nasıl karşıladınız?

- Tabii çok zor böyle bir şeyi kabullenmek. Akrabalarımın da etkisi vardı öyle şekillenmemde. Bilmiyordum gerillada şehit düştüğünü. Annemi böyle anlamlı bir şekilde kaybettiğimi anlatmamışlardı bana. O dönemi hatırlıyorum. İlkokuldaydım, okul dağılmış eve doğru geliyordum. Amcam beni kapının önünde bekliyordu. Şaşırılmışım beni neden almaya geldi diye. Niye geldiğini sorduğumda, bana "annen ölmüş, seni götürmesinler diye geldim" demişti. Ondan sonrasını hatırlamıyorum. Abim de gazetede ki fotoğrafı görmüş, öyle öğrenmişti.

Küçüklüğümde beri anne tarafımla görüşmemi iyi karşılamazlardı. Annemi bana anlatır-

lar da onu sahiplenirim diye. "Kötü biri değildi" diyorlardı ama sonrasında "sizi sevse gitmezdi" diye ekliyorlardı. Onları da anlamaya çalıştım; şehit düştüğünü öğrenirim, onu sahiplenirim diye korkuyorlardı. Ama zaten sonrası geldi. İnternete bakmıştım, nasıl şehit düştü diye. Kocaman bir boşluk vardı içimde. Nasıl olur da bu kadar iyi bir kadın bizi sevmez diye düşünürdüm. Ama şimdi biliyorum, hangi uğurda şehit düştüğünü. Tabii istemezdim ölmesini ama mücadelede şehit düştüğünü öğrenince hiç kızmadım. Daha çok neden böyle bir şey yaptığı için meraklanmışım.

- Annenin yoldaşı olmaya nasıl ve ne zaman karar verdin?

- Annemin mücadelesini ve yoldaşlarını daha yakından tanımak için adım atmam gerektiğini hissetmişim. 8 Mart etkinliği vardı. Yürüyüş günü çekinerek gittim. İnsanlar akın etmişti alana, ben de o kortejde yürüme-lydim. Bir kadının elinde annemin fotoğrafını görmüştüm. Beni etkilemişti.

Sonra sıkıla çekine kadından, "o benim annem, ben taşıyabilir miyim fotoğrafı" dedim. Biraz taşdıktan sonra birilerini ne verdim.

Tabii merak ve sempati giderek artıyordu. Annemin hangi uğurda şehit düştüğünü iyice sorgulamaya başladım ve bir yazıda "ben sadece kendi çocuklarım için değil, bütün çocuklar için mücadele veriyorum. Sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliğine düşmemeliyim" sözlerini okudum. O zaman yüreğinin ne kadar büyük olduğunu bir kez daha anladım.

Sahipleniyordum annemi ve sahiplenmek yetmiyordu. Böylelikle annemin yoldaşı olma kararını aldım. Annemin her fotoğrafına baktığımda, elinde silahı ve yüzündeki içten gülümseyişle, ne kadar mutlu ve kararlı olduğunu düşünüyorum. Bir kadının zincirlerini kırarak nasıl özgürleşip ve ne kadar direndiğini görebilmişim. Verdiği mücadelenin onurlu bir yol olduğunu ve bu haklı mücadelesinin taa ki güzel günler gelene kadar süreceğini biliyorum.

Rahat uyu... Çocukların seninle gurur duyuyor Leyla yoldaş...

Mütevaziliğin ve emeğin adı:

Kızıl güllerimizin gidişine alışamadan, Memo'muzun ölümsüzleşme haberini almak yürek yaramızı derinleştirdi. Mücadelemizin en sıcak alanından bu haberleri her zaman alabileceğimizi bildiğimiz halde, yoldaşlarımızı güneşe uğurlayışımıza alışmak mümkün değildir.

Memo'nun ölümsüzleşme haberini ilk aldığım da, yıllar öncesine gitti düşüncelerim. Her şey dün yaşanmış gibiydi. Ve tüm yoldaşlar yanı başımdaydı; Murat, Mehmet, Aşkın, Sinan, Cafer, Muharrem, Dilek, Emel, Mehtap... ve Memo. Ne çok yoldaşımızı uğurladık birlikte, her birini içimize gömerek onlar biz, biz onlar olarak mücadeleye devam ettik.

Yıllar öncesinde bir gece vakti... Bir kısmımız için bilinmezliklerle dolu bir geceydi. Etraf zifiri karanlıktı. Kurye yoldaş ise kendinden emin. İşaretleşmelerden sonra nereden nasıl geldiklerini anlayamadığımız gerillalar sarmıştı dört yanımızı. Şaşkınlık, heyecan, sevinç iç içe girmiş, kalpler hızlı hızlı çarpıyordu. Umudumuzun dağ başındaki taşıyıcıları yüzlerinde kocaman gülümsemeye parlayan gözleriyle karşımdaydılar işte. İlk Memo ile kucaklaşmıştık. **"Hoş geldiniz yoldaşlar!"** deyip sıkı sıkıya kucaklaşmıştı kocaman gövdesi ve elleriyle. Gerillanın kendine özgü olan kokusunu ilk Memo'dan hissetmiştim. Sıcak ama hızlıca olan kucaklaşmalardan sonra, biz yenilerin şaşkın ve ne olduğunu anlamaya çalışan bakışları arasında gerillalar her taraf ay-

dınlıkmiş gibi hareket ediyor, eşyaları çantalarına düzenli şekilde yerleştiriyorlardı. İlk sarılmış olduğum yoldaş olması dışında, o anda da dikkatimi çekmişti Memo. Çünkü komutan yoldaşın eli-ayağı gibiydi. Sürekli; **"Memo eşyalar tamam mı?"**, **"herkese dağıttın mı?"**, **"Atı yüklediniz mi?"** soruları yöneliyordu ona. Memo, hızlı bir şekilde işleri örgütlüyordu.

Sonrasında yoldaşın bu özelliklerini uzun uzun gözlemleme fırsatım oldu, birçok ortak faaliyette yer aldık. Yoldaşın en belirgin yanı, sorumluluklarının farkında oluşuydu. Büyük bir mütevazilikle yaşıyordu. Çünkü Memo'ya göre o sadece üzerine düşeni yapıyordu. Üzerine aldığı işi ne yapar eder bitirirdi yoldaş. Memo'nun başladığı işlere, bitmiş gözıyla bakılabilir rahatlıkla.

Hiçbir işten kaçmayan, kendini öneren bir yoldaşımızdı. Faaliyetten yeni gelmiş olsa da, hemen günlük işlere de yardım ederdi. Emekçi yanı en belirgin özelliği idi. Genç yaşına rağmen Karadeniz'de faaliyet yürüten tüm yoldaşlarımızda büyük emeği vardı, bir gerilla olarak bir komutan olarak...

Yurtdışından geldiğini duymuştum. Ama Memo'nun hiçbir zaman kendiliğinden bu konuyu açtığına tanıklımadım. Halkımız için savaşmak olması gerekendi çünkü. Bazıları için kurtuluştur yurtdışı. O ise emek sömürüsünü, yabancılaşmayı görmüştü. Yurtdışına dair ondan duyduklarım bunlardı sadece. Gemileri yakarak gelmişti Karadeniz'e.

Memo'nun kendine güveni, soğukkanlılığı, olayları çok yönlü düşünebilmesi, birlikteki herkesin özelliklerini tek tek dikkate alması, hatalar karşısındaki tavizsiz ama açıklayıcı yaklaşımı, onunla birlikte yürütülen her faaliyetin geliştirici olmasını getiriyordu.

Zihnim Memo'yla birlikte geçirdiğimiz farklı zamanlara gidiyor. Sayısız defa devriyeye gitmişizdir birlikte. Ağaçlara en hızlı tırmananlardan biriydi Memo. En zor ağaçlara bile ne zaman, nasıl çıkardı anlamak mümkün değildi! Sıra bana geldiğinde ve hele ki ağacın alt kısımlarında yeterince dal yoksa endişelerimi onlar **"gel yoldaş yaparsın! Sana yardım edeyim"** deyip bir ayağını bükerek ağaca dayardı. **"Hadi bakalım"** dediğinde yoldaşımın ayağı ve omuzundan oluşan dünyanın en güzel desteğinin yardımıyla kendimi ağaçta bulurdum. Yoldaşı son görüşümün üzerinden

MEMMO

yıllar geçti. Ne güzel bir tesadüf ki, beni ilk karşılayan oydu; uğurlayan da o oldu. Bir gece önce Aşkın, Müniire ve Mehtap'la vedalaşmıştık. Son gün ise Dilek, Muharrem ve başka yoldaşlarla birlikte Memo ile geçirmiştim. Akşamın yorucu geçeceğini bildiğimiz halde uyumak istememiştik, özellikle de Dilek'le. Dilek ve Muharrem'i konaklama yerinde bırakıp ayrıldıktan sonra son dönemeçten önce içime doğmuş gibi geri dönüp baktığımda Dilek ve Muharrem'in bir elleriyle silahlarını kaldırdıklarını bir elleriyle yumruk yaptıklarını gördüm. Aynı şekilde karşılık verdikten sonra Memo ve diğerleriyle yolumuza devam ettik. Gündüzki konuşmalarımızda bir yoldaşın çok sık tekrarladığı bir cümle geçmişti sürekli **"mücadelemizin x ve y noktalarının kesiştiği yer ve zamanda görüşeceğiz mutlaka!"** diye... Bu sefer olmadı ama, bu sefer görüşemedik, hem de hiçbirinizle...

İşte ayrılırken de son sarıldığım, kocaman gövdesi ve yüreğiyle Memo'da ayrıldı aramızdan, bir yıldız gibi kaydı, gitti... Olağanlığımı ne kadar bilesek de, alışamayacağımız hiçbir zaman yoldaşlarımızın güneşe gömülmesine...

Yoldaşlarımızın her birinin yaşamından ve ölümünden öğreneceğimiz çok şey var. Bu bilinçle biz onlar olmayız ve mücadelemize onlar gibi daha sıkı sarılmamız.

(Bir yoldaşı)

KAVGA OKULU

Engin Altın: 1954 Ardahan-Hanak doğumlu olan Altın bir Partizan olarak mücadele yürütürken **30 Eylül 1978** tarihinde Ardahan'ın Domal ilçesinde sivil faşistlerle çıkan çatışmada şehit düştü.

Cuma Polat: Siverek'te halk düşmanı DDKD'lilerin engelleme çabalarına rağmen mitingün başarıyla geçmesi DDKD'lileri çileden çıkarır. Toprak ağalarının istekleri doğrultusunda alçakça katliamlar yapan bu sosyal faşistler **2 Ekim 1979**'da Polat'ı katleder.

Halil İbrahim Kater: Amed'de dünyaya gelen Kater yoksulluk içinde büyüdü. İzmir Buca Lisesi'nde liseli gençlik faaliyeti yürüttü. İzmir'de Arme-nak Bakır'ın kaçırılması eyleminde görev aldı. Halkla çok sıcak ilişkiler kuran Kater, Siverek'te Ekim 1980'de dikkatsizlik sonucu bir kaza kurşunuyla hayatını kaybetti.

Özcan Eşigüzel: Karşı olan Özcan Eşigüzel, 1980 yılında lise yıllarında Edirne Uzunköprü'de şehit düştü.

Hasan Hakkı Erdoğan: 1960 Elazığ Karakoçan Pamuklu köyü doğumlu olan Hasan Hakkı Erdoğan (Ozan) 1976 yılında Partizanlarla tanışır. 1978'den itibaren birçok ilde görev yaptı. İşçi-Köylü Kurtuluşu yazı kurulunda görev aldı. İki

kez yakalandı ve yoğun işkencelerden geçirildi. İşkencede ser verip sır verememe tavrının takipçisi oldu. 18 Eylül 1984'te İstanbul'da yakalandı. 30 Eylül'e kadar yoğun işkencelerden geçirildi. İşkenceciler onun baş eğmezliği karşısında onu katletti.

Mustafa Tekin: Kod adı Özkan, S. Bertal olan Tekin Dersim'in Nazimiye ilçesine bağlı Pane (Bostanlı) köyünde dünyaya geldi. 6 Ekim 1987'de Edirne'de Meriç nehrini geçerken boğularak yaşamını yitirdi.

Hıdır Yeter: 1963 Dersim Hozat Taçkirek (Kavuktepe) köyünde dünyaya geldi. 25 Eylül 1986'da Erzincan'a bağlı Yollarüstü Karakolu baskını sırasında çıkan çatışmada yaralandı ve işkencede katledildi. 1982 yılında gerillaya katılan Hıdır Yeter Erzincan Bölge Sorumluluğu görevini yürütüyordu.

Pülümür Şehitleri: Diğer birliklerle buluşmak üzere Dersim Pülümür kırsalında bulunan Partizanlar, konakladıkları çevrede bir hain tarafından ihbar edildiler. 3 Ekim 1990 günü yaşanan çatışmada **Medet Hoşafçı, Yılmaz Talayhan, Halil Erciyas ve Ayhan Altunbaş** şehit düştü.

Kemal Yıldırım: 10 Nisan 1931 tarihinde Erzincan'ın Tercan ilçesinde dünyaya gelen Yıldırım çevresinde Osman

Dayı olarak bilinirdi. Birçok iş kolunda çalıştıktan sonra 1967'de Almanya'ya gitti. 1976'da ATİF'in kurucuları arasında yer aldı. 5 Ekim 1991'de yakalandığı hastalık nedeniyle yaşamını yitirdi.

Dumanlı Şehitleri

27 Eylül 1998'de Tokat-Almus'a bağlı Varzıl köyü yakınlarında halk ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada **Bahattin Günel, Leyla Karakoç, Ümit Güner ve Zeynel Çapar** şehit düştü.

Bahattin Günel: Almus'a bağlı Dadağ (Çambulak) köyünde doğdu. Gerillanın Karadeniz'de yürüttüğü mücadeleden etkilendi, bir süre milislik yaptı. 1994'te gerillaya katıldı. Çalışkanlığı en öne çıkan özelliği idi.

Ümit Güner: Mersin'in Tarsus ilçesinde doğan Güner, Partizanlarla 94-95 yıllarında üniversitede okuduğu Kütahya Simav'da tanıştı. Verilen her görevi tereddütsüz kabul eden Ümit Güner '98 yazında gerillaya katıldı.

Zeynel Çapar: Almus'a bağlı Gevrek köyünde doğdu. Gerillanın bölgede faaliyetinden o da etkilenmişti. Bir süre yerelde faaliyet yürüttü. '97'de gerillaya katıldı.

Halil Türker: Tokat merkeze bağlı (Aktepe) Bolus köyünde solumuştu yok-

sulluğun, zulmün ilk karanlık havasını. 1973 doğumlu Türker küçük yaşlarda çalışmaya başladı. '92'de Tokat Devlet Hastanesi'nde sendikal örgütlenme çalışmalarını yürüttü. Yerel faaliyette büyük katkı sundu. Gözaltına alınan Türker tutulduğu Ulucanlar Hapishanesi'nde yaşanan katliama karşı direniş bayrağını göndere çekenlerden oldu.

Almus Kadıvakkı Şehitleri

27 Eylül 2001'de TC güçleriyle halk ordusu gerillaları arasında Kadıvakkı köyünde çıkan çatışmada **Mehmet Şahin ve Cihan Fındık** şehit düştü.

Mehmet Şahin: 1974 yılında Tokat Merkeze bağlı Bağderesi köyünde Türk milliyetine mensup Alevi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. 1994 yılında öğrencilik yıllarında tanıştı Partizanlarla. 1996 yılında gerillaya katıldı. İki kış dışarıda geçirdi. Ayağı soğuktan yandı. Aylarca soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gerdi. O, öğrenme yöntemi olarak pratiği esas almıştı.

Cihan Fındık: 1979 Dersim Pertek doğumlu olan Fındık gerillalarla iç içe büyüdü. İstanbul'da komsomol içinde örgütlendi. Ardından bir süre ilişkisi koptu. İzmir'de komsomol saflarında yeniden örgütlendi. 2000 yılında gerillaya katıldı.

Gerze halkı:

“Anadolu Grubu çok istiyorsa ona burada bir mezar kazalım!”

Özgür Gelecek gazetesi olarak Yaykıl köyündeki direniş çadırını ziyaret ettik. Yaşanan saldırılar ve Gerze üzerinde oynan oyunlar üzerine köylülerden görüş aldık.

Sinop: Karadeniz'in o eşsiz koku ve güzelliğini hissedip inceden inceye türkü tutturmamak adeta imkânsız. Oysa bugün bu güzelim doğa yok edilmek isteniyor. Karadeniz dağlarına çökertilmek istenen kara bulut şimdi de Sinop'un Gerze ilçesinde direniş duvarına çarptı.

Talanın açık adresi olan Anadolu Grubu, Gerze'nin Yaykıl köyünde devlet desteğinde terör estiriyor. Köylüler kurdukları direniş çadırı ile şirket araçlarının olası çalışmalarına karşı nöbet tutuyor. Şirketin kolluk kuvvetlerinin desteği gerçekleştirdiği gece baskınlarında köylüler tüm güçleri ile direndiler. Jandarma ve polis saldırılarına karşı ormanlık araziye çekilerek buradan saldırılar gerçekleştirerek kolluk kuvvetlerini püskürttüler.

Sınırsız gaz kullanan polis gaz kapsülleri köylüler tarafından direniş çadırında sergileniyor.

Şükrü Akgöz

rının -300 bin ton- 716 katı. Bilimsel araştırmalara göre 100 megavat gücündeki termik santral bir yılda 750 bin ton katı parçacık, 26 bin ton azot, 250 bin ton hidrokarbon ve 55 metreküp kül bırakıyor.

Özgür Gelecek gazetesi olarak Yaykıl köyündeki direniş çadırını ziyaret ettik. Beraber geçirdiğimiz üç gün boyunca yaşanan saldırılar ve Gerze üzerinde oynan oyunlar üzerine köylülerden görüş aldık.

Şükrü Akgöz:

Biz burada yasak bir iş yapmıyoruz, çocuklarımızın geleceği için çabalıyoruz. Bu güzelliklerin yok olmaması için yok olmaya razıyız. Çok geri kafalı insanlarımız var. Bana desinler sen 80 yaşına gelmişsin, ne olacaksın, bence

burada hep birlikte olduğumuzda bir sorun yok. Ben 80 yaşındayım. Ömrüm burada geçti, o yüzden kolay kolay bırakmam buraları.

Biz burada ne zahmetlerle çalıştık kimse bilmez. Kendimiz üretip kendimiz yedik. Bu hep diri tuttu bizi. İşte bunu hazmedemiyorlar. Şimdi bir termik santral kurup bütün toprakları elimizden almak istiyorlar. Bu daha nereye kadar gider bilmiyorum ama kötüye gittiği kesin. O yüzden esas mesele gençlerle bitiyor. Biz yaşlıyız ama buradayız. Onların yanında kendimizi genç hissediyoruz. Buraya ziyarete gelenler oldu. Yaa adamlar “biz termik santralden kaynaklı çamaşırımları bile kurutuyoruz” diyor. Eee biz karşı çıkmayalım da bu zıkkıma kim karşı çıksın?!

Fikret Öztürk: Anadolu Grubu benim arazimi gasp etti. Ben bu araziye 10 yıllığına kiraladım. Elimde noter tasdikli belge var. Ama buranın sahibi burayı bir de Anadolu Gruba satmış. Anadolu Grubu da benim arazim üzerine santral kurmak istiyor. Ben buna

Fikret Öztürk

izin vermem! 16 Eylül günü burada bir keşif yapılacak. Sonuçta dava açtım, benim arazimi işgal ediyorlar çünkü.

İsmi vermek istemeyen bir köylü: Burayı gece işgale geldiler. O gün burada 9 kadın vardı. Onlar burada iş makinelerinin önünde barikat kurdular. Onların başının çeken bir teyze “kadınlar yatın yere” dedi. Şükriye adında bir teyze vardı o da “kız dur, kocamı arayım, bunların önünde yatmak doğru mu?” diye bağırış. Bu konuşma faslının ardından kadınlar hep birlikte yere yattılar.

Tüm köye haber ulaştırdık. Jandarma tüm giriş çıkışları tutmuş. Yerler mi? Biz de dağları tırmandık geldik. Orada jandarma ile konuşuyorum, Allahsız kitapsız dinlemiyor bile. Ağladım ben de. Orada bir asker böğürtlen yiyordu. “Sen de yiyemeyeceksin” dedim, askerin boğazında kaldı. Birçok asker ağladı.

Ben dedim ki “oğlum bizi coplama-yın, gaz atmayın.” “Teyze bir emir kuluyuz” dediler. “Oğlum sende kafa yok mu? Karşı koyamıyor musun? O zaman az gaz atın” dedim. Dememe kalmadı savaş başladı. Her tarafa gaz attılar. Gazlardan ormanda yangın çıktı. Sonra itfaiye geldi. Biz itfaiyenin ormanı söndüreceğini zannettik. Meğerse panzere su pompalıyor. O ara polis gazları bitti. Bir tane ambulans geldi. Sandık ki yaralıları alacak. Meğerse o da gaz getirmiş. Ondan sonra bir daha konuşmak için toplandık. Dedim ki “sen bana gaz atıyorsun da, bir tarafımı aç da kendine sık bak ba-

kalım nasıl yanıyorsun” dedim, dememe kalmadı bir daha gaz attılar. Biz ormana kaçtık, peşimizden geldiler. Ormanı onlara zindan ettik. Vurduk, kaçtık. Onlar ondan sonra ormanda kayboldular.

“Bunlar yalancı, dolandırıcı!”

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Adım Ergül Işıdıkk. 1959'da

Gerze'ye geldim. Çocuklarımın hepsi burada. Gerze bizim için çok önemli. Çok güzeldir. Yeşilliği denizi her şeyi güzel. Bu güzelliği elimizden almak istiyorlar. Bu termik belası çıktı bizi mahvettiler. Bizim her şeyimiz yerli yerinde, üretiyoruz satıyoruz. Ürünlerimiz doğal. İnsan sağlığını tehdit etmiyor. Ama onlar bizi tehdit ediyor. Bak oğlum sana söyleyeyim bizim burada bir araştırma yapıldı. Hiçbir şey zehirli çıkmadı. Buranın kenesi bile zehirsiz, şimdi ise burada bir kene var biz onu atmaya çalışıyoruz. Bu kene zehirli, bu doğaya aykırı. Bu şirket zehirli şirket. Bu işe dini karıştırdılar. Ya böyle bir şey olabilir mi? Hoca camiden vaaz veriyor. Kuru ağaçları kesin diye. Şirkete satın diyor.

- Şirket burada çeşitli reklamlar yapıyor mu. Siz buna tanık oldunuz mu?

- Televizyona termik santralin yararları ile ilgili bir film koymuşlar. Yok, havayı temizliyormuş, enerji üretiyormuş. Burada herkese iş imkânı vereceklermiş. Ya biz bunları istemiyoruz. Biz zaten yaşıyoruz. Bizim nasıl yaşayacağımızdan kimlere ne, değil mi? Bunlarda vicdan yok. Bunlar yalancı, dolandırıcı.

- Bakanlıktan burası ile ilgili bir açıklama geldi mi?

- Biz imza topladık ve valiliğe verdik. Bir ay sonra yanıt geldi. Valilikten termik santral yapımı ile ilgili kendisinin bir haberi yokmuş, zaten mahkeme yürütmeyi durdurdu. Ama şirket azmış oğlum durur mu? Devlet de polis gönderiyor bu azmışa, onları koruyor.

Galip bize gaz atıyorlar. Madem senin haberin yok, madem orada yasadışı bir iş var senin jandarma niye bize saldırıyor, niye onları koruyor? Başbakan diyor ki “Sinop'un nüfusu kaç? Oraya termik santral yapılmasının ne zararı var?” Nüfusun çok olması mı lazım?

“Bize kül yutturamazsınız!”

Gerze halkı termik santralle 2008 yılında Anadolu Grubu'nun reklam afişleri ile tanıştı. Termik santrale karşı YEGEP önderliğinde gerçekleştirilen mücadele 24 Nisan 2010 tarihinde 11 bin kişilik Gerze'de 10 bin kişinin katıldığı görkemli bir mitingle doruğuna ulaşmıştı. Yaykıl köyünden 2007 genel seçimlerinde AKP'ye % 54 oranında oy çıkmıştı. Bugün ise AKP'nin politikalarına karşı mücadele edeceklerini söylüyorlar.

Dünyanın en pahalı bitkisi olan safran bitkisi yetiştirilen Sinop'ta balıkçılık da oldukça gelişmiş. Gerze'de tarım olarak hububat üretimi, hayvancılıkta ise büyük ve küçükbaş hayvan besiciliği yapılıyor. Köylüler ürettiklerini Gerze Pazarı'nda satıyorlar. Yaykıl köyünde yapılmak istenen termik santral ile birlikte bu üretim alanları tamamen yok edilecek. Yapılacak olan santral, 1020 megavat gücünde olup, yılda 2 milyon 300 bin ton kömür tüketilecek. Bu ise Gerze halkının kullandığı kömür mikta-

Buradaki insanların çoğu yaşlı. Tüp bebek mi yapacağız bu yaştan sonra. Be allahsız kitapsız adam, bu toprakları biz işledik, sana ne buranın nüfusunun kaç olmasından. Buradan AKP'ye oy çıktı, şimdi diyorum elimiz kırıl-sın, lanet olsun kendi cellâdımızı seçtik. Öyle saldırdılar ki nefes alamdık. Her tarafa gaz attılar. Ama öyle bir savaş çıktı ki 9 saat sürdü. Jandarma kendi arasında konuşuyor "bu insanlar fena savaşıyor" diye. Bunların hepsi utanmaz.

- Neden buralara yöneliyorlar?

- Burasının her şeyi güzel, her şeyini paraya çevirmek istiyorlar. Eskiden burada oturan bir ağa vardı. Adam öldü. Eşi ve

çocukları da buraları parça parça satıp Amerika'ya gittiler. Şimdi ise başımıza modern ağa gelecek. Bu köyü boşaltmak istiyorlar. Buranın manzarasını kodamanlara, ağalara satacaklar. Enerjisini ise işte bu termik santrallerle kurutacaklar. Bak benim arazimi ormanlık, üretilmeyen arazi olarak el koyuyorlar. Sonra ormanlık vasfını yitirmiş 2B arazisi olarak tespit edip başkasına satıyorlar. Bu devletin yaptığı nedir sen söyle! Gasp değil midir bu? Lanet olsun bunların alayına. Hayvanlar ot yemiyor bu külden kaynaklı. Başımızda zaten bir tane çöp bölgesi var. Ama dur, onu kaldıracamız burasını resmen cennet yapacağız.

"Termik santral kurulunca burada hayat duracak!"

- Yaşananları anlatabilir misiniz?

Ahmet Tiryaki (Yaykıl Köyü Muhtarı): Burada bütün insanlar geçimini tarımdan, hayvancılıktan sağlıyor. Termik santral kurulunca hayat duracak. Şimdi bile burada psikolojimiz bozuldu. Ambulans gelir, ambulansı durdur. Yabancı tek başına köyde gezemez. Bize ters bakan olunca hemen durduruyoruz. Hemen her gün saldırıyorlar. Her türü oyun var bu şirkette. Çok güçlüler. Bira üretecek, kendi arpa tohumunu dayatıyor. "Bunu ekin" diyor. Bunların hepsinin genetiği değiştirilmiş. Toprak da ölüyor. Toprakta kül çıkıyor, yaprağa yapışıyor. Çiğ de yağınca ağaç oksijen almıyor kuruyor. Buna biz şahidiz, bizim kendi küllerimizden bile ağaçlar bu hale geliyor. Acaba bu şirketin külünden ne olur. Bu ormanların hepsi kurur.

- Neden Sinop?

- Termik şirket kömür kullanacak. Kömür ise Rusya'dan gelecek. Rusya neresi, işte sana elimle gösteriyorum. Buraya bir liman yapılacak bütün gemiler buraya gelecek. O yüzden her yerden daha fazla kâr edecekler.

Gerze'de termik santral kurmak isteyen Anadolu Grubu köylülerin direnişini kırmak için elinden geleni yapmaya devam ediyor. Polis ve jandarma destekli gece devriyeleri ve takipleri ile köylüler yıldırılmak isteniyor. Son olarak polis Gerze'de yaşanan çatışmalarda TIKKO'nun izleri olduğunu iddia ediyor. Polis köylülere ve Gerze halkına "5 Eylül günü bize molotoflarla saldıran, askerlerimizi yaralayan ve köylüyü galeyana getiren TIKKO'culardı. Onlarla ilişki kurmayın, onlar şu an aranızda, onları bize bildirin" şeklinde sözlü beyanda bulunuyor. Konu ile ilgili görüşlerini alığımız ancak ismini vermek istemeyen bir köylü gazetemize şunları anlattı; "Burada biz hayatımızı koruyoruz. Şu ana kadar kimse gelip bize ben TIKKO'cuym demedi, demez de. Kimsenin şüpheli bir hareketini görmedik. Herkes fedakârca burada çalışıyor. Ne için, termiğin kurulmaması için. Hem bir kere molotof yapmak için TIKKO'cu olmak gerekmiyor. Eğer hakkını savunmak, termik belasına karşı çıkmak TIKKO'cu olmaksa ben TIKKO'cuym."

"Gerze halkı yalnız değildir!"

İstanbul: Yaykıl köylülerinin kurmuş olduğu direniş çadırına yönelik gaz bombalı, coplu saldırılar YEĞEP'in örgütlediği kitlesel yürüyüşle protesto edildi. Taksim Tramvay Durağında bir araya gelen platform bileşenleri "Termikçi şirket Gerze'yi terk et! Gerze halkı yalnız değildir!" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesi önüne kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Yüzlerce kişinin katıldığı açıklamada bir de oturma eylemi gerçekleştirildi. Caddede ortasında oturma eylemi yapan kitle "İsyân" sloganları ile ayağa kalkarak yürüyüşe devam etti. Eyleme Karadeniz İsyandadır Platformu, Loç Vadisi, Munzur Koruma Kurulu, Divriği Kültür Derneği, Derelerin Kardeşliği Platformu, Munzur Çevre Derneği üyeleri katılarak destek verdi.

Yürüyüşün ardından basın açıklamasını Yeşil Gerze Çevre Platformu Sözcüsü **Şengül Şahin** yaptı. Gaz bombaları ve copların arasından geldiğini söyleyen Şahin, "6 Ağustos'tan bu yana gözünü kırpmayan, çadır nöbetleriyle gece gündüz demeden direnen bizler, lüks otellerdeki holdinglerin iftarlarına inat, direniş çadırlarında hep beraber halkın iftarını paylaşanlar sermayenin oyununu bozduk" dedi.

Karadeniz İsyandadır Platformu (KİP) üyeleri de Galatasaray Lisesi önünde bir araya gelerek eyleme destek veren Munzur Çevre Derneği ve Loç Vadisi Koruma Platformu üyeleri ile Taksim Mc Donalds'a kadar bir yürüyüş gerçekleştirdi. "Anadolu Grubu, sana her yer Gerze" ve "Karadeniz'de zehir solumak istemiyoruz" yazılı pankart ve "Termik santral istemiyoruz",

"Gerze halkı yalnız değildir" dövizlerinin taşındığı yürüyüşte, Mc Donalds önünde oturma eylemi yapan kitle tüm giriş ve çıkışları kapatarak yol kesti. Burada Gerze direniş sözcüsü **Şengül Şahin**, Munzur Çevre Derneği Başkanı **Sema Gül** ve birçok platform üyesi konuşma yaptı. KİP adına basın açıklamasını okuyan **Osman Oral** ise Gerze'nin katilinin Efes Pilsen, ABank, Mc Donalds, Coca Cola, Fanta, Cappy, Komili,

İsuzu, Faber Castell gibi markalar olduğunun altını çizdi. Oral, "Hopa, Tortum ve Gerze'de yaşamı savunanlara yaptıklarımızı unutmayacağız, affetmeyeceğiz, gözümüzü üzerinizden ayırmayacağız" dedi.

İzmir: Çanakkale Çevre Hakkı

Meclisi 7 Eylül günü yaptığı basın açıklamasıyla Gerze'de köylülere dönük saldırıları protesto etti. Açıklamada "halkın insanca yaşam, temiz bir çevre talebine karşılık olarak yüzlerce polis ve jandarma panzerler, gaz bombaları ile saldırıp insanları genç, ihtiyar, kadın, çocuk demeden coplayarak gözaltına almıştır" denildi.

Tortum'da HES protestosuna saldırı

İzmir: Erzurum Tortum'da yapılmak istenen HES yapımını durdurmak için makineleri engellemek isteyen halka polis gaz bombası ve coplarla saldırdı. Saldırı sonucu dört kişi yaralandı. Yaklaşık 1500 kişinin katıldığı eylemde Bağbaşı Beldesi halkı "canımızı alırsınız suyumuzu asla, bu yolda öleceğiz ama suyumuzu vermeyeceğiz" diyerek iş makinelerinin köye girmesine izin vermedi. Çalışmaya başlanan iş makinesinin önüne oturan 60 yaşındaki **Ali Tutkun**'a polisin müdahale etmesine köylüler tepki gösterdi, bunun üzerine polis azgınca halka saldırdı. Yaşanan olayda iş makinelerinin ve jandarma minibüsünün de camları kırıldı. Şirket halkın tepkisi sonucu çalışmayı durdurmak zorunda kaldı. Polis, jandarma ve özel güvenlikler köyden çekince; köylüler Ödük Vadisi'ne HES yaptırmayacağını gerekirse nöbet tutacaklarını belirterek evlerine döndü.

Kendimize saldırmadan yeniyi kurmak hayaldir!

Tarih boyunca toplum üzerinde hakimiyet sağlayan sınıf, kendi varlığını devam ettirmek için tüm baskı yöntemlerini ve araçlarını sınırsızca kullanmıştır. Ve kitlelerin bu hakimiyete tâbi kılınması, herhangi bir başkaldırı ya da en küçük bir rahatsızlık duyulmaması için baskı yöntemlerini genişleterek ablukayı artırmıştır. Egemen sınıfın kendine yedeklemeye çalıştığı kitlelere ideolojisini aktarmanın ve kitlelerin bunu içselleştirmesinin en boyutlu yöntemi kültür-sanat alanıdır. Sınıf savaşımından galip çıkan egemenler kendi anayasasını, siyasi, hukuki, felsefi ve dinsel görüşlerini vs. belirledikten sonra bunların bir dogma haline gelmesi için sistemi hızla yerleştirme çabası içine girerler. Kendi kültür ve sanat anlayışını belirler ve bunu tüm bireylere empoze etmeye başlarlar. Sistemin sürmesi için bu kültürün halk tarafından benimsenmesi zorunludur. Yoldaş Mao kültürün tanımını yaparken şöyle diyor: “Her kültür belli bir toplumun siyaset ve ekonomisinin ideolojik bir yansımasıdır.” Ve Çin kültürünü de şöyle çözümlüyor: “Çin’de emperyalist bir kültür vardır, bu kültür emperyalizmin Çin üzerindeki siyasi ve ekonomik hakimiyetinin ya da kısmi hakimiyetinin bir yansımasıdır.”

Ülkemizde yarı-feodal, yarı-sömürge bir ekonomi ve faşist karakterde siyaset yapısı olduğuna göre buna uygun da bir kültür yapısı vardır. Kitleler üzerinde bu kültürün gölgeleri gezmektedir ve yaşamın her anında benimsetilmeye çalışılmaktadır. Bu gerici sistemin saldırıları her alanda yoğunlaştıkça gerici kültürü de bir o kadar yoğunlaşmakta. Kendi kültürü haricinde hiçbir kültüre yaşam fırsatı vermeyen sistem, mücadelenin arttığı anlarda her zaman yok etme yolunu seçmekte. Tarih bize bunu gösteriyor. Bir ulusu yok sayarak kültürünü imha çabası, yükselen devrimci mücadeleye karşı devrimci kültürü darbelerle ezme çabası, varlığını sürdürme uğraşından başka bir şey değildir.

12 Eylül darbesi de yükselen mücadeleye karşı tarihin gördüğü en kanlı eylemlerden birisidir. 12 Eylül, kendi

anayasasıyla, kendi ürettiği kurumlarla tüm kitleler üzerinde zorla hakimiyet girişimidir. Devrimci, demokrat, ilerici ve yurtseverler üzerindeki katliamlardan sonra görevi bitmemiş yeni insan profili yaratmak için kültür ve sanat alanında çalışmıştır. Sorgulamayan, araştırmayan, okumayan ve hakkını aramasını bilmeyen insanlar yaratmak ilk görevleri

arasındadır.

Eğitim kurumları başta olmak üzere sinema, tiyatro, müzik, spor vs. tüm alanlarda resmi ideoloji dayatılmakta, yoz sanat ve kültür her yerde işlenmekte ve şuursuz kişilikler yaratılmakta. 12 Eylül’ün kültür-sanata etkisi tam da bu noktada anlam kazanıyor. İlerici ve devrimci olan devrimci sanatı yok etme girişimi aynı zamanda devrimci mücadeleyi de yok etme girişimidir. Birbiriyle kopmaz bağlarla bir arada gelişen veya gerileyen devrimci kültür-sanat ve devrimci mücadele, kitleleri harekete geçirmede önemli bir etkidir. Mevcut kadroları darbeye yok ederek hapishanelerde her şeyden yoksun halde bırakarak mücadelenin bitmediğini çok iyi bilen sistem, kitlelerde oluşan ileri kültür ve sanatı yok etme girişiminde bulunmuştur.

Çünkü istenilen insan profili, yoz kültür taşıyan insandır. Darbe döneminde yüzlerce sanatçıyı tutuklama terörü, binlerce ürünü yasaklama, ilerici olan her ne varsa suç sayma girişimi kendi kültürünü dayatma amacındandır. Çünkü devrimci kültür kendi varlığı açısından tehlikelidir ve yok edilmelidir.

Sanata ve sanatçıya bu boyutlu saldırı her şeyi özünden koparmaktır. Sanatçı sanatıyla toplum

.....
İlerici ve devrimci olan devrimci sanatı yok etme girişimi aynı zamanda devrimci mücadeleyi de yok etme girişimidir. Birbiriyle kopmaz bağlarla bir arada gelişen veya gerileyen devrimci kültür-sanat ve devrimci mücadele, kitleleri harekete geçirmede önemli bir etkidir.

üzerinde bir etki bırakır ve bu etki mutlak bir ideolojiyi yansıtmaktadır.

Sanat sanat içindir anlayışı kesinlikle yanlıştır ve kabul edilemez bir yaklaşımdır. 12 Eylül sanatçılar üzerinde bu anlayışı yerleştirmeyi amaçladı. Bu faşist darbe, devrimci sanatçıları, katletmeyle, tutuklamayla ve sürgünlerle baskı altına alırken diğer sanatçıları da sindirme yoluyla saflarına çekmiştir.

12 Eylül sonrası eski “demokrat aydınlar” artık yeni ve yaratıcı sanat yerine sistemi savunan, güncel sorunlara değinmeyen, kaderci bir anlayışa sahip olmuşlardır. Yaşanan tüm katliamlara ve hak ihlallerine karşı bu cepheden neredeyse hiç ses çıkmaması, devrimci sanatçıların yetmezliği ve zayıflığı bu gerici kültürün yayılmasına imkan tanımıştır. Tüm basın ve yayın organları sanatın her alanı ırkçı-şoven anlayışla ve

resmi ideoloji propagandasıyla doludur.

Bu denli yoğun saldırıları göze aldığımızda 12 Eylül askeri faşist darbesinin devrimci mücadeleye olan etkisi, toplumda yarattığı gerici ve yoz kültürü, yaşam hakkı tanımaması ancak anlaşılabilir ve ancak mücadele biçimleri geliştirilebilir. 30 yıl önce yapılan bu darbe aradan geçen zamana rağmen devrimci kültür cephesindeki mücadelede ne kadar ilerleyebildi? Proletarya en ileri sınıf olduğuna göre yeni insan modeli yaratma iddiasında ve yeni demokratik kültürü eskiyi yıkarak getirecekse biz ne kadar kendimizi yoz kültürden sıyırma çabası içerisine girdik? Kendimizle yüzleşmeden, gerici yanlarımızdan kurtulmadan, devrimci kültür ve devrimci mücadele arasındaki diyalektik bağı yalamadan kitlelerle olan ilişkimiz sağlam olmayacaktır. Bir devrimci, kitleye vereceği güveni devrimci kültürü yansımasıyla sağlayabilir ancak.

Mao yoldaş “Kendini halktan uzak tutan bir devrimci kültür işçisi, barutu düşmanı yok etmeye yetmeyen, ordu-suz bir komutana benzer” demektedir. Ülkemiz devrimci sanatçılarının başında gelen **Yılmaz Güney** ise “Devrimci sanatçı, tabiatı gereği militandır, yenileştirici ve değiştiricidir” diyerek devrimci sanat anlayışını açıkça ortaya koymuştur. Yılmaz Güney ülkemizde sisteme karşı duruşun ve sanatıyla kitlelerde sorgulama bilincinin oluşmasında önemli bir örnektir. Sanatın mücadeleden bağımsız, halktan uzak olmadığını net ifadelerle ortaya koyarken ürünlerinde de devrimci sanatın gücünü, değiştiriciliğini, yenileştiriciliğini göstermiştir.

Devrim hedefi olan devrimcilerin öncelikle kendinde değişime uğraması ve ilk saldırıyı kendisine yapması komünist ustalarca defalarca ele alınan bir konudur. Kendimize saldırmadan bir şeyi yıkıp yenisini kurma hayali nafiledir. Ancak bu gerçekliği önümüze koyduktan sonra kitlelerle birlik sağlanabilir ve beraber yürüme koşulu yaratılır.

(Ankara’dan bir ÖG okuru)

Bakış Kültür Sanat Merkezi’de yeni dönem

Ankara’da faaliyet gösteren **Bakış Kültür Sanat Merkezi** yeni dönem çalışmalarını ele alırken devrimci kültür-sanat anlayışını daha yaygın bir faaliyetle yürütmek için yoğun bir emek ve çaba içine girilmesi gerektiğine dikkat çekti. Bu yeni dönemde sistemin yoz kültürüne karşı bütün bir mücadelede, devrimci kültür-sanat alanında güçlü bir barikat örmeyi ilk hedefleri arasına koyarken nitelikli ürünler sunmayı da gündemine aldı.

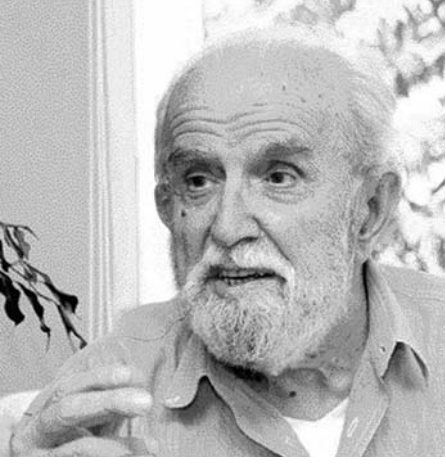
Her hafta düzenlenen **Perşembe Söyleşileri** ile hem gündeme dair gelişmeleri hem de geçmiş deneyimlerin ele alındığı ve geleceğe dönük fikirlerin tartışıldığı verimli bir tartışma platformu oluşturulmuştur. Burjuvazinin yoz kültürüne karşı yeni demokratik kültürü hem kavramamızı sağlamakta hem de kitlelerde bu devrimci kültürü oluşturmada yöntemlerin nasıl olacağı tartışılmaktadır. Yine cumartesi günleri **Sinema Komisyonu**’nun yürüttüğü sinema gösterimlerinde devrimci sinemayı ele alış ve gösterim sonunda yapılan sunumlarla bu alandaki gelişimin seyri ve gidişatı tartışılmaktadır. Sinema, tiyatro ve

edebiyat atölyelerimizle teorik çalışmaların yanısıra politika üretmede ve ürün çıkarmada olan eksikliğimizin üzerine gitmeyi ve nitelikli ürünler çıkarmayı hızlıca gündeme alıyoruz.

Ülkemiz devrimcilerinde bu alandaki yetersizlik ve imkan sıkıntısı aynı oranda bize de yansıyor. Devrimci kültür-sanattaki değiştirici ve yenileştirici özellikleri düşündüğümüzde her türlü sıkıntıya rağmen bu kültürü geliştirebiliriz, geliştirmeliyiz. Bu alandaki eksikliğimiz yetkin olduğumuz konularda aktarımlarla ve desteklerle hızlıca aşabileceğimiz bir gerçekliktir. BKSİM olarak kültür

sanat alanındaki mücadeleye katkıları ve görüşleri tüm dostlardan bekliyoruz. Yeni demokratik kültürü oluşturmada hepimizin görevleri olduğunu düşünüyoruz. (**Bakış Kültür Sanat Merkezi emekçileri**)

MİHRİ BELLİ

Not: Bir önceki sayımızda teknik bir aksaklık sonucu yayımlayamadığımız, 16 Ağustos günü yaşama veda eden Mihri Belli ile ilgili yazıyı yayımlıyor ve okurlarımızdan özür diliyoruz.

Mihri Belli solunum yetmezliği sonucu 96 yaşında aramızdan ayrıldı. Mihri Belli ülkemiz siyasal tarihinin adeta canlı bir tanığıydı. Ülkemizin geçirdiği toplumsal dönüşümün yalnızca tanığı değil aynı zamanda sanığı ve öznesiydi de. Mihri Belli, Marksizm'le tanıştığı günden öldüğü ana kadar tüm yaşamını işçi ve emekçilerin kurtuluşu mücadelesine adadı.

Mihri Belli, tek parti döneminin

tüm baskı ve işkencelerine karşı TKP'nin bir yönetici kadrosu olarak görüşlerinde ısrar etti. Sayısız göz altına, işkence, hapis ve sürgüne karşın onun safi emekçilerin yanındı.

'68 kuşağını derinden etkileyen bir isim olarak Mihri Belli'nin siyasal fikirleri, devrimin yol ve yöntemlerine ilişkin tüm görüşleri bir yana onun kavgadaki ısrarı bize mirastır. Çok iyi koşullara sahip olmasına karşın, o tüm bunları işçi ve emekçilerin, ezilenlerin kurtuluşu uğruna bir kenara atarak yaşamını emekçilerin mücadelesine adanmıştır. Keskin ideolojik ayrılıklarımız bir yana Mihri Belli, '71 devrimci silahlı çıkışının önderlerinin öğretmenlerinden biriydi. '68 gençliği Mihri Belli şahsında TKP'nin deneyimlerini, mirasını inceleyerek ülkemizde sınıf mücadelesinin alacağı biçime dair teoriler geliştirdi. Gençliğin, Marksizm'i, sosyalizmi ve her şeye karşın mücadelede ısrarcı olmayı öğrenmesinde Mihri Belli'nin önemli bir etkisi olmuştur. Tüm hayatını daha özgür bir ülke, ezilenlerin insanca yaşayabileceği bir dünya uğruna harcayan Mihri Belli'nin izleri derindir. Mihri Belli yalnızca bir araştırmacı, yazar veya teorisyen değil aynı za-

manda elde silah faşizme karşı, başka bir ülkenin dağlarında savaşıyor bir cürete de sahipti. Türk egemen sınıflarının devrimcileri, ilericileri, yurtseverleri baskı altına almak ve emekçilerin mücadele azmini kırmak adına gerçekleştirdiği üç cuntayı da yaşayan Mihri Belli, tüm bunlara karşı adeta koca bir çınar gibi mücadelesinden taviz vermeden dimdik ayakta kalmasını bilmiştir.

Mihri Belli Kimdir?

1915'de İstanbul'da doğan Mihri Belli, "Kurtuluş Savaşı" yıllarında Trakya Direnişi'ni yöneten Urfalı Mahmut Hayrettin Bey'in oğluydu. 1936'da eğitim için gittiği ABD'de Marksizm'le tanışan Belli, Türkiye'ye dönüşüyle birlikte TKP'de faaliyet yürütmeye başladı. 1944'de İlerici Gençler Birliği kovuşturmasında tutuklandı, iki yıl hapis ve sürgün cezasına çarptırıldı.

Enternasyonalist düşüncesini eylemde de gösteren Belli, 1946'da Yunanistan İç Savaşı'nda Demokrat Ordu(DSE) saflarında savaştı. Türkiye'ye döndükten sonra 1951 yılında TKP tevkiyatında yeniden tutuklanan Belli, 7 yıl hapis ve iki yıl dört ay mecburi ikamet cezasına mahkûm

edildi. 1960'larda Türk Solu, Aydınlik Sosyalist Dergi gibi yayınlarda yazan Belli, Milli Demokratik Devrim tezini savundu. Belli bir süre MDD'ci çizgide kalsa da sonra bu görüşlerini terk etti. 12 Mart 1971 darbesiyle ülkeyi terk eden Belli, bir süre Filistin Kurtuluş Örgütü'nün konuğu oldu. Türkiye'ye döner dönmez yeniden tutuklanan Belli, 1974'te Genel Af'la çıktı ve 1975 yılında Türkiye Emekçi Partisi'ni kurdu. 1979'da uğradığı suikast girişiminden sağ kurtulan Belli, 12 Eylül darbesiyle birlikte yurtdışına çıktı. 1992'de Türkiye'ye dönen Belli, 1996'da ÖDP, 2002'de de SDP'nin kuruluşunda yer aldı. 3 Kasım 2002 genel seçimlerinde DEHAP'tan İstanbul birinci bölge adayı oldu. 2007 yılında SDP'den ayrılan Belli, 2008'de Sosyalist Parti'nin kuruluşuna katıldı. Belli'nin, "Savcı Konuştu", "Söz Samıgındır", "Milli Demokratik Devrim", "Yazılar", "Devrimci Hareketimizin Eleştirisi", "TKP'nin Tarihsel Konumu", "Solda Birlik İçin", "Rigas'ın Dediği", "Anılar II cilt", "Gurbetten Notlar-Türkiye Solu" ve "Yaratıcı Marksizm ve Dünya Üstüne" adlı eserleri bulunuyor.

NASIL BAŞLAMALI(YIM)?!

Bugün de yorucu bir iş gününden eve döndükten sonra kafamı sürekli meşgul eden sorunlarla uğraşırken, bu sorunları nasıl çözebilirim diye -her zaman düşündüğüm gibi- düşünmeye başladım. Ve bunun yolunun daha fazla mücadele etmek olduğuna karar verdim. Bu yazıyı kaleme almadan bir süre önce, ezilenlerin ezenlere karşı mücadelesinde, benim bu mücadeleye ne kadar katkıda bulunduğumu ve bulunmam gerektiğinin muhasebesini yapmakta buldum kendimi. Ve bir yazı yazmak için kalemi, kâğıdı elime aldım.

Daha önceleri de aklımda olmasına rağmen, son süreçte bu düşüncelerimi keskinleştiren nedenler oldu. Her ne kadar emeğin en yüce değer olduğunu savunuyorsak da, kulaktan dolma bilgilerle değil, bizzat emekçilerin yanında olup eve bir lokma ekmek götürmek için emek harcamak, sömürüldüğünü düşünmek ve o sömürüyü yaşamak bizim ezenlere karşı kinimizi katbekat artırmaktadır. Bu bizi daha da çok çelikleştirmektedir. Ondan sonrası tam da, İbrahim Kaypakka-ya'nın dediği gibi; "Bu çelik aldığı suyu unutmayacak" olacaktır. Ben de bu süreci yaşamaktayım...

Bununla birlikte üretim içinde olmak bize birçok fayda sağlamaktadır. Örneğin, faaliyet yürütmek istediğimiz bir iş yerine dışarıdan biri olarak gittiğimizde, emekçiler bizi belki kendilerine yabancı görebilirler. Sistemin yoz kültürü de bunu dayatmaktadır. Ancak onlarla üretim koşullarında birlikte olmak, bu olumsuzluğun ortadan kaldırılmasında çok etkili olmaktadır.

Bizleri umutsuzluğa hapsedmeye çalışanların "hayal" dedikleri o güzel bahar, bize an kadar yakındır.

Sömürünün, açlığın ve gözyaşının arttığı günümüz koşullarında bu adaletsiz sisteme karşı kendi kabuğumuza çekilip zamanımızı "masa başı devrimciliği" ile geçirmek değil, halkla birlikte, halkın özgürlük mücadelesi için harcamalıyız. Bu onurlu davamız, daima aklımızda ve yüreğimizde olmalı, görevlerimize sıkıca sarılıp, yapabileceklerimizin en iyisini yapmalıyız.

"Bütün ezilen kesimlere gelecek olan -özgür gelecek- için..." (Bursa'dan bir ÖG okuru)

"Lütfen sessiz olalım! Devrim neferleri uyuyor!"

Devrimci 78'liler Federasyonu, 12 Eylül etkinlikleri kapsamında Ankara'da 6 Eylül'de sergi açtı. Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde açılan sergiye birkaç gün sonra, itiraf edeyim, daha çok İbrahim Kaypakka-ya'nın teksir ve fotoğraf ma-

kinelerini görmek için gittik. Devrim şehitlerinin resimleri, idam mahkumu devrimci tutsakların son mektupları, o döneme ait gazete kopyaları... Tüm bunların hepsini görebilmek için saatlerce sergide kaldık. 4 katlı serginin köşelerinde ağlayan ve geçmişini anımsayıp resimlere -tekrar yaşıyormuşçasına- bakakalan insanlar da sergide idi.

Tüm katlar ayrı bir şekilde yakanızdan tutuyor ve bir yere bırakmıyor sizi. Ancak özellikle serginin 2. katında, şehitlerin nefesini ve arkanızı döndüğünüzde gözlerinizi üzerinizde hissediyorsunuz. Aralarında Kaypakka-ya, Çayan, Denizler, Ulaş Bardakçı, Süleyman Cihan ve daha yüzlerce devrim şehidinin bulunduğu katta, tüm resimler sinema salonu şeklinde yerleştirilmiş ve kat loş ışıkla aydınlatılmıştı. Resimlerin önünde küçük bir not: "Lütfen sessiz olalım! Devrim neferleri uyuyor!" İcinizde uyanan duygular zaten kilitliyor dilinizi. Yanımızda gözyaşlarını tutamayan bir kadın, resimlere elini sallıyor belli belirsiz. Biz de gözlerimizin yaşarmasına engel olamıyoruz.

Saatlerce gezdikten sonra, sergiden çıktığımızda aslında omuzlarımızda olan -ama bazen aklımızdan çıkıveren- sorumluluğun ciddiyeti ve ağırlığının bir tokat gibi kafamızda patladığını düşündük. Orada en çok bizi üzenin, yoldaşlarımızın şehit düşmüş olması olmadı aslında. Yoldaşlarımızın ve diğer tüm devrim şehitlerinin can pahasına yarattığı değerleri, bugün yeni kuşak olarak ileriye taşımak şöyle dursun, koruyamadığımız ortada. En kötüsü de bu mirası tüketen bir nesil olmak. 12 Eylül AFC'sinin bence en büyük kazanımı bu oldu!

(Bir ÖG okuru)

Yılmaz Güney'in anısına...

*Evet artık yoktur o
Övün onu, sevin onu, yüceltin onu
Öyle çok yüceltin ki
Öyle çok övün ve de sevin ki
Böyle biri yaşayamaz
dünyada desinler
Dostları ve düşmanları...*

Diyordu Hasan Hüseyin Korkmazgil.

Yılmaz Güney toplumsal bilinci devrimci hareket lehine çevirmesini bilmiş, ezen sınıfların hegemonyasını zayıflatmış, karşı bir hegemonya kurulmasına katkı sunmuştur halkın yaşamından ve gerçeklerinden uzak popüler kültürün halka özendirildiği bir dönemde. Ortaya koyduğu eserleriyle toplumun gerçeklerini yansıtmış, halkın yaşam koşullarını, çelişkilerini ve kültürünü sinemaya aktarmıştır. Sözleri halkın dilinde ve yaşamında vücut bulmuş; devrimle yaşamını, yaşamıyla sanatını birleştirmiştir. Bir sanatçının nasıl devrimcileşeceğini, halkın bilincinde nasıl ufuklar açacağını bize göstermiştir. Ve ardıllarına bitmez tükenmez bir miras bırakmıştır. Bugün sorumluluğumuz; egemen kültür anlayışına karşı direniş

odakları oluşturmak; burjuvazinin yaratmak istediği yozlaşmış kültüre gerilla vuruşları yapabilecek sanat ürünleri sunmaktır. Devrimci sanatın sıcak namlusu Yılmaz Güney'i ölümünün 27. yılında saygıyla ve özlemle anıyoruz.

Arap Baharı'na Erdoğan sosu

Bugün için anlaşılan o ki Türkiye'ye kötü polis İsrail'e karşı iyi polisi oynama görevi düşmektedir. ABD'nin Erdoğan'ın elini güçlendirecek çıkışları ve İsrail'in kontrollü sertliğini bu çerçevede okumak mümkün.

Başbakan bir süredir büyük bir beklentiyle servis edilen Arap Baharı turunu gerçekleştirdi. Ziyaret tam da hedeflendiği, öngörüldüğü gibi hem ulusal hem de uluslararası arenada büyük ilgi gördü. Ziyaretin Türkiye ile İsrail arasında Mavi Marmara katliamı üzerinden yaşanan "gerginliğin" sürdüğü, tartışmaların devam ettiği bir atmosferde gerçekleşmesi de ilginin nedenlerinden biri ya da en önemlisi sayılmalı.

Ortadoğu'nun emperyalistler açısından stratejik bir alanı ifade etmesi buradaki her gelişmeye daha büyük bir önem atfediyor. Emperyalistler arası çıkar dalaşları açısından oldukça karmaşık bir tabloya sahip olan Ortadoğu, geleceğe hâkim olma mücadelesinde çok stratejik bir önem taşıyor. Adeta bir satranç tahtasını andıran bölgede, her hamlenin bölgede ve uluslararası dengelerde ciddi bir etki yarattığı açık. Erdoğan'ın bu sahaya büyük bir şov eşliğinde yaptığı çıkış da sonuçları itibariyle oldukça geniş bir alanda yansımasını bulacaktır.

Görünen o ki Türk egemen sınıfları Erdoğan'ın Arap Baharı turu konusunda önemli oranda hem fikir. Bunu AKP karşıtı basın yayın organları ve müzmin muhalefet partisi CHP'nin de Erdoğan'ın arkasında saf tutmasından anlamak mümkün. Anlaşılacak Türk hakim sınıflarının tüm klikleri Ortadoğu'da daha fazla rol alma konusunda kararlı. Ortadoğu halklarının kalbine adeta bir bıçak gibi saplanan İsrail devleti ve Filistin sorunu bu ziyaretin belki de en fazla öne çıkarılan ve üzerinden siyaset yapılan gündemi. "Şımarık çocuk İsrail"e "kafa tutan" ve Filistin devletinin BM'de bir an önce tanınmasını isteyen Erdoğan, Ortadoğu halklarının deyim yerindeyse özlere ve acılarına oynuyor. Ortadoğu halklarının İsrail öfkesi ve Filistin sevgisi ile değişim talebi Erdoğan'ın temel çıkış noktalarını oluşturuyor.

Tunus ve Mısır'da diktatörlere karşı ayağa kalkan halkın coşku rüzgârını arkasına alarak, Ortadoğu denizinde yelken açmayı hedefleyen Türk egemen sınıflarının bu anlamda önemli mesafeler kat ettiğini söylemek de mümkün. "Hem Müslüman hem de laik bir ülkenin başbakanı" ve Türkiye'de değişimi savunan en güçlü aktör olarak Ortadoğu'nun kırmızı çizgileri üzerinde kimsenin cesaret edemediği bir rahatlıkla at koşturarak Erdoğan, imajı ve verdiği mesajlarla bir tartışmayı hak ediyor.

"İsrail yaptığının bedelini ödemeli!"

Erdoğan'ın Tunus, Mısır ve Libya ziyaretlerinin en önemli gündemi kuşkusuz İsrail saldırganlığı ve buna doğrudan bağlantılı olarak Filistin sorunu. Erdoğan hemen her konuşmasında İsrail'e "ateş" püskürdü, daha önce hiçbir devlet başkanının sarf etmediği "ağır" cümleler kurdu. Erdoğan'ın bu efenemeleri kuşku yok ki 60 yılı aşkın bir süredir İsrail Siyonizm'inin vahşeti altında can veren, işkence gören halkların yüreğini okşadı. Ortadoğu halklarının İsrail karşıtlığı-öfkesinin bölgede en değerli politika malzemesi olduğu Erdoğan tarafından da çok iyi kavranmışa benziyor. Erdoğan, tam da Ortadoğu halklarının bu duygusuna sesleniyor ve bir yanı sıra onların İsrail'e olan öfkesine tercüman oluyor. Ne ki bu tercümanlık ciddi sorunlar taşımaktadır. Her şeyden önce ciddi bir tutarsızlık ve ikiyüzlülük kokuyor. Neden mi?

İsrail'e böylesine "sert darbeler" indiren Erdoğan devam eden stratejik ortaklık anlaşmalarını unutmışa benzemektedir. Yaşanan onca "gerginliğe" rağmen ekonomik ilişkilerin hiçbir şekilde etkilenmemesi biraz garip değil mi? İsrail'in bölgede, askeri ve ekonomik olarak en fazla yatırım yaptığı ülkelerin başında Türkiye gelmektedir. Nasıl oluyor da Filistin sorununa bu kadar ilgili ve İsrail'e tepkili iken Türkiye-İsrail Parlamentolararası Dostluk Grubunda 183'ü AKP'li olmak üzere 289 milletvekili bulunabiliyor? Füze Kalkanı için İsrail'le aynı masaya oturuluyor?

Erdoğan'ın Filistin devletinin kurulması yönlü etkileyici söylemleri de gerçeğin çarpıtılmış bir halini ifade etmektedir. Başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının bağımsız bir Filistin devleti zulümle harmanlanmış bir rüyayı ifade ediyor. Ne ki Erdoğan'ın BM'de Filistin'in devlet olarak tanınması çıkışı, hem sadece Gazze ve Batı Şeria'da yaşayan Filistinlileri kapsadığı hem de FKÖ'nün diğer parçalardaki Filistinlileri temsiliyetini engelleyeceği için bağımsız Filistin hayaline vurulmuş önemli bir darbe anlamına gelmektedir. Bunun sonucunda Filistinlilerin işgal edilmiş topraklar için 60 yılı aşkın bir süredir yürüttüğü mücadele de yok sayılmakta, bu topraklar işgalciye bırakılmaktadır.

Türkiye değişimi savunan aktör mü?

Erdoğan, 12 Haziran seçimlerinde aldığı büyük desteği bu ziyareti boyunca önemli bir şov malzemesi olarak kullandı. Değişimi savunmanın, önderliğini

yapmanın halkın desteğini getireceği vurgusuyla yürütülen bu kampanya da oldukça sorunlu. AKP, hükümet olduğu 2002 yılından bu yana "Müslüman demokrat" ve değişime açık bir görüntü çizmeye çalıştı. Türk egemen sınıflarının değişen dengelere göre yeniden yapılanma sürecine denk düşen bu söylem tüm Ortadoğu'ya da pazarlandı. AKP'nin demokratikleşme adına en çarpıcı icraatı olan 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının ürünü anayasa referandumu tüm bu değişiklik palavralarını özetler nitelikte. Anayasaya ruhunu veren, cuntanın ürünü olan hiçbir yasa kaldırılmazken dahası iyileştirme adına temel hak ve özgürlükleri kısıtlayan birçok madde eklendi. "Değişimin aktörü" AKP'nin kuşkusuz en çarpıcı icraatı Kürt ulusal sorununda yaşandı. "Kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapan" AKP, KCK tutuklamaları ile TC tarihinde unutulmayacak bir iz bıraktı. "Mübarek Ramazan" ayında elindeki kanı büyüttü. Buna paralel T. Kürdistanı'nın dört bir yanında tutuklama furyası başladı.

Ancak her şeye karşın kabul etmek gerekir ki böyle bir sicile rağmen bu propagandayı yapabilmek ikiyüzlülük ve sahtekârlıkta önemli bir ustalık gerektirir. AKP'nin ustalık dönemi bunu ifade ediyor olmasın?

Yontulmuş faşist diktatörlük ya da "Model Ülke"!

Arap baharı adını verdikleri özünde halkların özgür bir gelecek düşü uğruna mücadelesine bir adres göstermek ziyaretin temel eksenini oluşturmaktadır. Bu felsefeye göre TC, çokça sözü edilen özellikleri ile bölge halkları için bir model olabilir. 30 yıllık diktatörleri yerle bir eden halkların daha fazla ileri gitmeden demir atacakları liman ılımlı İslamla harmanlanmış, emperyalizme koşulsuz biat olmalı. ABD emperyalizminin BOP çerçevesinde TC'nin eş başkanlık koltuğuna yerleştiği ve model ülke olarak piyasaya sunulduğu biliniyor. Yaşananlar model ülke esprisinin, bölgenin hassasiyetleri ile yoğrulmuş bir şekilde uygulamaya sokulmasından ibaret. TC, Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Asya'da köklü bir değişimini hedefleyen bu proje için emredilenleri yerine getirme uğraşında. Bölge halklarının baskılara, yasaqlara, açığa ve yoksulluğa, işkence ve

Erdoğan TUNUS'ta

Erdoğan MISIR'da

Erdoğan LIBYA'da

vahşete olan tepkisi model ülkenin başını çektiği katarlara yüklenerek BOP istasyonuna taşınacak.

12 Haziran seçimlerinden hemen sonra balkon konuşmasında bölge halklarına mesaj veren Erdoğan'ın temel hedefi de bu. Beşşar Esad'a sert çağrılar, İsrail'le gerginlikler; Tunus, Mısır ve Libya'ya öğütler bu çerçevede anlamlı olmaktadır. ABD emperyalizmi, İsrail ve Türkiye ile BOP arenasında oyun kurmayı amaçlıyor. **Bugün için anlaşılacak o ki Türkiye'ye kötü polis İsrail'e karşı iyi polisi oynama görevi düşmektedir.** Obama'nın ve Clinton'un Erdoğan'ın elini güçlendirecek çıkışları ve İsrail'in kontrollü sertliğini bu çerçevede okumak mümkün. Türk egemen sınıfları, özgürlüğe susamış halklara "bizi izleyin, sizi doğru yola götüreceğiz" iddiasıyla elini uzatmaktadır. Ne ki bu yolun sonu yontulmuş faşist diktatörlükten öteye gidemeyecektir. Uzatılan el, ülkemiz emekçilerinin, ezilenlerinin ve çeşitli milliyetlerin kanına bulanmıştır ve her gün bulanmaktadır. Halkların kurtuluşu kendi ellerindedir. Ve onları özgür bir geleceğe taşıyacak yol onların birlikteliği ve dayanışmasıyla örülecektir!